

Giới thiệu Đại Ôn Thần

大瘟神

Edit: ongtham

Nàng chính là điển hình của người sợ phiền toái, nhìn thấy sát thủ chết trước mắt, không nói hai lời liền choáng váng, giả chết.

Nàng cảm thấy hành động của mình không có chút sơ hở nào vì sao vẫn bị thư sinh tuần mỹ kia xem thấu.

Hơn nữa, nhất định là nàng đã hoa mắt, không vì cái gì nàng có cảm giác như hần đang quyến rũ nàng?

Sau này nàng mới hiểu ra, câu nói “Thâm tàng bất lộ cầu” chính là để chỉ người như hần.

Xem nàng từ khi bị hần bám dính, không có quá một ngày an ổn.

Đầu tiên là không hiểu vì sao lại trở thành tình địch với giang hồ sát thủ đệ nhất mỹ nữ "Nguyệt Sát" a!

Rõ ràng nàng ra giang hồ chỉ là vì tìm cái tướng công thành thật tin cậy hướng cha mẹ báo cáo a.

Không được nàng nhất định phải đá điệu tên họa thủy mỹ nam này.

Nhưng rốt cuộc người tính không bằng trời tính a.

Kết quả không có người tin không quan trọng, còn không hay ho bị ác danh rõ ràng đâm tặc cấp thành thượng.....

ta làm truyện này vì tư tưởng lớn gặp nhau "đẹp trai chỉ có thể ngắm, có thể sờ, ko thể vác về nếu ko muốn phiền phức" z

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Âm vang tí tách của mưa không ngừng rơi xuống, tầng mây rất thấp, tạo thời tiết oi bức, dễ khiến cho người ta cảm thấy buồn chán, khó chịu.

Từ phía con đường đầy sỏi đá, xuất hiện một cỗ xe ngựa từ từ chạy lại, xe chạy trong mưa như vậy bỗng khiến cho người ta có chút xúc cảm nói chẳng thành lời.

Nếu đi đến gần, sẽ phát hiện ra xe ngựa không hề có người điều khiển, mà chỉ tùy ý con ngựa tự tìm đường mà chạy, điều này khiến cho người qua đường không tránh được có chút kinh hãi.

Xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại trước cổng một khách điểm, một bàn tay khẽ xốc lên màn xe, tay kia thì khẽ giương dù, lúc này người ngồi trong xe mới chịu chui ra.

Rõ ràng chỉ cách có vài bước chân, nhưng hần vẫn phải bung dù che mưa mới chịu rời xe, chỉ một điều này cũng đủ chứng tỏ hần là một kẻ cẩn thận, kỹ tính đến nhường nào.

“Khách quan, ngài muốn nghỉ chân dùng bữa hay thuê phòng trọ? Tiểu điểm có rượu ngon món ngon, phòng loại tốt nhất, mời ngài tùy ý lựa chọn.” Tiểu nhị thật sự rất nhiệt tình chạy ra đón khách.

“Một gian phòng loại tốt, vài món ăn, cơm, và một bình trà xanh.” Vừa nói hần vừa thấy xuống quỳ một thoi bạc trắng.

“Khách quan muốn dùng bữa tại đại sảnh hay là dùng trong phòng?”

“Ăn ngay tại đại sảnh đi.”

“Tốt, xin ngài chờ chút, đồ ăn sẽ mang lên ngay.” Tiểu nhị xoay người rời đi.

Thanh âm của hần thực ôn nhuận, nhưng cả người lại khiến người ta cảm thấy được có chút lãnh đạm biểu tình, cho dù là mặt mày tuần tú cũng khiến người không dám nhìn lâu, lúc này vị chủ nhân quầy cũng chỉ dám cúi mặt, chuyên tâm tính toán sổ sách.

Ngày mưa, người đi đường thưa thớt, trong khách điểm cũng chỉ có vài người khách ngồi tản mát.

Phong Tế Văn ngồi ở sát cửa sổ hướng ra phía đường lớn, vừa ngắm cảnh mưa rơi, vừa chờ đồ ăn của mình được bưng lên.

Mấy ngày mưa dầm kéo dài, làm cho trấn nhỏ đất Giang Nam này càng thêm hữu tình, như được phủ thêm một màn sương mỏng, mờ mờ ảo ảo.

Đột nhiên, từ phía xa xuất hiện bóng người đi tới, nói cho chính xác là một con lừa đang chậm chạp tiến đến gần.

Nàng kia cười trên lưng lừa, tay cầm dù che mưa, vạt váy khê bay bay trong gió, mặc dù không nhìn được rõ gương mặt, nhưng lại tạo cho người ta cảm thấy là tâm tình của nàng lúc này thực thư thái an nhàn.

Có thể che dù an nhàn bình thân đi trong mưa, tất nhiên sẽ không phải là một nữ tử tầm thường. Phong Tế Văn trong đáy mắt khê xẹt qua chút ánh sáng.

Con lừa đến trước cổng khách điểm thì dừng lại, vị nữ tử cũng chậm rãi, tiêu sái bước vào.

Lúc nàng hạ dù, Phong Tế Văn cuối cùng cũng thấy rõ gương mặt của nàng, là một nữ nhân rất bình thường, nói nàng bình thường, không chỉ là nói dung mạo, mà tướng mạo của nàng cũng vậy. Hoàn toàn không hề có gì ấn tượng, đi vào đám đông cũng giống như dòng nước hòa vào trong biển lớn, vô tung vô ảnh.

“Một bình trà, một đĩa bánh bao, một chén thịt nướng, chuẩn bị luôn một gian phòng tốt.” Thanh âm bình thân như nước chảy, cũng giống như con người của nàng vậy. Khóe miệng của Phong Tế Văn cũng khê nhếch lên. Một nữ tử bình thân tựa chừng đến không thể bình thân hơn, nếu hôm nay không phải một ngày mưa, nếu không phải lúc này hân nhàn rồi không có việc gì, nhất định sẽ không thêm để ý đến nàng.

Nhưng mà, hân lại nhìn, cho nên hân lại bị cái vẻ bình thân đó lấy lòng.

Ngay từ lúc bước vào khách sạn, Hứa Ngâm Thu đã biết có người đang nhìn theo mình, cho nên nàng xem như không có việc gì, giả vờ đảo qua đại sảnh, sau đó nàng nhận ra người này giờ nhìn nàng chính là tên thư sinh đang ngồi dựa vào cửa sổ kia.

Dáng người đơn bạc mà gầy yếu, y phục màu xanh, mặt như quan ngọc, mắt tựa hàn tinh, quả đúng là một mỹ nam tử hiếm có trên đời.

Ánh mắt vô tình giao nhau, nàng hướng hân nở nụ cười, hân gương mặt không hề thay đổi, chuyển hướng nhìn.

Hứa Ngâm Thu lơ đãng, bảo tiểu nhị đưa bình trà để nàng tự tay châm trà. Một nữ nhân bình thường như nàng, người ta nhất định không thêm để ý, nàng cũng sớm cho đây thành thói quen.

Cảm giác được bệnh thấp khớp ở chân lại tái phát, nàng không khỏi nhíu mày. Không nên trong ngày mưa bung dù cười đùa mà đi, cuối cùng là vẫn bị ướt giày. Nghĩ ngợi chốc lát, nàng đi đến quầy tính tiền, hướng chủ quầy phân phó: “Nhờ người sai người đun giúp ta một ấm nước nóng, sau khi ăn xong thì mang lên phòng ta.”

Ngóng đợi đến lúc được thoải mái ngâm người trong nước ấm, Hứa Ngâm Thu tâm trạng rất vui vẻ dùng bữa, sau đó mang tay nải theo tiểu nhị nhận phòng, vừa định đi, nàng nhìn không được quay đầu lại nhìn một cái, hân đang uống trà, cơm vừa mới ăn xong, nhưng lại có vẻ không tính đến chuyện trở về phòng.

Đó là một nam nhân có khí chất đặc biệt, có chút lạnh lùng nhưng cũng không đến mức lạnh lùng quá đáng a. Mím môi một thoáng, nàng lại nhẹ nhàng nở nụ cười. Người ta nói Giang Nam đẹp nhất, là đáng về yếu điệu thực nữ che dù đi dưới trời mưa bụi, nhưng giờ nàng lại thấy cảnh mỹ nam tựa cửa sổ ngắm cảnh trời mưa bụi bay mới thật là đẹp.

“Khách quan, đây chính là gian phòng của ngài.” Đi theo tiểu nhị vào phòng, nàng tiện tay ném tay nải xuống giường, sau đó ngồi xuống bên cạnh bàn.

“Đem nước tắm vào phòng cho ta đi.”

“Khách quan chờ, ta lập tức mang vào.”

“Đi, mang vào nhanh chút”

Nàng vẫy vẫy tay, ý bảo hân mau lui xuống.

Không bao lâu sau, nước nóng được mang vào.

Hứa Ngâm Thu đóng cửa sổ, chuyển tới phía sau tấm bình phong bắt đầu cởi y phục, vừa đem váy ngoài cởi bỏ, đang muốn cởi y phục lót trong, ánh mắt nàng bỗng có chút biến đổi, khê chau mày, ánh mắt nàng hướng về phía nóc nhà – có người.

Là đạo tặc hái hoa?

Nàng ngay lập tức tự mình phủ định. Chỉ có kẻ không có mắt mới muốn tới tìm nàng giờ trò làm đạo tặc hái hoa a, hân chỉ là người trên giang hồ vừa đi ngang qua thôi. Nghiêng tai nghe ngóng hồi lâu, xác định là người đã bỏ đi, nàng mới tiếp tục cởi bỏ y phục.

Vừa mới đem thân mình ngâm trong nước nóng, lại nghe thấy tiếng động từ phòng trên vọng đến, ánh mắt của nàng lập tức mị lên.

Lại chuyện gì nữa đây, rốt cuộc hôm nay là cái ngày gì a... Trời mưa to, như thế nào không chịu ở yên trong phòng, lại hướng nóc nhà người ta mà chạy?

Nàng nhắm mắt lại nghe ngóng, trên nóc nhà đã có tám người rời đi, nhưng vẫn còn hai người còn lưu lại. Bọn họ muốn làm gì? Nàng chính là vẫn đang ở trong bồn tắm a.

Tựa đầu vào cạnh thành bồn, nàng tựa như là đang chớp mắt, nhưng kì thực là đang để ý xem liệu có người xông vào không.

Lúc này nàng khẳng định không phải gặp đám tặc, chúng không bao giờ kết thành một đội đông đến thế, như vậy là trong khách điểm có người họ muốn tìm, nhưng là ai?

Đã là người tất có lòng hiếu kì, Hứa Ngâm Thu mặc dù là người vô tội không muốn bị vướng vào việc phân tranh chốn giang hồ, nhưng là tự nàng vẫn có thể cân nhắc một chút.

Nước cũng dần có cảm giác nguội lạnh, nàng không thể không đứng dậy, nhưng nghĩ đến hai tên đang “ăn nhờ ở đậu” (nguyên văn: “com phong ăn ngủ”) trên nóc nhà, nàng không nhịn được khẽ nhăn mày.

Cuối cùng, thật sự không nghĩ đến việc sẽ nhiễm cảm phong hàn, nàng túm lấy y phục, khóa thân chạy thật nhanh đến trên giường.

Đến khi ẩn thân được trong màn che, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay rốt cuộc là cái ngày gì a, không biết có phải trên lịch hôm nay viết rằng kì việc tắm rửa hay không nữa?

Ngồi xếp bằng ở trên giường, nàng hai tay chống cằm, suy nghĩ mục đích của đám cao thủ.

Mùa xuân ở Giang Nam, có nhiều chuyện thị phi giang hồ hay không?

Ngưng thần nghe ngóng động tĩnh bên ngoài phòng, biểu tình trên mặt nàng chính là ngày càng kinh ngạc.

Mục tiêu của đám người này đúng là cao thủ trong số các cao thủ a, nàng có chút tò mò muốn nhìn thấy mặt người đó.

Cửa phòng bị một lực lớn từ bên ngoài đánh vào đến vỡ nát, Hứa Ngâm Thu ngồi ngay ngắn ở trên giường, không hề động dậy, bên ngoài cách một tấm màn là một nam tử mặc y phục màu xanh đang nằm trong vũng máu.

Sát thủ!

Thanh Y lâu hoàng vũ, điều động tới cả cấp bậc hoàng vũ, xem ra là chuyện không nhỏ.

Hứa Ngâm Thu nhìn chăm chăm vào đai lưng màu vàng của nam tử áo xanh đang nằm đó mà suy nghĩ sâu xa. Đây vẫn là việc không liên quan, nàng tốt nhất vẫn nên ngắt xiu.

Vì thế, ngay sau đó nàng liền ngã xuống giường, giả vờ hôn mê bất tỉnh.

Trời mưa suốt một đêm, nước mưa cũng vừa trôi đi hết thấy.

Sáng sớm mở cửa sổ nhìn ra ngoài, không khí rất tươi mát, mọi việc đều tốt đẹp tưởng như tranh vẽ vậy, giống như mọi việc đêm trước dường như chưa từng xảy ra.

Đứng trước cửa sổ yên lặng trầm tư một hồi, Hứa Ngâm Thu xoay người cầm theo tay nải rời phòng.

Hai người đồng thời bước ra khỏi cửa phòng, không hẹn mà ngừng lên nhìn nhau cùng một lúc, đều có chút cảm giác run sợ.

Như thế nào nàng vẫn còn có thể đứng ngay trước mặt hắn!

Xảy ra chuyện như vậy mà hắn vẫn chưa rời khách điểm!

Y phục từ màu xanh đã chuyển sang màu trắng, càng làm tăng vẻ đẹp như ngọc quý của hắn, phong thái cũng nhanh nhẹn hơn.

Tối hôm qua, hắn xúc màn lên đã nhìn thấy nàng bị dọa đến ngắt xiu ngay trên giường, vậy mà sáng nay mặt mày lại không hề biến sắc. Phong Tế Vân ánh mắt lóe lên, xem ra là hắn đánh giá nàng quá thấp.

Nàng thật sự không dự đoán nổi, sẽ có loại người cùng địch thủ hỗn chiến xong mà vẫn còn ở lại chỗ cũ. Hắn không sợ sát thủ của Thanh Y lâu đi rồi mà quay lại? Có lẽ hắn là kẻ có tài, gan cũng rất là. Nghĩ đến đó, Hứa Ngâm Thu cũng tự cảm thấy đó là một lý do nghe thuận lỗ tai rồi.

Sau đó nàng thật sự thấy kinh dị khi thấy hắn hướng về phía nàng nở nụ cười, mắt không tránh khỏi giật giật vài cái. Mĩ nam hướng về phía nàng cười a! Tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cô nương, khỏe không?”

“Khỏe.” Nàng có chút ngơ ngác đáp lại.

Hắn hướng nàng gật đầu, rồi xoay người bỏ đi.

Hứa Ngâm Thu có chút bị mê hoặc, nhìn theo bóng dáng của hắn biến mất nơi góc hành lang, vỗ nhẹ nhẹ lên lồng ngực đang không ngừng đánh trống reo hò, lấy lại bình tĩnh, nàng tự trấn an mình, không có việc gì, chỉ là một gương mặt dễ nhìn thôi, nàng vẫn thích ứng được.

Khẽ thở ra một chút, nàng nhẹ nhàng mà tiêu sái bước xuống dưới lầu.

Cái gì? Hắn như thế vẫn còn ở lại trong khách điểm?

Hứa Ngâm Thu nhìn nam tử đứng ở quầy đợi tính tiền, lại giống như chờ để cho bạc ông chủ quầy quầy vậy.

“Cô nương muốn tính tiền?”

Không phải là đang hỏi một câu hỏi vô nghĩa sao? Nàng mang theo tay nài xuống dưới lầu, không đi chẳng lẽ lại ở lại à.

“Chường quầy, tính tiền.” Nàng không để ý đến hắn, lấy bạc ra đưa cho chường quầy.

“Khách quan, tiền thừa của ngài.”

Chường quầy đưa cho nàng ít bạc vụn.

Nàng đem bạc bỏ vào túi tiền ở bên hông, lại nhanh chóng kéo miệng túi lại. Nàng cho tới bây giờ cũng không hề giống người giang hồ đến làm khách, hướng tới chủ quầy vung tay mà nói: “Không cần thối lại”, tuy làm vậy thực rất thích, nhưng thật quá lãng phí.

Nhắc chân ra khỏi khách điểm, con lừa đã được tiểu nhị dẫn tới trước cửa, nàng nhìn không được liền thở dài. Thật đúng là con nhà có tiền có của, người ta là nam nhân đi riêng một xe ngựa, có thể che gió che mưa. Nàng là một thiếu nữ lại chỉ có thể cưỡi một con lừa gầy yếu, gặp phải trời mưa to gió lớn thì số phận sẽ vô cùng thảm.

Vô số lần nàng tưởng có thể vi phạm lời thề để phát tài, nhưng nhìn những chuyện trước mặt thì lại luôn tự kìm chế. Nàng vẫn là người có lương tâm.

Hứa Ngâm Thu dùng ánh mắt đau thương hướng về phía con lừa, con lừa không chịu kiên nhẫn liền lấy chân bào bào xuống đất, tựa hồ nó còn trọn tròn mắt trắng nhìn nàng, điều này khiến nàng càng cảm thấy đau thương. Ngay cả một con lừa cũng dám khi dễ nàng...

Phong Tể Vân lại nhìn nàng một cái, khoe miệng bất giác khẽ nhếch lên. Cô nương này cũng có điểm ý tứ. Chiếc roi ngựa khẽ giơ lên, con ngựa liền hướng con đường phía trước mà chạy.

Quả nhiên, nàng vẫn là một nữ tử tầm thường quá độ, nếu như đổi thành một vị nữ tử xinh đẹp như hoa như ngọc, chỉ sợ cũng không dẫn đến kết cục mỗi người mỗi ngả như thế này. Ít nhất, cũng giống như những cảnh tài tử giai nhân gặp gỡ mà nàng từng được xem, mỗi lần như vậy, nàng cũng chỉ đóng vai trò là người qua đường đứng nhìn mà thôi.

Quên đi quên đi, thương cảm như vậy thật sự là rất không thích hợp với người như nàng. Hứa Ngâm Thu tự an ủi lòng mình, thu thập tâm tình tốt đẹp một chút, nàng lại tiếp tục lên đường.

Ra khỏi trấn nhỏ, có tới hai con đường, do dự một hồi, nàng chọn đi con đường bên phải, bởi vì nàng nghĩ đến nam tử nữ hữu.

Nàng tựa hồ gặp phải phiền toái.

Nhìn đến nam nhân mập mạp phía trước, nàng thực cảm thấy cực kì khó xử.

Nàng thật sự không biết đến Nguyệt Sát, nhưng sao những người nàng gặp gần đây đều hướng nàng nhờ Nguyệt sát giúp đỡ họ?

Nguyệt Sát là sát thủ đệ nhất nổi danh trong giới giang hồ, nghe nói cùng với Thanh Y lâu tựa hồ là đối thủ, hắn thường chủ trương khiêu chiến uy tín của Thanh Y lâu, đoạt của họ không chỉ một, hai mối làm ăn. Thật sự là rất đáng giận, với những mối làm ăn đó hắn thường lấy giá rất thấp, làm cho uy tín Thanh Y lâu không ít thì nhiều cũng bị tổn hại.

Mà Thanh Y lâu trong giới giang hồ chính là tổ chức sát thủ nổi danh, sát thủ trong lâu bao gồm sát thủ ẩn tích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử, chia làm bảy cấp, thấp nhất chính là tử y sát thủ, được giang hồ xưng là Tử Vũ. Lần trước, người mà thấy trong khách điểm chính là sát thủ ở cấp thứ ba, hoàng vũ sát thủ.

Nghe nói ngày trước, Nguyệt Sát chỉ nhận ủy thác thông qua Phi Oanh các - nổi danh trong giới võ lâm vạn sự đều thông hiểu, nhưng cũng còn tùy xem tâm tình của Nguyệt Sát như thế nào nữa.

Thế nhưng, gần đây Phi Oanh các loan tin, chấp đầu nhân của Nguyệt Sát thay đổi, hơn nữa Nguyệt Sát còn nói, chỉ cần người này nhận ủy thác, hắn nhất định sẽ làm chu toàn. Cho nên, Hứa Ngâm Thu vô duyên vô cớ bị người ta mang vàng bạc tìm tới tận cửa.

Ngoại trừ biết Nguyệt Sát là sát thủ, nàng căn bản còn không biết hắn là nam hay nữ, làm sao có thể thay hắn nhận ủy thác, sao tìm thấy được hắn?

“Ngài nhất định là nhận nhầm người rồi.” Nàng cực kì thành khẩn hướng đến người trước mặt mà giải thích.

“Cô nương cười lừa.”

“Ân...” Nàng lưỡng lự muốn bán quách con lừa đi, tựa hồ như chấp đầu nhân của Nguyệt Sát thích cười lừa, như vậy sẽ khiến nàng lâm vào nguy hiểm, tốt nhất là đổi con vật cười đi.

“Cô nương thực rất bình thường.”

“...” Nàng muốn đi dịch dung? Chỉ nghĩ đến việc thay đổi gương mặt, nàng lập tức phủ định ý tưởng này.

“Cô nương họ Hứa.”

Xem ra thay tên đổi họ cũng là việc phải làm, vì sao nàng không hề làm chuyện gì xấu xa, lại phải vì người khác mà nhường nhịn, chịu thiệt thòi chứ? Hơn nữa, vì sao Nguyệt Sát lại biết nàng mang họ Hứa? Hứa Ngâm Thu trên lưng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Nàng hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, chưa từng hiển lộ võ công, trừ phi là nghỉ trọ tại khách điểm, nàng cũng chưa bao giờ hướng nhân tự xưng danh tính, vậy thì tại sao đối phương lại biết?

“Cô nương, lão gia nhà ta làm quan thanh liêm, đáng tiếc là lại bị kẻ gian hãm hại, tiểu nhân chịu phụ nhân nhờ vả, tiêu tốn nửa gia sản vì muốn thay lão gia báo thù.”

“Nếu có oan khuất thì nên đến quan phủ tâu trình.” Nàng không nhịn nổi phân trần.

“Nếu quan lại không bao che cho nhau, phu nhân nhà ta cũng không phải dùng đến hạ sách này.”

“Nhưng là, giao cho ta thật sự sẽ không có vấn đề gì a.” Hứa Ngâm Thu vẻ mặt đầy đau khổ nói.

“Chỉ cần cô nương đồng ý tiếp nhận sinh ý, huyết hải thâm thù của lão gia nhà ta nhất định sẽ được báo.”

“Ta căn bản không hề biết Nguyệt Sát.” Nàng lúc này thực rất khó xử.

“Hứa cô nương...” Nam tử mập mạp vội quỳ sụp xuống đất. Đầu hơi ngừng lên.

“Ngươi mau đứng lên đi.”

“Cô nương không đáp ứng, tiểu nhân nhất định không đứng lên.”

“Ta căn bản chính là không có khả năng đáp ứng.” Hắn như thế nào lại muốn nàng đi tìm một người mà chính nàng cũng không biết là ai a, đúng là muốn làm khó nàng mà.

“Vậy tiểu nhân sẽ quỳ ở chỗ này cho đến chết.”

Hứa Ngâm Thu thực thấy đau đầu. Cái tên mập cổ chấp này đã bám theo nàng nửa tháng trời, mỗi lần nàng cắt đuôi được hắn không lâu, hắn lại rất dễ dàng tìm thấy nàng, làm cho nàng thấy rất ngạc nhiên mỗi lần thấy hắn.

“Vì sao ngươi dám khẳng định ta là chấp đầu nhân của Nguyệt Sát?” Nàng quyết phải hỏi cho ra nhẽ.

“Những đặc điểm của cô nương và người đó thực rất giống nhau.”

“Thiên hạ rộng lớn, người giống người là chuyện bình thường.”

“Cô nương biết tại sao mỗi lần mất dấu, tiểu nhân lại có thể rất nhanh tìm thấy cô nương hay không?” Khẽ cắn môi, hắn quyết định nói ra sự việc.

“Vì sao?”

“Vì mỗi lần để mất hành tung của cô nương, rất nhanh sau đó sẽ có người chỉ cho tiểu nhân nơi có thể thấy ngài.”

Nàng cuối cùng cũng hiểu, xem ra, người âm thầm chỉ thị cho hắn, rất có khả năng chính là Nguyệt Sát. Nhưng nếu đúng là hắn thì sao lại không chịu tự mình tiếp nhận sinh ý?

“Kì thực, ta không quen biết Nguyệt Sát.” Nàng thật không biết mình đã làm gì chọc tới Nguyệt Sát, thực khiến nàng đau đầu mà.

“Bất quá, ta có cảm giác người năm lần bảy lượt chỉ thị chỗ của ta cho ngươi, có khả năng chính là người ngươi muốn nhờ cậy, cho nên lần sau gặp lại ngươi nên trực tiếp hướng hắn ủy thác thì tốt hơn.”

“Xin cô nương thương cho tình cảnh mẹ góa con cô đáng thương của Trần thị mà tiếp nhận ý nguyện này đi.” Hắn bắt đầu hướng nàng dập đầu, mỗi lần hạ đầu thật mạnh đến phát ra tiếng.

Hứa Ngâm Thu tránh qua phải, hấn liền hướng bên phải dập đầu, nàng tránh về bên trái, hấn hướng bên trái dập đầu, đến mức mặt đầy máu tươi, nàng cũng không còn cách nào khác nữa.

“Ta, ta đáp ứng ngươi.” Nàng cũng tưởng có thể đi dễ dàng, nhưng luôn có vài cơn gió lớn cản bước nàng, nàng tự biết hôm nay, vô luận thế nào cũng không trốn được.

“Đa tạ cô nương.”

Tiếp nhận một túi vàng bạc lớn, tâm trạng của Hứa Ngâm Thu cũng nặng không kém trọng lượng đồng vàng bạc đó. Người kia không chịu ra mặt, nàng làm thế nào giao thứ này cho hấn?

“Tuy rằng ta tiếp nhận sinh ý của ngươi, nhưng không biết đến khi nào mới tìm thấy Nguyệt Sát, nên ta không xác định được thù của lão gia nhà ngươi khi nào mới báo được.”

“Chỉ cần cô nương chịu tiếp nhận sinh ý, thù của lão gia ta nhất định sẽ được báo, chúng ta không quan tâm đến thời gian.”

“Vậy được rồi.”

“Tiểu nhân xin cáo lui.”

“Nga.”

Nhìn theo bóng người đã bám theo mình suốt nửa tháng đã chịu rời đi, Hứa Ngâm Thu tâm tình cũng rồi như tờ vò. Kế tiếp, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Trước bán lừa, lại dịch dung, sau đó đổi tên? Nếu người âm thầm ngăn cản nàng rời đi chính là Nguyệt Sát, thì những việc làm này còn có ý nghĩa sao?

Nếu đã không có ý nghĩa thì nàng còn cần phải làm sao?

Đáp án chính là, không nhất thiết phải làm.

Cho nên, Hứa Ngâm Thu vẫn tiếp tục cười lừa, tiếp tục đi với tốc độ chậm rì trên con đường đầy đá sỏi.

Giang Nam năm nay, quả nhiên là giang hồ phát sinh ra thật lắm chuyện a.

Tìm một người quả thực là rất vất vả, nhất là tìm một người mình chưa từng gặp mặt, chỉ có thể theo lời giang hồ đồn đại mà tìm. Hứa Ngâm Thu đã bốn ba gần một tháng trời, nàng thậm chí còn có cảm giác, cái kẻ xưng Nguyệt Sát thực muốn đối nàng chơi trò trốn tìm.

Thường thường khi nàng vừa mới tìm được chút dấu vết hấn để lại, hấn lại lập tức biến mất, vô tung vô ảnh.

Lúc này trong nàng thật muốn phát hỏa rồi, nàng âm thầm thề, lại không có kết quả, nàng liền muốn tự mình đi kết liễu tên quốc cữu chó má kia, đem số tiền thù lao đó đứt túi, dù sao thì nàng cũng chẳng giàu có gì cho cam.

Đột nhiên có một tiếng sấm vang ầm trời, báo hại nàng thiếu điều muốn nhảy dựng, vội vàng ngược lên nhìn, không biết từ khi nào mà mây đen đã kéo đầy trời, tiếng sấm từ xa xa vọng đến, nháy mắt mưa đã sắp ập xuống đầu.

Thực chẳng hay ho một chút nào!

Nhìn quanh bốn phía, thấy phía trước không xa lắm có một ngôi miếu nhỏ, nàng vội vàng dắt lừa chạy đi.

Mưa tới quá nhanh, nàng còn chưa kịp chạy tới miếu, đã bị nước mưa làm cho ướt sũng, mà bên trong miếu cũng thực hoang tàn, bừa bộn.

Mưa càng lúc càng to!

Đây tuy là một tòa miếu sơn thần cũ nát, nhưng vẫn có thể che gió che mưa, Hứa Ngâm Thu nhìn khắp xung quanh một lượt, xác định không có người nào khác, lúc này nàng mới yên tâm lấy ra một bộ y phục sạch sẽ, bắt đầu thay.

Một tia chớp xẹt qua, làm cho đại diện phút chốc sáng lên, nàng nhìn về phía người đứng ở cửa, mà người kia cũng đang nhìn đến nàng.

Toàn thân hấn đương nhiên ướt đẫm, y phục ầm ướt dán chặt vào thân hình, cho dù chặt vật đến khó chịu, vẫn không làm mất đi vẻ đẹp vốn có, thậm chí, so với lúc hấn mũ áo chỉnh tề vẫn là có điểm kêu gọi, mỉa mai.

Nàng đứng ở gần bàn thờ mục nát, y phục đã mặc gần xong, thân trên chưa kịp che lại, để lộ ra phần lớn da thịt nõn nà, áo vẫn cầm trên tay mà chưa kịp mặc. Tựa hồ bị hấn lúc đó đột nhiên xông vào làm cho nàng phát hoảng, khiếp sợ nhìn hấn.

Nhìn thấy ánh mắt của hấn, nàng mới giật mình nhận ra bản thân lúc này đang ở tình cảnh nào, vội vàng đem áo mặc vào.

“Ta cùng với cô nương quả thật rất có duyên.” Câu nói của hấn đánh vỡ sự trầm lặng của cả hai người trong lúc xấu hổ.

“Loại duyên phận này, không có cũng vậy.” Hai lần liên quan đến hán đều là lúc nàng lâm vào cảnh khó xử, lần trước ở khách điểm nàng đang tắm bị hán đem sát thủ đến dọa, lần này lại bị hán bắt gặp khi y phục chưa mặc xong, đây đích thực là nghiệt duyên a.

Phong Tế Vân cái gì cũng không nói, điềm nhiên đi vào đại điện, nhìn nàng lúng ta lúng túng mặc áo, sửa sang lại y phục.

Hán không phải là quân tử, vào thời điểm này, phàm là người quân tử chắc chắn sẽ quay đi mồm lẩm bẩm “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn”, đằng này hai mắt hán lại sáng quắc, chăm chăm nhìn nàng mặc quần áo. Hại lòng nàng cũng có chút rối loạn, tay chân cũng vì vậy mà cuống cả lên. Không ngừng thờ gấp, vì sao sức chống cự đối với sắc đẹp của nàng lại kém như vậy chứ?

Sau khi mặc y phục chỉnh tề, Hứa Ngâm Thu liền lấy một ít cỏ khô cùng với gỗ cửa sổ đã mục nát từ lâu, ở chính giữa đại điện nhóm lên một đồng lửa.

Lúc này, Phong Tế Vân cũng đã coi bỏ y phục ẩm ướt, rất tự nhiên đem đến gần đồng lửa để hong khô.

Hứa Ngâm Thu nhin không được len lén nhìn hán một chút.

Dù sao thì nam nữ thụ thụ bất thân, hán cứ để vậy điềm nhiên mặc mỗi nội y ở trước mặt nàng mà coi bỏ y phục ướt, như vậy có phải là rất quá đáng không cư chứ?

Tuy vậy, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận, dáng người của hán rất hoàn mỹ, làn da rất đẹp, nhìn rất khôi ngô, rất cân xứng ...

Thật muốn chết mà! Đây phải gọi là dụ dỗ trắng trợn a. Hứa Ngâm Thu có chút buồn nản, khẽ khẽ cắn đầu ngón tay cái của mình, những mong dùng đau đớn để thu hồi ý trí.

Phong Tế Vân trong lòng nhẹ nhàng cười. Nàng quả nhiên là một nữ nhân rất đặc biệt, nữ nhân bình thường trong tình huống này, nếu không phải xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên, thì cũng là đánh bạo nhìn thẳng, còn nàng thì chỉ biểu lộ vẻ mặt sầu não, sau đó thì vừa cắn ngón tay vừa ngáy người nhìn đồng lửa đang cháy.

Thanh âm của gỗ cháy phát ra không ngừng, ánh lửa chiếu hồng cả hai mặt người. Ngoài miếu mưa to như trút nước, xa xa vọng lại có tiếng đá núi sạt lở.

Trận mưa to này khiến cho ngôi miếu nhỏ dường như muốn lung lay trong cơn gió, làm người ở trong miếu thật có chút lo lắng nó có tồn tại được qua trận mưa lớn này hay không.

Hứa Ngâm Thu lấy từ trong tay nải ra một cái bánh bao, nghĩ thế nào nàng lại lấy ra thêm một cái, “Cho người.”

Phong Tế Vân nhìn nàng một cái, rồi cầm lấy chiếc bánh.

Nam nhân này thực sự là rất rất quá đáng, nàng đưa bánh cho hán ăn, nhưng hán đối nàng một câu “Cảm ơn” cũng không có, hừ!

Chẳng lẽ giữa mỹ nhân và người thường khác biệt lớn đến vậy sao? Nếu nàng là một mỹ nhân, thì việc tìm củi nhóm lửa vừa rồi chắc chẳng đến phiên nàng phải tự mình làm, nam nhân chết tiệt này cũng không xem nàng không phải nữ nhân, cứ như vậy mà thân nhiên coi đồ trước mặt một thiếu nữ chưa chồng. A ..... Nàng thật muốn phát điên.

Y phục của hán cuối cùng thì cũng khô. Nhìn hán mặc y phục, Hứa Ngâm Thu cảm thấy có chút tội lỗi, nam nhân này rõ ràng là cố ý khiêu khích nàng mà.

Hán mặc y phục thực chậm rãi, trường bào màu lam khẽ phủ lên thân thể hán, che đầy làn da tuyệt mỹ, ngay cả ánh mắt của hán cũng có chút câu dẫn người ta, khỏe mỗi tựa hồ hơi hướng về nàng mà nhếch lên, tâm tình hán lúc này thực rất tốt.

Chẳng lẽ chỉ mặc y phục vào cũng có thể khiến hán cảm thấy rất sung sướng hay sao?

Phong Tế Vân biết rõ chính mình có bao nhiêu động tác câu dẫn người khác, cho nên khi hán nhìn thấy nàng tức giận lại mang theo ánh mắt mê mẩn nhìn mình, hán lại tặng nàng một nụ cười đẹp đến câu hồn đoạt phách.

Nhìn hán thực rất ngon miệng, làm cho nàng thực muốn cắn một cái. Ngay lập tức, nàng hung hăng cầm cái bánh bao trên tay nhét thẳng vào miệng, dùng sức cắn ăn.

Phản ứng của nàng thực lấy lòng hán, trên mặt hán lập tức hiện ra một nụ cười thật tươi, như hoa xuân đua nở, phát ra một lực hấp dẫn dễ dàng lấy mạng người nhìn.

Hứa Ngâm Thu vội lấy tay xoa xoa ngực, ngăn không cho tim vì vậy mà kích động nhảy vọt ra ngoài. Mỹ nam cười quả thực mê người, nàng suýt chút nữa không cầm lòng được. Sắc đẹp mê hoặc lòng người, sắc đẹp mê hoặc lòng người a ...

Núi đá sau thân miếu đột nhiên dội vang một tiếng, mưa rền gió dữ rất nhanh chóng che phủ mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Nhìn ngón trỏ tay trái đã sớm bị băng kín, trông chẳng khác đầu cây còn là nẩy, Hứa Ngâm Thu cũng vì vậy mà nước mắt chực trào. Vì ngăn cản lại sự dỏm mê hoặc của sắc đẹp, nàng tự cắn ngón tay của mình, nhưng lại dùng lực cắn hơi mạnh, đến mức nứt da.

Máu không ngừng chảy ra, trong khi nàng còn đang ngất người ra đó, nữ nam tử đã phản ứng rất rất nhanh, giúp nàng bôi thuốc cầm máu, sau đó lại rất tận tình giúp nàng băng bó vết thương.

Nàng thật sự không còn mặt mũi nào để nhìn người khác, sao có thể để mắt đến độ này chứ?

Hứa Ngâm Thu thật sự cảm thấy tâm trạng vạn phần uể oải, nàng ngồi bó gối, đầu cúi xuống, nhất quyết không chịu ngừng đầu nhìn nam nhân phía trước.

“Sẽ không để lại sẹo đâu.”

“Nga.” Nàng thật sự không có lo lắng về chuyện đó, chỉ là cảm thấy rất mất mặt.

“Tại hạ Phong Tế Vân, không biết phải xưng hô với cô nương như thế nào?”

Vì sao hắn cứ nhất định đợi lúc nàng lâm vào cảnh xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu mà tỏ ra tử tế chứ?

Nàng vẫn là không chịu ngừng đầu, chỉ nhẹ nhàng xưng tên “Hứa Ngâm Thu.”

Tên nàng quả thực là rất đẹp, nhìn lại chính mình làm cho nàng cảm thấy áy náy. Trong mắt Phong Tế Vân thoáng hiện ý cười.

“Đến bao giờ mới tạnh mưa chứ? ” Nhìn ngoài trời mưa vẫn rơi không ngớt, nàng nhìn không được mà thờ dài.

Phong Tế Vân vẫn không nói một lời, cảm hai mẫu gỗ lẳng lặng ném vào đồng lửa, lửa nhất thời bùng cháy lớn.

Người này vốn rất ít nói, hơn nữa nàng và hắn chẳng qua cũng chỉ là duyên bèo nước gặp nhau, cũng chẳng có gì nhiều để mà nói. Hứa Ngâm Thu sờ sờ cái bụng, chính là nàng vẫn còn cảm thấy đói, nên quyết định ăn thêm một cái bánh bao nữa. Nếu không, hai người ngồi đối diện với nhau mà yên lặng chẳng chịu nói gì, thực có chút kỳ quặc.

Mới cắn được hai miếng, nàng sực nhớ ra trong tay nải vẫn còn một ít thịt bò, nên bèn lôi thịt ra ăn.

Ngoài trời mưa rất to, mùi hương của thịt bò hòa vào không khí, không ngừng lan tỏa trong miếu.

Bụng của Phong Tế Vân đã muốn phát ra tiếng biểu tình. Một cái bánh bao thật sự không thể làm no bụng, vậy mà nàng lại còn cầm đồ ăn ở ngay trước mắt, câu dẫn hắn, thực quá đáng mà.

Trong lúc hắn còn đang do dự xem có nên đề nghị nàng chia khẩu phần, Hứa Ngâm Thu đã nhét phần thịt bò còn thừa cất vào tay nải, đồng thời rút ra một cái áo khoác.

“Người làm cái gì vậy? ”

“Ngủ.”

Hắn chỉ có thể trơ mắt ra nhìn nàng dọn sạch một góc trong miếu, trải rom phủ lên, rồi thản nhiên nằm xuống, kéo áo khoác đắp lên người rồi nhắm mắt ngủ.

Thật sự là quá nhanh rồi a, hắn không dám tin vào mắt mình nữa.

Hắn vốn nghĩ là nàng giả vờ ngủ để tránh đi nỗi xấu hổ bao phủ giữa hai người trong lúc đó, nhưng ngay sau đó hắn lại nghe thấy hơi thở của nàng đều đều truyền lại. Nàng thật quá tự tin a, ngay trước mặt một nam nhân xa lạ như hắn ư dám ngủ.

Nhìn nàng bình thản ngủ, Phong Tế Vân nhìn không được vừa cười vừa khẽ lắc đầu, sau đó lại hướng cửa mà nhìn ra bên ngoài.

Mưa vẫn đang rơi, gió cứ theo lối cửa điện mở rộng mà thổi vào bên trong, hắn lo lắng nhìn đến người còn đang say ngủ kia, khóe miệng bất giác nhếch lên. Xem ra, nàng theo thói quen của những người thường xuyên phiêu bạt đây đó, chuẩn bị đồ dùng rất đầy đủ, áo khoác kia vốn chỉ dùng khi cuối thu đầu đông, với tiết trời đầu hạ thì nó quá dày, nhưng gặp những lúc như bây giờ thì lại rất thích hợp.

Lại ngẩng đầu nhìn gió lớn không ngừng thổi từ cửa vào, hắn bèn đứng dậy chuyển qua chỗ nàng đang nằm, ngồi xếp bằng ngay bên cạnh, che chắn toàn bộ, ngăn không cho gió lạnh thổi tới nàng.

Qua một đêm ngủ ngon lành, Hứa Ngâm Thu cũng tỉnh dậy, theo bản năng mà nàng nhìn về phía trước cửa.

Mưa vẫn rơi, nhưng đã chuyển thành mưa dầm, không còn mưa to như hôm trước nữa, nhưng bầu trời vẫn âm u.

Thời tiết này quả thực rất tệ!

Thời tiết kiểu này không thích hợp để đi xa, nhưng ở lại trong cái miếu sơn thần này cũng không phải là một chủ ý hay.

“Ngươi có việc gì muốn làm sao?” Hấn làm bộ như vô tình hỏi thăm nàng.

Nàng quay đầu lại nhìn hấn. “Không có.”

“Nhưng ngươi nhú mày.”

“Thời tiết như vậy khiến ngươi cao hứng nổi sao?” Nàng có chút tức giận đáp lại. Người đi xa nhà thường ghét nhất là loại thời tiết như thế này.

Phong Tế Vân chỉ cười cười, không trả lời.

“Cũng không biết đến bao giờ mưa mới chịu tạnh, lương khô ta đem theo cũng không còn nhiều.” Trong lời của nàng có chút lo lắng.

“Ngươi vẫn muốn đi?”

Hứa Ngâm Thu nghĩ nghĩ, “Cũng không phải là không thể, qua được ngọn núi này sẽ thấy thành trấn.”

“Bên ngoài đang mưa.” Hấn nhắc nhở nàng. “Mà ngươi không đem theo dù.”

Đây đúng là vấn đề lớn, cho dù là dùng khinh công, đợi đến khi nàng tới được thành trấn thì cả người cũng ngấm mưa ướt lạnh cả rồi. Hứa Ngâm Thu buồn bã nhìn ra bên ngoài, “Thời tiết gì còn hơn gặp quỷ, sớm biết như vậy, lúc còn ở trấn nhỏ đó ta đã mua nhiều lương khô hơn.”

“Ít nhất tình cảnh của ngươi còn tốt hơn ta.”

Nàng nhìn đến hấn, không thể không thừa nhận. “Đúng là so với ngươi tốt hơn thật.” So với hấn cái gì cũng không có mang theo, tình huống của nàng vẫn còn là phúc chán.

“Ta đi ra bên ngoài tìm con mồi.”

“Ngươi muốn sao?”

“Ta là nam nhân, không lẽ bảo ta để một cô nương đi làm chuyện này.”

Hấn cuối cùng vẫn là xem nhẹ nàng. Nghĩ đến đó, Hứa Ngâm Thu nhìn không được bèn bĩu môi.

“Tạm thời vẫn chưa dùng đến, trong tay nải của ta vẫn còn ít lương khô.”

“Làm phiền cô nương rồi.” Hấn nghe theo nàng, thực ra mà nói, hấn cũng không nghĩ đến việc chạy ra ngoài trong thời tiết như thế này.

“Công tử hành tẩu trên giang hồ, có từng nghe nói đến Nguyệt Sát?” Nàng tự biết mình hỏi thừa, đã là người hành tẩu trên giang hồ thì rất khó có thể không biết danh của Nguyệt Sát, nhưng nàng vẫn phải hỏi.

“Ngươi muốn tìm hấn sao?”

“Đúng vậy.”

“Giết người?” Hấn hơi nhú mày, nhưng biểu tình lại rất có hứng thú.

“Ta không có tiền thuê người khác đi giết người.” Có tiền nàng cũng không làm vậy, nàng còn chẳng có kẻ thù.

“Thế sao lại muốn tìm hấn?”

“Ta chịu sự nhờ cậy của người ta.”

“Nga?”

“Việc này nói ra thì rất dài.” Quả đúng là tai bay vạ gió, cho đến tận bây giờ, nàng cũng còn chẳng biết là đang xảy ra cái chuyện gì nữa.

Phong Tế Vân đột nhiên lại cận thận đánh giá nàng, sau đó mặt để lộ ra biểu tình như vừa hiểu được cái gì.

“Chẳng lẽ cô nương chính là chấp đầu nhân của Nguyệt Sát mà gần đây giang hồ vẫn đồn đại sao?”

“Gần đây ta rất nổi danh.” Nàng cười đau khổ, tự trêu chọc chính mình.

“Nổi danh không tốt sao?”

“Danh tiếng kiểu này chẳng tốt chút nào.” Người ta sinh ra ở đời, bình thường mới là phúc, nhất là với người không nuôi chí lớn như nàng. “Không biết trên đời đã có ai nhìn thấy mặt thật của Nguyệt Sát chưa.” Nàng giống như đang lẩm bẩm.

“Vậy tại sao ngươi không theo dấu của đám sát thủ mặc y phục màu xanh đỏ?”

“Chỉ có một người đã khiến ta cảm thấy đau đầu.” Hứa Ngâm Thu nhin không được mà thờ dài, “Thanh Y lâu lại là cả một tổ chức lớn.” Chạy theo một toán sát thủ? Nghĩ đến đó đã cảm thấy rùng mình.

“Ngươi không biết là một người có khả năng hiểu rõ nhất về một người, vĩnh viễn chỉ có thể là kẻ địch của hắn sao?” Hắn nhin không được khẽ mỉm cười.

“Cái này đương nhiên ta biết.” Nàng buồn bực gãi đầu, “Nhưng ta cũng không thể vì một người mà ta không hề quen biết, chạy đi tìm sát thủ để hỏi thăm đúng không? Hơn nữa ta không hề cho rằng kẻ thù của hắn sẽ có lòng hảo tâm mà cho ta biết.”

“Đó là phương án nhanh nhất.”

“Nhanh nhất không hẳn đã là an toàn nhất.” Mẫu thân đã dặn nàng, hành tẩu trên giang hồ, an toàn là trên hết.

“Ngươi nhìn cái gì vậy?” Hắn có chút kinh ngạc khi thấy nàng đang đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

“Ta vừa phát hiện ra, hôm nay ngươi nói với ta rất nhiều nha.”

“Ta cũng không phải bị câm điếc.”

Hứa Ngâm Thu chống cằm trầm ngâm. Hắn đúng là không bị câm điếc, nhưng trong ấn tượng của nàng thì hắn là một kẻ rất kiêu lời, một người ít nói như vậy hôm nay lại nói rất nhiều, thật có chút không bình thường. Mà phụ thân cũng từng nói qua, trái ngược với lẽ thường, thông thường đều có vấn đề.

Có lẽ, trái với lẽ thường không chỉ có một chuyện này ... Mí mắt sụp xuống, nàng bắt đầu cân nhắc. Những người nàng đã từng gặp trước đây, trong vài tháng trở lại đây cũng chỉ có hắn là có liên quan với đám sát thủ, hơn nữa lại là sát thủ của Thanh Y lâu. Sau đó lại xuất hiện sự kiện chấp đầu nhân của Nguyệt Sát, liệu có phải có liên quan đến hắn hay không?

Nhưng là, chỉ có thư sinh tuấn mỹ như ngọc mới có thể là sát thủ sao?

Trong đầu Hứa Ngâm Thu tâm tư thay đổi liên tục, nhưng không hề biểu lộ ra mặt, nàng hướng hắn mỉm cười, “Ta chưa từng hoài nghi gì về chuyện này cả.”

Nàng quả thực dẻo mỏ, nhận ra điều này, Phong Tế Vân suýt chút không nhin được mà bật cười.

“Thật đáng mừng là chúng ta có chung nhận thức.”

Khẩu khí mà hắn dùng để nói chuyện với nàng có phải là quá mức thân thiết rồi hay không? Hứa Ngâm Thu nhin hắn, có chút hoang mang lo lắng. “Chúng ta cũng không quen thân lắm đúng không?”

“Trên thế gian không thiếu những người chỉ vừa mới gặp nhưng lại như đã quen từ lâu, mà bằng hữu khi mới quen đều là người xa lạ.” Hắn nói rất nhẹ nhàng.

Hắn nói vậy không sai, nhưng là, nàng luôn có cảm giác gì đó rất cổ quái, khiến cho nàng phải dè chừng.

“Ta cảm thấy cô nương sẽ trở thành một vị bằng hữu tốt, chẳng lẽ ...” Hắn cố tình kéo dài thanh âm “Cô nương cảm thấy tại hạ không đáng để kết làm bằng hữu sao?”

Nhin biểu tình khi nói của hắn có chút bi thương, Hứa Ngâm Thu vội nói: “Không phải, đương nhiên không phải, vừa nhin cũng đủ biết công tử là người tốt.” Tuy rằng trong lòng nàng lúc này thật sự hoài nghi.

“Hiện tại chúng ta chính là bằng hữu.” Hắn vẫn tiếp tục khẳng định.

Cái gì? Còn có thể như vậy sao? Hứa Ngâm Thu cảm thấy mình đang bị hắn dạy dỗ.

Vì thế, nàng thành khẩn gật đầu, “Ân, ta nghĩ, hiện tại chúng ta thực sự là bằng hữu.” Được rồi, hành tẩu giang hồ, trên đường đi sẽ kết giao nhiều bằng hữu, cuối đường rồi cũng phải nói lời từ biệt, vì thế, nàng liền nhận hắn làm bằng hữu.

Hắn hướng về phía nàng đưa tay ra.

Nàng có chút do dự, cuối cùng cũng chậm rãi đút tay phải ra.

Phong Tế Vân không chút do dự dùng sức cầm lấy tay nàng, cười đến hút hồn người mà nói: “Thực là chuyện đáng mừng.”

Đột nhiên trong lúc đó, Hứa Ngâm Thu hiểu được mình đã rơi vào bẫy. Danh tính của nàng phải dùng đến mỗi khi dùng để đăng kí phòng trọ, mà hần lần trước khi nàng ở quây tính tiền, đã nhìn tên của nàng, những sự việc xảy ra liên tục về sau, chính là có liên quan.

Hần chính là kẻ đã giết dây người khác hướng nàng nhờ tìm Nguyệt Sát!

Quả nhiên, trên mặt người xấu không bao giờ có viết chữ để cảnh báo người khác! Nếu để phụ thân biết được, nàng dù biết rõ người trước mặt có vấn đề, lại không hề phòng bị để người lừa, thì đại khái là sẽ bị đem đi làm thịt.

Bên ngoài xe ngựa mặt trời đã lên cao lắm rồi, có tiếng người ồn ào, chắc hẳn là đã đến chợ.

Nhưng Hứa Ngâm Thu cũng không tính đến việc xuống xe, tâm tình của nàng lúc này không được tốt.

Tuy đã qua nửa tháng, bất quá, tâm tình của nàng tựa hồ dừng lại tại một thế giới mà mây đầy trời, mưa không ngừng rơi.

Sau khi mưa tạnh, bọn họ đã chia tay ở thị trấn nhỏ, hẳn quả thực rất bá đạo giành đi con lừa của nàng, lại chủ trương thay nàng mượn một cỗ xe ngựa.

Số tiền thù lao từng làm nàng phiền não suốt một thời gian, nàng liền đem giao cả cho Phong Tế Vân, nhưng cũng bị hắn xem là đồng bọn, nàng tuyệt đối không muốn làm chấp đầu nhân, chắc chắn là vậy.

Phụ thân mà biết sẽ lộ ra nàng, mẫu thân cũng sẽ không tha nàng, bọn họ đều đã rời khỏi chốn giang hồ, cũng không hi vọng đến việc có người lỗi họ quay lại.

Nhịn không được mà thở dài. Nàng rõ ràng không làm cái gì, đến giờ nàng vẫn không biết tại sao Phong Tế Vân lại chọn nàng làm đồng bọn, chẳng lẽ bộ dạng của nàng lại thích hợp đến vậy sao?

Hứa Ngâm Thu xóc màn xe lên nhìn ra phía ngoài, các hàng quán nhỏ ở hai bên ngã tư đường không ngừng cao giọng rao hàng, hấp dẫn những người qua đường dừng lại nghỉ chân. Chỉ nhìn qua cũng cảm thấy sự phồn hoa náo nhiệt.

“Dừng xe.”

Xa phu không nói gì, lặng lẽ kim chặt dây cương.

Xe ngựa dừng ở trước cửa một túp lều, Hứa Ngâm Thu từ trên xe nhảy xuống, xoay người hướng xa phu phân phó “Từ đây ta sẽ tự đi, đây là tiền xe của ngươi.”

“Cảm ơn tiểu thư ” Xa phu mừng rỡ nói, “Tiểu nhân xin phép đi đây.”

“Ân”. Nàng cười nhìn theo xa phu vừa rời đi, sau đó bình tâm, thu hồi ánh mắt, xoay người hướng một đầu ngõ tư khác mà đi.

Túp lều không phải nơi nàng muốn tới, nơi xa hoa như vậy không thích hợp với nàng.

Ở cuối góc đường là một quán mì, nàng không chút do dự tiểu sải bước vào.

“Cho một tô mì.” Đơn giản mà lại no bụng, đúng là rất có lợi.

“Được, cho một tô mì.” Tiểu nhị hướng vào bên trong quán hô to.

Trong lúc đợi mì lên, Hứa Ngâm Thu nghĩ ngợi mông lung.

Trên đường đi, nghe nói tam tiểu thư của Cô Tô Mộ Dung thế gia muốn luận võ kén rể, không thiếu những người có tài trong giới giang hồ bị danh xưng giang hồ đệ nhất nữ nhân Mộ Dung tiểu thư hấp dẫn.

Theo lời đồn đại, không thiếu danh môn thiếu hiệp tề tụ về đây. Nàng thấy náo nhiệt như vậy cũng tốt, biết đâu ông trời phù hộ, nàng lại nhặt được của báu mang về.

Lại nói tiếp, thực rất xấu hổ, mục đích nàng hành tẩu giang hồ không phải vì muốn nổi danh muôn vạn, cũng không phải vì muốn kết giao bằng hữu ở khắp ngũ hồ tứ hải, mà chỉ vì muốn kiếm cho mình một vị trượng phu.

Phụ mẫu quả rất hiểu biết, họ không lấy phận làm cha mẹ ra thúc ép nàng, mà chỉ hi vọng nàng có thể gả cho người nàng yêu thương, để có một cuộc sống tràn ngập yêu thương giống họ, cho nên khi nàng vừa tròn mười lăm, đến tuổi cập kê, liền bị họ đá ra khỏi nhà. Tốt đẹp mà nói là cho nàng tự do bốn tẩu giang hồ, nhưng thực ra là sợ nàng sẽ cản trở không gian riêng của hai người bọn họ.

Đáng giận, bộ họ tưởng nàng không biết gì sao?

Khi xuất môn, phụ thân luôn ân cần dạy bảo, mĩ nam tử là loại không đáng tin, nhất định phải tìm một người trung hậu thành thật, ít ra cũng giống như hần. Nàng gặt đầu, tỏ ý sẽ nghe theo.

Sau đó, mẩu thân kéo nàng ra một bên, dẫn nàng trăm ngàn lần cũng phải nhớ kĩ một câu tục ngữ “Cẩn người cầu sẽ không kêu”, chính phụ thân nàng là một ví dụ. Nàng cũng gặt đầu, nói mình sẽ thật cẩn thận.

Ví dụ trên dưới đối nghịch nhau lại cùng nói về một người, điều này khiến nàng cũng muốn hết nói nôi cả hai vị ấy từ lâu.

“Cô nương, mì của người.”

“Cảm ơn.”

Sau khi mì được bưng đến, nàng chuyên tâm ăn, tạm đem những suy nghĩ bát nháo đó quăng sang một bên.

“Cho một tô mì.”

Trong lúc thanh âm ướt át ấy truyền đến tai, miệng của nàng còn đang đầy mì, nháy mắt liền nghẹn ứ, sặc sụa đứng dậy.

Nàng tuyệt đối là nghe lầm, đúng là ác mộng a.

Một người hướng đến bên cạnh nàng mà ngồi xuống, thanh âm mềm mại gần trong gang tấc.

“Cẩn thận một chút.”

Hứa Ngâm Thu tuyệt vọng quay đầu, không ngoài việc cố ý nhìn đến gương mặt tuần tú kia, nàng ôm ngực cơ hồ muốn rên rỉ. Vì sao nàng vừa mới đuổi được xa phu do hần thuê đi, hần lại xuất hiện ngay tại chỗ này?

“Đã lâu không gặp?” Hần hướng nàng cười yếu ớt, cố tình bỏ qua sắc mặt đang rất khó coi của nàng. Hần có thể dễ dàng bị người ta vứt bỏ sao? Nàng thật quá ngây thơ.

“Khụ……” Nàng ho không ngớt, mặt đỏ bừng, hốc mắt rung rung, muốn ngừng mà không được.

“Người rất kích động.” Hần than nhẹ một tiếng, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

Nàng làm sao có thể không kích động?

Nhìn thấy ánh mắt nàng trách móc, hần rất thần nhiên nói: “Ta ở ngoài thành tình cờ gặp tên xa phu, biết được người trong này, liền đến tìm người thôi.”

Trên đời lại có chuyện trùng hợp đến vậy sao? Đánh chết nàng cũng không tin, tên xa phu đó nhất định là người của hần, nàng làm sao có thể không nghĩ tới được.

Giống như đọc được suy nghĩ trong mắt nàng, hần giống như ra vẻ cảm động, “Chính là trùng hợp như vậy đấy.”

Hứa Ngâm Thu rút cuộc cũng không còn ho khan nữa, trừng mắt nhìn nam nhân mặt mày hớn hờ kia.

“Tìm ta có chuyện gì?” Nàng không thay hần tiếp nhận ủy thác nữa, hần không nên tìm đến nàng a. Hơn nữa, vụ mua bán lần trước hần đã hoàn thành, nhanh như vậy liền tìm đến nàng?

“Nhất định phải có việc mới có thể tìm đến người sao?”

“Cũng không phải.” Chính nàng cũng cảm thấy là lạ, từ sau khi vô duyên vô cớ trở thành đồng bọn của hần, nàng tựa hồ cùng hần chơi trò mèo vờn chuột, cả ngày nghi thần nghi quỷ.

“Vậy không thành vấn đề.”

Nhưng là nàng có vấn đề, nhưng lại không biết nên hỏi như thế nào, cho nên chỉ có thể nén đau thương vào trong lòng.

“Khách quan, mì của ngài.” Tiểu nhị đã bưng lên một bát mì còn nóng hổi hấp.

Phong Tế Vân nhìn nàng một cái, tuyến môi hơi hơi nhếch lên, rất hảo tâm giải đáp nghi hoặc trong lòng nàng, “Ta giải quyết mọi việc xong xuôi rồi.” Sau đó rút ra một đôi đũa, bắt đầu ăn mì.

Hứa Ngâm Thu nhìn lại cái bát của mình, chỉ còn sót lại một chút cái và nước dùng, hơn nữa khẩu vị của nàng cũng bị hần phá, không còn muốn ăn nữa, cho nên khi hần đem bát mì kéo về phía mình, nàng liền quay đầu gọi: “Tiểu nhị, tính tiền.” Nếu đã không thể trêu vào, tốt nhất nên trốn đi thật xa.

“Tính luôn tiền của ta vào đó.”

Nàng có chút cứng người, xoay đầu lại nhìn hấn, khó mà tin được cái kẻ vừa nói, đang ung dung bình thản ăn mì.

“Khách quan, tổng cộng hai văn tiền.”

Hứa Ngâm Thu bắt đầu đếm rút ra hai văn tiền, đưa cho tiểu nhị.

“Chờ ta ăn xong đã.”

Nàng vừa muốn đứng dậy đã bị hấn kìm lại, nhất thời không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt với hấn.

“Chúng ta ở cùng nhau được không?” Hấn là sát thủ a, không phải vẫn duy trì được độ thần bí cao, giống như thần long thấy được đầu mà không thấy được cuối sao? Huống chi, nàng hiện giờ còn đang là chấp đầu nhân của hấn mà.

Hấn ngừng đầu khẽ liếc nàng một cái, khoe miệng hơi nhếch lên. Câu nói này thật ra vẫn còn hiểu được theo một nghĩa khác.

“Có cái gì không tốt sao?” Hấn nhẹ giọng hỏi lại.

Thật ra thì nàng cũng chẳng biết là có cái gì tốt nữa. Hứa Ngâm Thu oán hận cắn cắn môi.

Rất nhanh sau đó Phong Tế Vân đã ăn xong bát mì, rất tự nhiên hướng về phía nàng đưa tay ra “Khăn tay.”

Vừa đưa khăn tay cho hấn xong nàng mới chợt nghĩ đến, vì sao nàng lại ngoan ngoãn nghe lời như vậy? Rồi lại trở mặt ra nhìn hấn dùng khăn lau miệng xong, tiện tay nhét luôn chiếc khăn vào tay áo.

“Đi thôi.” Nói xong, hấn liền dẫn đầu rời khỏi quán mì.

Hứa Ngâm Thu ngơ ngẩn, như người vừa tỉnh mộng đi theo hấn ra ngoài.

Cô Tô thành gần đây rất náo nhiệt, nhờ vào sự việc đình đám là giang hồ đệ nhất nữ nhân muốn luận võ kén rể, từng đoàn người kéo về đây tham gia các hoạt động lớn, nhiều không đếm xuể.

Đồng thời, khiến cho các khách điểm trong Cô Tô thành đều chật ních, khắp nơi đều có bóng dáng của các vị nhân sĩ võ lâm, không chỉ có đại đa số là thanh niên trai tráng, đệ tử các môn phái, còn có không ít các vị hiệp khách ở độ tuổi trung niên, bọn họ đều là lấy thân phận là bậc trưởng bối mà đến, có người đơn thuần chỉ là đến xem, nhưng cũng có người lại chuẩn bị để tỉ thí võ nghệ.

Hứa Ngâm Thu lấy tay lau mồ hôi. Nàng thật không tưởng tượng nổi tâm tình của Mộ Dung tam tiểu thư sẽ như thế nào khi thấy mấy vị hiệp khách trung tuổi này tỉ thí trên võ đài, ít nhất thì nàng ta cũng muốn đồ mồ hôi lạnh.

“Ngươi suy nghĩ gì thế?” Biểu tình của nàng thực sự rất phong phú.

“Không có gì.” Nàng đôi tay chống xuống bàn, lại nhìn cách đó không xa, người hầu trà kể các chuyện xưa tích cũ, nước miếng văng lung tung đã nói xong.

“Tôi nay nghỉ ở đâu?”

“Hỏi ta làm gì, không phải ngươi cũng có đầu để suy nghĩ sao?” Nàng chẳng phải là quản gia kiêm luôn nha hoàn của hấn, sao phải lo việc cơm ăn ba bữa và nghỉ ngơi cho hấn. Hơn nữa tiền đều do nàng phải chi trả.

“Nơi nghỉ chân thì có, nhưng chỉ sợ ngươi không chịu đi.”

“Ngươi không phải là ta, làm sao biết ta sẽ không chịu đi?”

“Ngươi chắc chắn sao?”

Định trả lời “Chắc chắn”, cũng may là nàng kịp ngậm mồm đúng lúc, có chút đề phòng kẻ mặt mày tuấn tú kia.

“Ngươi xem, chính ngươi còn không chắc chắn sẽ đi.” Hấn lập tức nắm bắt thời điểm để chứng minh là mình nói đúng.

Điều này khiến cho Hứa Ngâm Thu mười phần buồn bực cả mười, vẫn là không phản bác lại hấn.

“Ngươi tự lo cho mình là được rồi, ta tự đi tìm chỗ nghỉ chân.” Cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn phương án tốt nhất... tránh xa hấn ra.

“Thân là bằng hữu, ta sao có thể chỉ biết lo cho mình.”

“Ta không thấy ngại, một chút cũng không.” Nàng dùng biểu tình tha thiết chân thành nhất đối với hấn, lời nói vô cùng thành khẩn. Nàng rất muốn nhìn hấn mà nói, tốt nhất từ nay về sau hai người coi như không quen biết, như chưa từng gặp nhau.

Hấn không phải không biết nàng đang nghĩ cái gì, nhưng nàng càng muốn tránh xa hấn ra, hấn càng muốn giữ nàng ở bên cạnh. Nữ tử thú vị được như

nàng, trên đời không gặp nhiều, coi như hấn ra tay trước để kiểm lời.

Huống hồ, hấn nhận ra, nàng không sợ hấn sẽ thừa nhận thân phận thật là sát thủ, mà hình như lại muốn tránh việc đó, hấn rất muốn biết là cái gì đã làm nàng trở thành như thế này?

“ Là bằng hữu thì những lúc như vậy không nên khách khí với nhau.”

“ Thực sự không cần.” Nàng vẫn tiếp tục từ chối, không muốn dây dưa với hấn thêm nữa.

“ Nếu vậy thì ta đi theo ngươi vậy.”

Cái gì? Không phải chứ, như vậy nàng sẽ phải gánh theo gánh nặng chi tiêu của hấn nữa sao.

“ Khách điểm đều đã hết phòng, ngươi còn ở được chỗ nào? ”

“ Không cần lo phải ăn ngủ vất vưởng ngoài đường, lại không tốn một xu.”

Có chuyện tốt như vậy thật sao? Nàng ngay từ bé đã không tin trong thiên hạ có chuyện ăn cơm không mất tiền, chắc chắn là có vấn đề.

“ Ngươi không tin? ” Ánh mắt của nàng quả rất thẳng thắn.

“ Ta không có.” Nàng chột dạ trả lời.

“ Vẫn là tự mình kiểm chứng, theo ta thì sẽ biết.”

“ Ân.” Hấn nhất quyết không cho nàng chạy, nàng có chạy cũng không thoát, nàng nhận thức rõ hấn không động đến nàng được.

“ Vậy chúng ta đi thôi.”

Hứa Ngâm Thu bắt đầu dĩ phải theo hấn rời khỏi trà quán.

Dọc đường đi nàng đã nghĩ tới rất nhiều nơi, chỉ không nghĩ rằng nơi có thể ăn ngủ miễn phí lại là nơi này – Mộ Dung sơn trang.

“ Ngươi quen biết người nhà Mộ Dung?” Nhìn bốn chữ vàng to đến lóa mắt đề trên tấm biển, nàng nhanh chóng nén lại sự ngạc nhiên, dùng thái độ bình thường nhất có thể để hỏi hấn.

“ Ân.” Hấn bình thản trả lời.

Quả nhiên trên giang hồ đâu cũng có mặt tối của nó, một sát thủ lại có liên quan với một gia đình có danh tiếng chốn võ lâm. Khó trách sao mẫu thân luôn dặn nàng, không cần tin chính nhân quân tử, không khéo lại bị người ta lừa đem đi bán.

“ Ngươi tưởng tượng cái gì vậy? ”

“ Đâu có.”

“ Ánh mắt của ngươi đã sớm bán đứng ngươi rồi.”

Đến tám phần là nàng đang nói dối.

“ Phong công tử, cuối cùng ngài cũng đến, thiếu gia vẫn đang mong ngài đến.”

Lúc hai người đứng trước Mộ Dung sơn trang mà nói chuyện, đã có người tinh mắt nhận ra tướng mạo của Phong Tế Vân, mà chạy vào trong bẩm báo với tổng quản ra đón khách quý.

“ Thật ngại quá, đã đến làm phiền rồi.”

Nhìn đến sắc mặt của Phong Tế Vân lạnh nhạt thật giống với ấn tượng lúc đầu của nàng, Hứa Ngâm Thu khẽ bĩu môi, cảm thấy có gì đó không đúng.

“ Vị này là? ” Tổng quản có chút chân chừ nhìn nàng.

“ Là biểu muội của tại hạ.”

Hứa Ngâm Thu lão đạo suýt thì té ngã. Biểu muội? Nàng có biểu ca từ bao giờ vậy?

Phong Tế Vân đột nhiên đến dặt tay nàng đi, làm cho tổng quản và nàng trong nháy mắt đều ngẩn người ra.

“ Đi thôi.” Hấn hướng nàng cụp mi xuống, tay có điểm dùng lực.

Kề thức thời mới là trang tuần kiệt, nàng một chút cũng không nghĩ đến rút tay lại, rất hợp tác với hắn, mỉm cười để lộ lúm đồng tiền “Văng, biểu ca.” Chỉ có nàng mới biết, hai tiếng “Biểu ca” là nàng căn bản chịu đựng mà nói ra.

Hắn trong mắt lộ ra ý cười, nắm thật chặt tay nàng.

Nàng hợp tác đến như vậy rồi, hắn còn dùng sức nắm chặt tay nàng, không phải rất quá đáng, “Tay ta đau”, nàng khẽ kêu.

Hắn lập tức thu lại lực nắm, nhưng vẫn không buông tay nàng ra.

Trong mắt Hứa Ngâm Thu thì Mộ Dung son trang từ thấp đến cao đều thật phức tạp, bắt đầu bị người ta lôi vào.

Có ai tới đem trả lại sự trong sạch cho nàng không, nàng vốn tưởng có thể tìm thấy được cho mình một vị hôn phu ở trong này à. Khóc không ra nước mắt mà.

“Phong huynh, cuối cùng thì huynh cũng đến rồi.” Từ sảnh chính, một nam nhân mặc tử y bước ra nghênh đón, bỗng thất thần khi nhìn thấy hai người đang tay nắm tay.

“Mộ Dung huynh, đã lâu không gặp. lạnh nhạt đáp lễ lại.

Hứa Ngâm Thu lập tức nhận cơ hội hắn buông tay nàng, đem tay rút về trong ống tay áo, lại lùi ra sau vài bước, tạo khoảng cách với người nào đó.

Phong Tế Vân nhìn thấy nàng như vậy vẫn không nói câu gì.

“Phong huynh, vị cô nương này là?”

“Là biểu muội của ta, Hứa Ngâm Thu.”

Xong rồi, ngay cả tên cũng bị nói ra rồi, về sau có muốn phủ nhận cũng rất khó. Lòng nàng không ngừng rên rỉ.

“Hứa cô nương.”

“Mộ Dung công tử.” Nàng một chút cũng không thấy tốt đẹp gì, quả thực đau đầu mà.

Trước mặt là Mộ Dung công tử, mặt mày phong nhã, tuấn tú, lộ rõ khí chất của con nhà gia giáo. Cùng với loại người luôn ẩn giấu sự lạnh lùng xa cách như Phong Tế Vân có bất đồng rất lớn, nam tử như thế này mới là người tốt nhất để chọn làm trượng phu.

Nhưng mà, trước mặt người tốt như vậy, nàng lại ở trong thân phận là biểu muội yêu quý của người khác.

“Phong huynh, trước giờ ta chưa từng được nghe người nói qua.” Mộ Dung Kiếm Phi có chút hoài nghi dò hỏi.

Đó là vì hắn căn bản không có biểu muội. Hứa Ngâm Thu trong lòng oán hận trả lời.

“Việc riêng của ta thôi.”

Vừa thấy được biểu tình lãnh đạm của hắn, Mộ Dung Kiếm Phi cũng biết hắn không nên hỏi nhiều, những hoài nghi còn đầy cũng tạm để trong lòng, kiềm chế không nói thêm gì nữa.

“Biểu ca, ta đói bụng.”

Hắn ngoái đầu lại nhìn nàng, trong mắt hiện lên ý cười, trầm ấm nói: “Ân, đói bụng rồi sao?”

“Đúng vậy.” Nàng đón nhận ánh mắt của hắn, không hề né tránh.

Mộ Dung Kiếm Phi vội vàng mở lời, “Việc này dễ thôi, người đâu, mau chuẩn bị điểm tâm.”

Người này đúng là không có mắt mà, chẳng lẽ hắn không hiểu là nàng muốn lánh đi chỗ khác sao?

Phong Tế Vân cười thầm trong lòng, cái gì cũng vô không biết, ra về thôi ơ lạnh nhạt.

“Không thể ăn cơm sao?” Nàng làm ra vẻ đau khổ mà nói.

Mộ Dung Kiếm Phi lấy tay phải bịt miệng ho khẽ, cố gắng không cười, dùng sức gật gật đầu.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Dùng một chút rồi hắn lại nói tiếp, “Nhưng ngay lập tức chuẩn bị bữa tối cũng cần có thời gian, tại hạ tưởng có thể cùng Phong Tế Vân và cô nương dùng bữa chung với nhau. Cô nương vẫn không chịu nể mặt ta một chút sao?”

“Biểu ca.” Nàng bỏ nhào về phía hắn, kéo kéo tay áo hắn, dùng ánh mắt cảnh cáo hắn tốt nhất nên phối hợp với nàng, “Ta thật sự rất đói.”

“VẬY ta cùng ăn.” Hấn nói rất tự nhiên.

Được lắm! Da mặt hấn quả thực rất đầy, cứ như vậy mà khiêu khích lòng nhẵn nại của nàng.

Mí mắt sụp xuống, nàng thấp giọng nói, “Được.” Thù này nàng nhất định ghi nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đến bữa tối, Hứa Ngâm Thu mới có dịp nhìn tận mắt người mà giang hồ đồn đại là đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung tam tiểu thư – Mộ Dung Yên Dung.

Đó là một nữ nhân không thể chỉ dùng hai từ xinh đẹp để hình dung, nếu ví nàng giống như đóa hoa, thì trăm hoa cũng kém nàng một bậc; nếu ví nàng như trăng sáng, mặt trăng cũng phải cúi đầu e thẹn. Quả thực rất hoàn mỹ, nếu tăng thêm một chút thì là quá béo, giảm đi thì lại thành quá gầy, thực cân đối, tinh tế, uyển chuyển mà tao nhã vô cùng.

Cho dù cũng cùng là nữ nhân, Hứa Ngâm Thu nhìn không được mà nhìn rất chăm chú.

Tay bỗng dưng bị người khác nắm lấy, nàng không khỏi quay mặt về phía người đó, dùng ánh mắt để dò hỏi.

“Biểu muội, đây là Mộ Dung tam tiểu thư. Mộ Dung cô nương, đây là biểu muội của tại hạ, Hứa Ngâm Thu.” Phong Tế Vân giới thiệu hai người với nhau một cách ngắn gọn.

“Mộ Dung cô nương, lần đầu gặp mặt.” Nàng lễ phép ân cần thăm hỏi, đồng thời tưởng rằng có thể dễ dàng thu tay về, nhưng không có kết quả.

“Phong đại ca, đã lâu rồi không đến Mộ Dung gia, làm Yên Dung còn tưởng mình đã làm gì sai khiến huynh giận chứ.”

Nàng cũng tự biết mình trông rất bình thường, nhưng tự nhiên bị người ta phốt lò như vậy ... Hứa Ngâm Thu trong lòng có chút không được thoải mái. Vị Mộ Dung tam tiểu thư này chẳng lẽ không nhận ra tay của người mà nàng ta đang đối hấn mà cười cười nói nói kia, đang nắm chặt lấy tay của một nữ nhân khác hay sao? Hơn nữa tay của hấn còn rất “lễ phép” giữ chặt lấy tay nàng không chịu buông.

“Hứa cô nương, mời ngồi.” Mộ Dung Kiếm Phi ở một bên hòa giải.

“Đúng rồi, Phong đại ca, trước đây ta chưa từng nghe nói huynh có biểu muội?”

Xem đó, tất cả mọi người đều hoài nghi tính chân thật trong lời nói của người. Hứa Ngâm Thu có chút vui sướng nhìn sang phía người sắp gặp họa lớn.

“Trước giờ chưa thấy ai hỏi.” Phong Tế Vân lãnh đạm trả lời.

Mộ Dung Yên Dung khẽ giật mình, ý cười trên gương mặt không hề giảm, giờ này mới nhìn đến người bình thường như nàng, rất thân thiện hướng đến nàng: “Ngâm Thu muội muội, chúng ta ngồi chung đi.” Nói xong liền muốn kéo tay nàng ngồi xuống bên mình.

Phong Tế Vân vẫn giữ chặt cánh tay của Hứa Ngâm Thu, thân nhiên hướng về phía chủ nhân của Mộ Dung gia nói: “Ta và biểu muội ngồi cùng với nhau là được rồi.” Sau đó nhất định không để ý đến sự cự tuyệt với ý đồ thoát ly hấn của nàng, dùng sức ấn nàng ngồi xuống ngay bên cạnh hấn.

Mộ Dung Kiếm Phi ánh mắt hơi lóe lóe lên, nhưng cuối cùng thì cái gì cũng không dám nói.

Hứa Ngâm Thu trong lòng cười khổ mãi không thôi. Nàng cũng nhìn ra được, vị Mộ Dung tam tiểu thư này không hề thích nàng, về nguyên nhân, đương nhiên không tránh được liên quan đến nam nhân đang ở cạnh nàng.

Nàng chỉ biết thiên hạ không có chuyện ăn cơm không phải trả tiền, quả thực không sai!

Mọi người vừa mới ngồi vào bàn ăn, Mộ Dung Yên Dung liền vừa cười vừa gấp thức ăn vào trong bát của Phong Tế Vân.

“Phong đại ca, người ném thừa đi, món này là do chính tay ta làm.”

“Đa tạ Mộ Dung cô nương.” Hấn lãnh đạm nói, sau đó thân nhiên đổi bát của mình với Hứa Ngâm Thu.

Hứa Ngâm Thu liếc hấn, nhìn ra cảm xúc trong mắt hấn lúc này, rất sáng suốt lựa chọn cúi đầu trầm mặc.

Phụ thân đã từng nói, việc nam nữ thường khó xử lý, gặp phải lúc đó, tốt nhất là nên im lặng.

“Phong đại ca ...” Mộ Dung Yên Dung biểu tình vô cùng ủy khuất, hốc mắt rất nhanh đã ngân ngấn nước. Nàng vốn rất xinh đẹp, lúc này trông lại càng động lòng người.

Chỉ tiếc rằng, ai kia vẫn không thèm để tâm đến nàng.

“Dung nhi, Phong huynh xưa nay vốn thích tự ăn, người đừng làm người ta khó xử.” Mộ Dung Kiếm Phi lựa thời điểm thích hợp mà nói xen vào.

“Phong đại ca ném thử món này ...” Mộ Dung Yên Dung lại ân cần gấp thức ăn cho hắn.

Lần này thì hắn chậm rãi ăn chúng.

Mộ Dung Yên Dung còn chưa kịp cười, đã muốn xịu mặt xuống, bởi vì, hắn tự nhiên gấp món giống y hệt vào bát của vị biểu muội, nhẹ nhàng nói: “Mau ăn thử xem, mùi vị cũng không khác mấy.”

Hứa Ngâm Thu kiên trì im lặng mà ăn.

Đây đúng là một bữa tối mà ăn chẳng thấy vị ngon, tuy là món ăn phong phú, nhưng mà nàng ăn lại quá vất vả.

Tối nay không có trăng, nhưng trời lại đầy sao. Có gió, nhưng gió không lớn, những làn gió nhẹ khẽ thổi vào mặt, làm người ta cũng cảm thấy thư thái tinh thần.

Bốn bề vắng lặng, lại không có bóng người, đúng là thời điểm tốt để thoát thân.

Hứa Ngâm Thu không phát ra tiếng động nào phóng lên nóc nhà, nàng cũng biết làm vậy là quá mạo hiểm, trong sơn trang lúc này toàn cao thủ, nàng rất dễ bị người ta phát hiện. Nhưng nàng không thể không mạo hiểm, trong lúc dùng bữa, nàng cũng lơ mờ hiểu được, Phong Tế Văn muốn đem nàng ra làm khiên chắn, hắn muốn tránh việc Mộ Dung tam tiểu thư luận võ kén rể.

Một tuyệt đại mỹ nhân, mỗi động tác đều mê hoặc lòng người, dễ dàng hủy diệt lý trí của bất cứ nam nhân nào.

Hai người đó ở cạnh nhau, chính là trời sinh một cặp.

Nhà Phật có dạy, người có nhân duyên xấu, sẽ không thể siêu sinh. Nàng không muốn xuống địa ngục. Huống hồ làm khiên chắn cho người, đối với nàng không có gì tốt, nếu có bị trượng phu tương lai hiểu nhầm, thì đúng là đại họa.

Cho nên cân nhắc lợi hại, nàng quyết định là nên tránh xa nam nhân tuấn mỹ khó gặp trong đời, bỏ trốn mất dạng.

Thân thủ như sương khói khẽ lướt qua vô số nhà, mắt đã thấy được cửa của Mộ Dung sơn trang.

Trong sương mù, có người thân vận bạch y đứng ở trên nóc cửa chính của Mộ Dung sơn trang, nhìn thoáng qua còn tưởng là thiên tiên hạ phàm.

“Đêm nay không thích hợp để ngắm trăng” Âm thanh của hắn nhẹ nhàng theo gió mà truyền đến.

Hứa Ngâm Thu ngẩng đầu nhìn trời đêm đầy sao, khẽ thở dài, ngồi xuống nóc nhà, như cố ý như không hỏi: “Nếu vậy, thật không biết là biểu ca đang ngắm gì đây?”, trong lời nói có chút ý mai mỉa.

“Ta có hẹn với một người.” Hắn phát ra tiếng cười khẽ, “Chỉ không nghĩ sẽ gặp người có cùng sở thích.”

Rốt cuộc là kẻ nào không có đạo đức, nửa đêm nửa hôm lại hẹn hắn chứ? Nếu không thì sao nàng phải đứng đây, bị người ta bắt quả tang.

“Là ai?” Nàng có chút bực bội hướng hắn hỏi.

Hắn thoáng cái đã tiến sát tới chỗ nàng, giống nàng ngồi xuống.

“Mộ Dung Kiếm Phi.”

“A ...” Nàng hoàn toàn không thể lý giải nổi.

“Đoán xem là ai trong hai chúng ta có thể trong thời gian ngắn nhất từ sơn thần miếu quay lại Mộ Dung sơn trang.”

Thực nhàm chán! Nàng thực thấy chán những cử chỉ của bọn họ, so ra cao thấp như thế nào, nàng vẫn có thể làm ra com để ăn, áo để mặc a.

“Không muốn hỏi ta kết quả?”

“Ta không thấy Mộ Dung đại thiếu gia.” Nói chưa dứt lời, đã thấy một thân ảnh trong nháy mắt tiến đến gần, nàng tiếp tục nói: “Giờ thì thấy rồi.”

“Phong huynh! Hứa cô nương cũng ở đây.”

“Mộ Dung công tử.” Nàng gật đầu đáp lễ, thật sự khó mà vui cho nổi, vì thiếu một chút nữa là nàng đã có thể rời khỏi đây.

“Ngươi thua.”

“Khinh công của Phong huynh quả rất lợi hại, tiểu đệ xin bái phục.” Nói xong, ánh mắt hắn lại hướng về phía Hứa Ngâm Thu, “Hứa cô nương đến giờ vẫn chưa ngủ sao?”

Phong Tế Vân hơi nhíu nhíu lại chân mày. Hắn không thích có người khác chú ý đến nàng, điều này làm cho hắn cảm thấy hơi khó chịu.

Nàng thật muốn nói “Quan hệ gì tới ngươi ư nhưng là nàng không thể, đành phải nhẹ nhàng trả lời: “Ta ngủ không được, nên muốn ra ngoài một chút.”

“Thì ra là thế, nhưng đêm cũng khuya rồi, cô nương vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Phong Tế Vân trong lòng càng khó chịu. Mộ Dung Kiếm Phi có phải hay không quá quan tâm đến nàng?

“Trở về phòng đi.” Hắn kéo tay nàng đứng dậy.

Hứa Ngâm Thu bị bắt phải đứng dậy cùng hắn.

“Cô nương còn đem theo tay nải?” Mộ Dung Kiếm Phi liếc nhìn tay nải trên tay nàng, lờ mờ cảm thấy sự tinh không đơn giản như vậy.

Phong Tế Vân trong lòng thầm kêu khô, mặt vẫn không biến sắc, “Đó là thói quen của nàng ấy.”

“Ngươi mới có loại thói quen quái ác ấy.” Nàng không nhìn được nữa rồi.

“Biểu muội.” Bất đắc dĩ hắn phải lạnh lùng gọi nàng.

Hứa Ngâm Thu bỗng cảm giác được cái lạnh đang chạy dọc sống lưng, kim lòng không được muốn tháo chạy, tiếc là tay đã bị hắn giữ chặt.

“Ta đã bảo rồi, không cần để ý đến Mộ Dung cô nương.”

Nàng cứng họng không nói được câu gì. Hắn như thế nào lại nói vậy, đúng là thất sách mà. Gây ra hiểu lầm lớn rồi.

Mộ Dung Kiếm Phi lặng yên. Ra là tâm tình nữ nhi, nàng đang ghen tị. Xem ra Phong huynh chưa từng dùng biểu tình mềm mại nói chuyện qua với nàng, hẳn cứ tưởng là tiểu muội thì không có cơ hội.

Hứa Ngâm Thu nhất thời nóng nảy, đem túi hành lý ném về phía Phong Tế Vân.

Hắn dễ dàng đón được, thản nhiên nói, “Không cần phải tức giận.”

Nàng có thể không tức giận sao? Nàng còn muốn tìm một vị phu quân như ý, nếu việc hôm nay mà đồn ra ngoài, nàng tìm sao được nữa. Mà nàng tin là Mộ Dung đại thiếu gia sẽ vì tình bằng hữu với ai đó mà đem chuyện này đồn ra ngoài.

Trước mắt tuy không phải thời điểm tốt, nhưng bất cứ giá nào cũng phải thoát. Dậm chân, thân mình đồng thời quay sang phải, khuỷu tay hướng về hướng thân hắn. Cả người nhìn như đang dựa vào Phong Tế Vân, kì thực là đánh hắn trở tay không kịp.

Hắn thuận thế lùi lại, nhưng cũng đủ để nàng thoát ra.

Hứa Ngâm Thu rất nhanh vứt bỏ bộ mặt bị quản chế, vẻ mặt rất nghiêm túc nói: “Phong Tế Vân, làm người thì cũng nên biết thân biết phận, sự nhần nại của ta cũng có giới hạn.”

“Được.” Hắn vẫn đứng yên.

Nàng trực tiếp chuyển hướng qua Mộ Dung Kiếm Phi: “Mộ Dung công tử, ta không phải biểu muội của hắn, hoàn toàn không có quan hệ, tương lai cũng không phải muội muội của hắn, mà tối nay ta đã muốn không từ mà biệt, chẳng qua, không gặp may đụng phải mấy người các ngươi đang đem kéo nhau đi tì thí, đến nỗi không thể thoát thân.” Nàng dẫn mạnh từng câu từng chữ một.

Mộ Dung Kiếm Phi vẻ mặt đầy hứng thú nhìn về phía Phong Tế Vân, như đang chờ nghe hắn giải thích.

“Vậy ngươi muốn chúng ta là loại quan hệ gì đây?” Hắn rất bình tĩnh an nhàn khoanh tay đứng nhìn, nói rất thoải mái, giống như chỉ cần nàng có thể nói ra được thì hắn cũng có thể.

Cảm giác điềm xấu càng lúc càng tăng, Hứa Ngâm Thu tập trung toàn lực đề phòng. Nàng còn không có muốn so chiêu với đại cao thủ, cũng không biết thực lực của mình có chống đỡ nổi hay không, nhưng chuyện tới ngay trước mặt, nàng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ còn cách kiên trì làm đến cùng.

“Chúng ta tốt nhất là chẳng có quan hệ gì.” Nàng trả lời rất thành thực.

“Mộ Dung.” Hắn bàng quan hướng người nào đó thù thế.

Mộ Dung Kiếm Phi nhanh chóng phản ứng lại, cùng với hần phối hợp, một tả một hữu tấn công nàng.

Hứa Ngâm Thu hoàn toàn không dự đoán được loại tình huống như thế này, cho nên nhất thời lâm vào vòng vây của hai đại cao thủ, rất nhanh lại một lần nữa rơi vào vòng tay của ai đó, lại bị điểm huyệt, không sao cự quật được.

“Đê tiện.” Lúc này thì đó là từ duy nhất mà nàng có thể nghĩ đến.

Mộ Dung Kiếm Phi sờ sờ mũi, giả vờ ngược lên trời ngắm sao, không để ý đến nàng.

“Là dạng quan hệ nào thì mới có thể giữ người ở lại?”

Loại vẻ mặt này, giọng điệu này... Đúng là gặp quỷ mà, nếu không phải bản thân tự mình hiểu rõ, nàng sẽ nghĩ rằng hần đối nàng là có ý thật. “Mộ Dung cô nương đúng là một đại mỹ nhân, các người thực rất xứng đôi.” Nếu không thích người ta thì cứ nói rõ ra, việc gì phải kéo nàng cùng chết đuối với hần chứ.

Chẳng qua, lời nói của nàng qua tai của Mộ Dung Kiếm Phi lại được hiểu theo một ý khác. Quả nhiên là giận dữ Phong Tế Vân, nữ nhân một khi nổi giận, đúng là có thể làm cho trắng đen lẫn lộn, thị phi điên đảo, không sao phân biệt được.

Hần cũng từng nói, Phong Tế Vân tính tình cao ngạo như vậy, làm sao có thể chỉ vì muốn tránh phải tham gia vào việc luận võ kén rể của Tam muội mà lấy một cô nương ra làm khiên chắn. Trải qua một đêm nay, chút hoài nghi trong lòng hần cũng tan thành mây khói, cô nương này quả thực rất thú vị, ngay cả hần cũng không nhịn được, có chút hứng thú với nàng.

“Ân?” Thanh âm hơi nghệt nghệt nhẹ nhàng vang lên, như tín hiệu cảnh báo nguy hiểm cận kề.

“Ta sai lầm rồi, ta thực sự sai rồi, biểu ca, là ta không nên đùa giỡn như vậy.” Không phải là nàng không có nghĩa khí, từ nhỏ nàng đã được dạy không được khinh địch, nhất định phải biết dừng mưu. Nên thức thời một chút, vào đúng thời điểm, nghĩa khí cũng phải vứt lên tuốt chín tầng mây, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Ngoan.” Phong Tế Vân vừa nói vừa vỗ về nàng.

Nàng thật muốn khóc, nhưng là vẫn phải nói: “Có thể giải huyệt cho ta được không?”

Hần không để ý đến nàng, ngẩng đầu nhìn bạn tốt, “Ta đưa nàng trở về phòng.”

“Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai gặp lại.”

“Được.”

Hai nam nhân hướng nhau nói lời từ biệt, sau đó một kẻ ôm một cô nương rời đi, thuận tay mang luôn cả tay nải theo.

Câu nói “Ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo”, chính là nói tình trạng hiện giờ của nàng.

Tối hôm đó, sau khi đưa nàng trở về phòng, hần không hề giải huyệt cho nàng, cũng không chịu đi ra.

Có thể nghĩ được, hạ nhân của Mộ Dung sơn trang nhìn thấy thấy hần từ trong phòng nàng bước ra sẽ có loại biểu tình gì. Hứa Ngâm Thu ngồi nhớ lại tình hình lúc đó, không khỏi ôm đầu rên rĩ.

“Hứa cô nương, Phong huynh đâu?”

“Ta không có dính ở trên người hần, làm sao biết hần đang ở đâu.”

Mộ Dung Kiếm Phi không nghĩ tới việc nàng sẽ kinh sợ đến vậy, cũng không để bụng. “Chỉ sợ không cần dính liền, tâm của Phong huynh cũng là dính sát trên người người rồi.”

Mặt của Hứa Ngâm Thu trong nháy mắt đỏ lừ, vừa thẹn lại vừa giận trừng mắt nhìn hần, “Mộ Dung công tử...”

“Như thế nào?” Hần cười, vẻ mặt có chút bồn chồn.

“Làm sao người dám nói hươu nói vượn giống như vậy?”

“Tại hạ chính là ăn ngay nói thật.”

“Làm sao có thể là lời nói thật chứ?”

“Hai người các người không phải ở chung một phòng?” Hần cố tình làm ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Hần căn bản là đang cố tình giễu cợt nàng. “Thì có sao? Chúng ta vốn ngay thẳng, đâu sợ người ta đàm tiếu.”

“Vậy người cần gì phải thẹn quá đến hóa giận như vậy?” Hấn rất thoải mái phản kích lại.

“Người...” Không có tí phong độ nào cả, có thể như vậy đối một cô nương mà đuổi cùng giết tận sao?

“Mộ Dung.” Thanh âm mềm mại mà có phần uy hiếp người nghe.

“Phong huynh, ta đang tìm người, có người mang tặng ít trà thượng hạng, đợi lát nữa cùng đến hoa viên thưởng thức.” Lại cúi đầu, hướng về Hứa Ngâm Thu cười cười mà nói, “Hộ hoa sứ giả đã đến rồi, ta cũng không muốn chọc giận hấn nên xin cáo từ trước.” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Nàng cũng không thèm liếc người ở phía sau một cái, đứng dậy hướng về một đầu của hành lang gấp khúc mà đi.

“Thu nhi.”

Hứa Ngâm Thu nhất thời hóa đá, sau đó chậm rãi cứng ngắc xoay người lại, vẻ mặt hoảng sợ trùng mắt với hấn, ngón tay chỉ thẳng hấn, đầu ngón tay khẽ run rẩy, phát ra âm thanh run sợ không thành câu.

“Ai... ai... ai cho người kêu ta như vậy?” Khắp người nàng đều nổi da gà. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ bị kêu nha đầu thối, nha đầu ngốc, chưa từng có ai dùng tên gọi “ôn nhu” quá mức bình thường như vậy để gọi nàng.

Phong Tế Vân khoanh tay trước ngực, thân nhiên tựa vào hành lang gấp khúc, “Thích kêu thì kêu thôi.” Nàng đã biểu lộ ra bộ dáng sợ hãi như vậy, nhưng lại làm hấn thấy buồn cười.

“Không cho phép người kêu vậy.”

“Vì sao?”

“Nghe người kêu một tiếng, cả người ta đều muốn nổi da gà, không phải nói quá, ta thật muốn mắc chứng rụng lông rồi.”

“Thành thói quen thì sẽ tốt rồi.”

“Ta không muốn có thói quen này.”

“Phụ mẫu của người kêu người là gì?”

“Vì sao ta phải nói cho người?”

“Vậy người tập nghe thành thói quen cũng tốt.” Vậy xem ra “Thu nhi” cũng chỉ có mình hấn gọi, cảm giác của hấn lúc này rất tốt.

“Ta không thích, dựa vào cái gì mà muốn bắt thành thói quen của ta chứ?”

“Người muốn cho là dựa vào cái gì thì dựa vào cái đó.” Phong Tế Vân dùng khẩu khí “Tùy ý người” đối nàng, nói xong liền xoay người đi.

Tên này tính làm gì?

Hứa Ngâm Thu đứng ở chỗ hành lang gấp khúc trở mặt nhìn. Cho dù nàng có điểm ngốc nghếch, bộ dáng lại không xinh đẹp, nhưng mà, tự tôn của nàng cũng rất cao, hấn như thế nào có thể đối xử với một khuê nữ còn chưa gả đi như nàng như vậy...

Khoan đã, chưa gả đi?

Mấy ngày nay bị Phong Tế Vân chọc giận, thiếu chút nữa thì nàng quên mất việc quan trọng cần làm, nàng cũng vì việc này mà mạo hiểm tính mạng lẫn lộn chốn giang hồ. Không được, nàng nhất định phải đi dạo loanh quanh, không biết chừng lại gặp được người sẽ là trượng phu của nàng.

Nghĩ đến đây, nàng liền theo hướng Mộ Dung Kiếm Phi và Phong Tế Vân rời đi mà chạy.

Từng nhóm giang hồ thiếu hiệp đang chờ nàng nhìn đến.

Chẳng qua, sự thật thì luôn tàn khốc, mộng đẹp thì sớm tiêu tan.

Rất nhanh sau đó, Hứa Ngâm Thu đã được thưởng thức cái gọi là mộng đẹp chóng tàn.

Cái gọi là chúng tinh cùng nguyệt (*), không phải đang nói đến tình cảnh của Mộ Dung tam tiểu thư lúc này sao? Chỉ thấy một đám công tử con nhà gia thế, danh môn thiếu gia, cả hiệp khách giang hồ giống như đám ong mật, không ngừng vây quanh bên đóa hoa mẫu đơn đẹp đến khuyh quốc khuyh thành Mộ Dung Yên Dung.

(*) “Chúng tinh cùng nguyệt” hay “quần tinh ủng nguyệt”: ý chỉ Mộ Dung Yên Dung được nhiều người theo đuổi, như mặt trăng được bao quanh bởi rất nhiều các vì sao.

Từ trên dưới, đảo qua một vòng cũng chỉ là những cặp mắt mê đắm, như hận không thể dùng ánh mắt đoạt lấy giai nhân.

Cả người khẽ run, lòng tơ đã muốn dựng thẳng đứng, Hứa Ngâm Thu đang ngồi xổm ở gốc đại thụ mà nhòm trộm, đột nhiên cảm thấy vô cùng may mắn khi nàng và mẹ ruột không hề giống nhau. A di Đà Phật, cảm ơn trời đất! Bỗng không, gặp phải tình hình giống như hôm nay, nàng không tìm được sự xúc động, chắc chắn sẽ hướng mình theo con đường tà đạo mà làm một ma nữ mất.

Ánh mắt đột nhiên hướng tới một bóng người, không khỏi chớp chớp mắt. Giống như hắt đang đắm chiều nhìn về phía bên này, không lẽ hắt đang ở đây?

Theo nàng đến hoa viên, Phong Tế Vân vẫn luôn chú ý đến nàng, đương nhiên đã biết nàng đang nấp ở gốc cổ thụ xem náo nhiệt, trong lòng khẽ sinh ý cười. Đúng là nàng... Giống y như đứa trẻ vậy.

“Phong huynh, đang nhìn nàng sao?” Mộ Dung Kiếm Phi hơi nghiêng người, thấp giọng trêu đùa.

“...” Có phải Mộ Dung Kiếm Phi đã quá chú ý nàng hay không?

“Phong huynh.”

“Àn.” Phong Tế Vân có chút không yên lòng cất tiếng trả lời.

“Hứa cô nương lại giận dỗi người sao?” Hắt rất tò mò, nhưng vừa rồi lại không có can đảm ở lại nghe lén.

“Mộ Dung.” Về mặt hắt có chút khó chịu.

“Hiểu được, hiểu được, ta uống trà.” Mộ Dung Kiếm Phi rất thức thời, liền cầm lấy chén trà để chuyển đề tài.

Ánh mắt của Phong Tế Vân bỗng dừng lại hướng đến cái cây kia, thấp thoáng trong đám lá cây, lộ ra cặp váy màu hồng không ngừng bay theo gió. Đang lúc hắt định thu hồi ánh mắt, lại thấy một đôi giày thêu từ trong đám lá lộ ra.

Hứa Ngâm Thu ngồi xổm trên cây một lúc, cuối cùng cũng ngồi hắt xuống, lại tựa hắt người vào thân cây, hai chân khẽ đung đưa. Kì thực, nếu không bị ai đó đem làm khiên chắn, thì ở lại Mộ Dung sơn trang quả thực là rất thoải mái.

Nhắm mắt lại, người được mùi thơm mát của lá cây, cảm nhận được từng làn gió nhẹ nhàng phả vào mặt, nàng khẽ nở nụ cười, trong lòng cũng đã có chủ ý.

Làm khiên chắn, nói cách khác, là chờ đến khi Mộ Dung tiểu thư luận võ kén rể có kết quả, nàng liền có thể dễ dàng thoát thân. Cho tới ngày đó, nàng chỉ cần không ở trước mặt mọi người tươi cười rạng rỡ, chờ đến khi sự việc kết thúc, tìm một chỗ nào đó trốn đi vài tháng, sau đó lại có thể tiếp tục hành tẩu giang hồ.

Tốt lắm, nàng sẽ cố gắng nhẫn nhịn thêm vài ngày nữa.

“Thu nhi.”

Nàng ngay cả lông mi cũng chưa động đậy, lười biếng không muốn trả lời.

“Xuống dưới đi.”

“Làm cái gì?”

“Xuống dưới.”

“Ta ở chỗ này thấy rất tốt.” Gió thổi nhẹ, mùi cỏ thụ ẩm áp, quả rất thích.

“Xuống dưới.”

Trong lòng khẽ thờ dài, nàng chính là không cam tâm tình nguyện đẩy nhánh cây nhìn xuống phía dưới, quả nhiên người ở dưới đó về mặt lãnh đạm, nhưng trong mắt lại hiện ra ý cười.

“Rốt cuộc là để làm gì?”

Phong Tế Vân ngừng đầu nhìn nàng, một câu cũng không nói.

Tốt thôi, nàng đã biết trước, hắt sẽ uy hiếp nàng.

Hứa Ngâm Thu nhảy xuống, lại nhảy vào trong lòng hắt. Bốn mắt nhìn nhau, một người tức giận, một người lại mỉm cười.

“Người làm gì vậy?”

“Đỡ người.”

“Nhưng ta sẽ không phi tới chỗ người.” Nàng có chút ngơ ngác.

“Ta biết.”

“Vậy sao người còn đỡ ta? ”

“Người nói xem tại sao? ” Ánh mắt hần hướng nàng nhìn xuống.

Trước mắt bao người, nàng nhảy vào trong lòng hần, nhìn thế nào cũng thấy có điểm ám muội.

Hứa Ngâm Thu cảm giác như bị sét đánh trúng. Nàng ngần cẩn thận, vạn đề phòng, nhưng hết lần này đến lần khác rơi vào trong bẫy do người ta đặt sẵn.

Thở dài thườn thượt, nàng khẽ đẩy hần ra, yên lặng xoay người bỏ đi.

Xem nàng phản ứng vậy, Phong Tế Vân trong lòng cũng thấy nao nao.

“Giang hồ hiểm ác.”

Hần nghe thấy nàng lầm bầm trong ánh mắt không khỏi hiện lên ý cười.

“Vì sao muốn ta phải đổi sang bộ y phục này? ” Hứa Ngâm Thu chỉ tay vào bộ cẩm y đặt trên giường mà hỏi.

“Nhìn sẽ rất đẹp.” Hần trả lời rất bình thản.

“Không phải ta luận võ kén rẻ, mặc đẹp để làm gì? ”

Phong Tế Vân chỉ cười, không hề đề ý hỏi tiếp: “Không thích y phục đẹp? ”

“Không phải.” Nàng nhin không nổi khẽ nhú nhú chân mày, “Ta chỉ cảm thấy có gì đó kì quái.”

“Là người nghi ngờ lung tung.”

“Làm người nên biết nghi ngờ, cẩn thận nhiều chút thì mới tốt.” Nàng cắn bản do nghi ngờ hần quá ít nên mới có ngày hôm nay.

“Phải không? ” Hần vẫn mỉm cười nhìn nàng.

“Đương nhiên.” Nàng khẳng định chắc chắn.

“Thật sự không muốn mặc thử sao? ”

“Ta chính là không muốn rời khỏi cửa phòng nửa bước, ăn mặc đẹp để làm gì? ” Nàng muốn tu thân dưỡng tính, tránh xa chuyện thị phi.

“Không ra xem bên ngoài nào nhiệt như thế nào sao? ” Hần vẫn tiếp tục hỏi.

“Không đi.” Nàng cuối cùng cũng hiểu. Mộ Dung gia chính là nơi có nhiều chuyện thị phi.

“Nhưng Mộ Dung tiểu thư lại rất muốn người cùng nàng xem luận võ lời dài.” Hần cười cười, vẻ mặt rất bí hiểm.

“Muốn dùng ta làm lá cây để tôn lên vẻ đẹp của đoá hồng như nàng sao? ” Nàng cười nhạt, “Thật sự là làm điều thừa.”

“Hoa tươi nhiều quá sẽ làm nổi bật lá cây.” Hần cười đầy ẩn ý.

“Vậy ta càng không đi, làm xiếc khi cho người ta xem miễn phí sao? Ta không ngốc đến vậy.”

Hần cười rộ lên, khẽ đứng hần dậy, làm cho người nhìn đến hồn xiêu phách lạc.

Thôi xong rồi, lại tới nữa!

Hứa Ngâm Thu cố gắng buộc mình nhìn đi chỗ khác, càng không ngừng tự nhủ với lòng, đây là mỹ nam kế, nhất định phải đề phòng, nếu không hậu quả khôn lường. Không phải người ta vẫn nói lâu dần tự thành thói quen sao? Vì sao nàng ở cùng hần cũ lâu rồi, vẫn không thể thành thói quen, mỗi khi nhìn thấy hần tươi cười đều phát hoảng, càng quen hần lâu càng thấy hoảng, thật sự càng lúc càng thấy đầu óc hỗn loạn mà.

“Đang nhìn gì vậy? ” Thanh âm của tiếng cười vang lên gần trong gang tấc.

“Bộ y phục rất đẹp.” Nàng nói rất nghiêm túc.

“Nhìn cẩn thận thật.” Thanh âm của hấn tràn ngập ý cười.

“Ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn đổi y phục.”

“Ta quay người đi hướng khác là được rồi.”

Nàng tròn mắt nhìn hấn, “Này, ngươi không thật sự không coi ta giống một nữ nhân sao?” Nàng không nén được buồn bực.

“Sao lại nói như vậy?”

“Cho dù ta không xinh đẹp, cũng không thể phủ nhận chuyện ta là nữ nhân đúng không?” Nàng đang tính nói chuyện phải trái với hấn.

“Đúng vậy.” Về điểm này thì hấn tuyệt đối đồng ý.

“Thế vì sao từ khi ngươi và ta ở cùng một chỗ, cho tới bây giờ cũng không kiêng dè chuyện nam nữ chung một phòng, không phải là đã bỏ qua chuyện ta là nữ nhân sao?”

Phong Tế Vân liếc nhìn nàng, khề thờ dài nói: “Quả là ta đã quên không để ý đến điều đó.” Hướng đến nữ nhân luôn dùng đạo lý kính trên nhường dưới đối hấn, là hấn luôn chủ động trêu chọc nàng, điều này không hợp với lễ thường, mà hấn lại bỏ qua chuyện đó.

“Hiện tại biết cũng không trễ.” Nàng khề thờ ra, “Vậy mời ngươi đi ra ngoài đi.”

“Việc này với việc ta không đi ra ngoài có quan hệ gì?” Hấn không ngại học hỏi nàng.

“Ta là nữ, ngươi là nam, ta muốn đổi y phục, ngươi đương nhiên phải tránh đi.” Nàng dĩ nhiên phải nói.

Nàng như vậy muốn đuổi hấn đi ra, hấn nếu vẫn lì lợm không đi, không biết chừng nàng thẹn quá hóa giận sẽ đá hấn bay ra ngoài. Ân, khả năng này rất cao. Nghĩ đến vậy, Phong Tế Vân liền đi ra ngoài đứng.

Vừa thấy hấn đi ra đến ngoài, Hứa Ngâm Thu lập tức đóng chặt cửa.

Phù! Cuối cùng thì hấn cũng đi, hấn mà còn ở lại, thì ngay cả giấc ngủ trưa nàng cũng đừng mơ có được.

Nàng nằm trên giường, mắt còn chưa kị nhắm, đã nghe thấy tiếng hấn ở bên ngoài vọng vào: “Đổi y phục thấy tốt lắm sao?”

Hứa Ngâm Thu uất hận nghiêng răng, dùng sức nhắm chặt mắt lại, tức giận hướng ra cửa nói to: “Ta muốn ngủ trưa.”

Bên ngoài nhất thời yên lặng.

Nàng không quản xem hấn có muốn rời đi hay không, trực tiếp xoay người hướng mặt vào vách tường ngủ.

“Phong huynh, ngươi ở đây làm cái gì?”

Một giọng nam khác từ ngoài truyền đến.

“Ngắm cảnh, thưởng gió mát.”

“Phong cảnh nơi này rất tốt sao?” Mộ Dung Kiếm Phi thanh âm khó nén được ý cười trêu chọc.

“Ân.”

“Hứa cô nương đâu?”

“Ngủ.”

“Cho nên ngươi mới bị đuổi ra ngoài?” Mộ Dung Kiếm Phi không giấu được vui mừng khi thấy người ta gặp họa.

“...”

“Đã nhiều ngày không thấy Hứa cô nương ra ngoài, có phải bị bệnh không?”

“Không có.”

“Vậy thì tốt.”

“Ngươi tới tìm nàng?”

Mộ Dung Kiểm Phi chợt ngừng lại một chút, sau đó nàng nghe thấy tiếng cười của hắn, nhìn không được mà nhúu lại chân mày, nàng có cảm giác đang bị người ta chế nhạo.

Trên thực tế, Phong Tế Vân cũng đang nếm trải cảm giác ấy.

“Mộ Dung.”

“Ta biết, ta biết, ta đi ngay đây.” Mộ Dung Kiểm Phi vừa cố nhịn cười vừa đáp lại.

Quay đầu nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, Phong Tế Vân khẽ cười, xoay đầu, tiếp tục ngồi nơi hành lang gấp khúc, ngừng đầu ngắm quang cảnh bầu trời, gió mây không ngừng biến đổi.

Những ngày hè sau đó, giữa trưa khó mà yên bình nhàn nhã được.

Sự tình thành ra như ngày hôm nay, hắn không hề lường trước, nguyên nhân đều do con người nàng rất thú vị, làm cho người ta không hề thấy bình thường, nhàm chán, nhưng ở lâu 又 lại khiến tâm tư người ta thay đổi, đợi lúc hắn càng lúc càng chán ghét những khi Mộ Dung Kiểm Phi ở gần nàng, hắn mới không thể tự lừa mình được nữa... trái tim đã rung động, hắn có tình cảm với nàng.

Khẽ khép hai hàng mi, cảm nhận từng đợt gió nhẹ phả vào mặt, tâm tình của Phong Tế Vân lúc này thật sự rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Các hàng quán nhỏ ven đường không ngừng chào mời, thật sự rất náo nhiệt.

Cô Tô thành cũng vì việc luận võ chọn rể của Mộ Dung Yên Dung mà có nhiều người trong giới giang hồ tìm đến, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ thấy hình ảnh những người mang theo đao, kiếm, nối nhau mà đi.

Hứa Ngâm Thu tay cầm một xâu kẹo hồ lô ngồi dưới hiên của trà quán, vừa ăn vừa đánh giá người qua đường.

Ngày mai là ngày luận võ lôi đài chính thức bắt đầu, vậy mà hôm nay vẫn có kẻ mệt mỏi từ phương xa tìm đến, lực hấp dẫn của mỹ nhân quả nhiên khác xa với người thường.

Cúi đầu nhìn lại y phục bằng vải thô đang mặc trên người, Hứa Ngâm Thu mặt mày hừng khởi. Y phục như thế này mới hợp với nàng, nếu nàng mặc bộ y phục kiểu cách cầu kỳ kia mới thật sự gây chú ý, làm sao có thể yên ổn ngồi ở chỗ này mà không bị người ta nhòm ngó.

Ở trong Mộ Dung gia càng lâu, nàng lại càng cảm thấy bình thường mà sống ở đời mới thực là có phúc.

Hôm nay là nàng thừa dịp Phong Tế Vân bị Mộ Dung Kiểm Phi kéo ra ngoài vì có chuyện cần thương lượng, thân không biết quý không hay mà chuồn ra, chạy đến trong thành xem hội.

Người giang hồ tụ tập lại, tự nhiên cũng đem theo tin tức ở khắp nơi mà bàn tán, mà nàng lại nghe lỏm được một chuyện khiến nàng thật sự kinh ngạc, cái tên quốc cữu chó má kia đã bị giết chết, mà thời gian tử vong cũng là sau khi Phong Tế Vân nói sự việc đã xong xuôi được một ngày.

Sự tình thật quá mờ ám, nàng thực nghi ngờ thân phận Nguyệt Sát của hắn.

Nhưng mà, nếu hắn không phải là Nguyệt Sát, không thu được tiền đặt cọc của Nguyệt Sát thì sao lại phải ra tay?

Cuối cùng, nàng xác định, Phong Tế Vân và Nguyệt Sát kia nhất định có liên quan, về phần quan hệ như thế nào, nàng biết thêm một chuyện không bằng biết ít hơn một chuyện, tốt nhất là không truy cứu thêm nữa.

Giang hồ có rất nhiều bí mật, hiểu rõ bí mật của một người thường là không có kết cục tốt đẹp.

Nàng có chút hối hận khi không đem tay nải theo, cũng tưởng có thể cứ như vậy mà chạy trốn, trước nghĩ sau tính lại, vẫn là cảm thấy không chắc chắn, nàng cũng vì vậy mà buông xuôi.

Đợi tới khi nàng thấy được thân ảnh quen thuộc trên phố chợ, không khỏi tự thấy mình rất may mắn khi không hành động ngu ngốc.

Ăn nốt viên mứt hồ lô cuối cùng, đem que trúc vứt đi, nàng cũng đứng dậy rời đi.

Một người khẽ lướt qua, nàng nhanh chóng dùng tay phải giữ lấy hắn.

“Cô nương, cô đang làm cái gì vậy?”

“Người nói xem.” Nàng cười khẩy nhìn hắn.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, cô nương mau buông tay ta ra.”

“Trả tiền cho ta.”

“Cái gì?” Mặt người nọ chợt biến sắc.

“Đưa trả ta.” Hứa Ngâm Thu kiên nhẫn nhắc lại lần nữa.

“Cô nương nói đùa.” Người nọ rất bình tĩnh tự trấn định tinh thần.

“Đừng có đánh trống lảng, mắt của bốn cô nương không mù.” Nàng thân nhiên đáp lại.

“Rõ như ban ngày, cô nương không giữ lễ, chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao?”

“Nói vậy đủ rồi, Hứa cô nương, người vẫn mau mau buông tay đi.”

Nghe được thanh âm trên đùa quen thuộc truyền đến, Hứa Ngâm Thu trong lòng không nhịn được khẽ thở dài.

“Không trả túi tiền lại, ta sẽ không buông tay.” Nên kiên trì hay là muốn kiên trì.

“Ta không biết cô nương đang nói cái gì?”

Hàn quang vụt sáng trước mắt mọi người, một đạo trường kiếm xông thẳng về phía trước, khiến mọi người kinh sợ né tránh.

Y phục của người nọ bị kiếm khí rách phá, những thứ giấu trong người cũng vì vậy mà rơi cả xuống đất.

Một bàn tay cúi xuống nhặt lấy chiếc túi thêu đưa cho Hứa Ngâm Thu.

“Nguyên bản người chỉ cần đưa trả ta tiền là có thể bình an ra đi, nay không thể không đưa người đến nha môn một chuyến rồi.” Nàng mỉm cười nhìn người kia.

Người nọ sắc mặt trắng bệch khi thấy Bộ đầu đang nhanh chóng tiến lại gần.

Nay nhân sĩ vô lâm đều tập hợp lại ở Cô Tô thành, quan phủ cũng tăng thêm số lượng người đi tuần tra khắp nơi, vừa thấy có náo động liền tiến đến tra hỏi.

Đem túi tiền giắt lại bên hông, nàng mới quay đầu lại cười nói: “Cảm ơn, biểu ca.”

“Phong huynh bất quá cũng chỉ là mượn nước dong thuyền thôi.” Mộ Dung Kiếm Phi một chút cũng không nghĩ rằng mình không có cách gì bắt được kẻ gian, mà bản tốt của hắn ra tay mạnh như vậy cũng có che giấu chút ý tứ, mà về phần che giấu cái gì, hắn vẫn tưởng là hai người họ trong lúc đó phải rất ăn ý với nhau.

“Nàng ấy vẫn là cảm tạ ta.” Đây chính là câu trả lời của Phong Tế Vân.

Hứa Ngâm Thu bĩu môi, cái gì cũng không phản bác lại. Nàng không nghĩ là khiến mọi người chú ý, nên hắn không thể ra tay, nhưng là do hắn nhìn ra lòng nàng nghĩ gì nên mới nhanh chóng ra tay giúp đỡ nàng.

“Đi thôi.” Phong Tế Vân khoát tay đi trước.

“Đi chỗ nào?” Nàng vừa hỏi, vừa chạy đuổi theo hắn.

“Người nguyên bản là muốn đi đến chỗ nào?”

“Làm gì?” Nàng lập tức dừng về mặt cẩn thận đề phòng nhìn hắn.

“Người không phải nên làm việc gì đó để tạ lỗi với ta sao?” Lời nói của hắn không phải không có ý trêu chọc, nhưng sắc mặt lại vẫn rất bình thản.

“Nói hươu nói vượn.” Hai người bọn họ có quan hệ gì? Nàng làm việc gì cũng không phải để tạ lỗi với hắn.

“Đúng rồi, đúng rồi, Hứa cô nương có thể làm gì để tạ lỗi với người ta đây.” Mộ Dung Kiếm Phi ở bên cạnh chen vào.

“Có thể làm rất nhiều.” Tương lai càng nhiều! Trong lòng hắn tự động bổ sung nốt nửa câu sau.

“Lời này nghe qua khiến người ta cảm thấy mơ hồ quá.” Mộ Dung Kiếm Phi lại phụ họa.

“Thực tà ác mà.” Hứa Ngâm Thu cắn răng.

“Rõ ràng lời nói của Phong huynh khiến người ta có ý nghĩ kỳ quái nha.” Hần lại họa thêm.

“Đúng là thú vật hợp theo loài.” Nàng cười nhạt.

“Hiện tại ngươi theo chúng ta ở cùng với nhau.” Phong Tế Vân lãnh đạm tổng kết lại.

“Ngươi...”

Mộ Dung Kiếm Phi không nhịn được liền cười lớn.

Bóng dáng của ba người theo tiếng cười càng lúc càng xa dần.

Vừa tỉnh lại đã cảm giác được, có chuyện gì đang phát sinh?

Ai cũng không biết, Hứa Ngâm Thu cũng không biết, nhưng nàng vẫn là bị cái bầu không khí nặng nề chưa từng thấy có ở Mộ Dung sơn trang làm cho hoảng sợ. Nàng chỉ dậy muộn một chút thôi, rốt cuộc là đã bỏ lỡ chuyện gì?

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nàng tiến đến gần bên người Phong Tế Vân nhỏ giọng hỏi.

Hần liếc mắt nhìn nàng một cái, cũng nhỏ nhẹ nói: “Ngươi cũng muốn giúp một tay sao?”

“Không cần.” Nàng không chút do dự cự tuyệt, khẳng định rõ ràng như chém đinh chặt sắt.

“Vậy không cần phải biết.”

Vì vậy, Hứa Ngâm Thu bị hấn làm cho tức chết, chỉ có thể oán hận dẫm lên bóng của hấn cho hả giận.

Mộ Dung Kiếm Phi lựa cơ hội từ một phía tiến lại gần, “Ta có thể nói cho ngươi biết là đã phát sinh ra chuyện gì.”

“Ta hiện giờ không muốn biết cái gì hết.” Nàng rầu rĩ nói.

“Không cần phải phân biệt bên này nặng bên này nhẹ như vậy chứ, kì thực ta và Phong huynh ai nói cho ngươi mà chẳng được.”

“Ngươi càng muốn nói cho ta biết, ta càng cảm thấy chuyện này đáng ngờ.”

Phong Tế Vân dựa vào hành lang, mắt nhắm lại tựa như đang nghỉ ngơi, thật ra là đang vênh tai lên nghe hai người kia nói những gì.

Mộ Dung Kiếm Phi vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, không ngừng ục dỗ: “Chuyện này mà không nghe thì ngươi sẽ cảm thấy rất hối hận nha.”

“Ta nghe xong mới cảm thấy hối hận.” Hần cố hết sức muốn nói cho nàng nghe như vậy, trong đó hấn có gì kì quái.

“Đây chính là chuyện xấu xa đã gần hai mươi năm rồi mới lại xảy ra trong giới giang hồ đó.” Mộ Dung Kiếm Phi vẫn tiếp tục dụ dỗ.

Hứa Ngâm Thu nhịn không nổi, khoanh tay trước ngực, nhũ mào, mím môi nhìn hấn.

“Không cần đề phòng ta như vậy, lấy nhân phẩm của bản công tử ta ra làm chứng, còn có thể lừa ngươi sao?”

“Bụng dạ khó lường.” Nàng nhẹ nhàng, thành thực thốt ra bốn chữ trên.

“Ta bất quá chỉ là muốn nói cho ngươi biết có chuyện gì, ngươi lại xem ta như dã thú, đại họa, muốn làm người tốt thật khó nha.” Mộ Dung Kiếm Phi ai oán nhìn nàng.

Hứa Ngâm Thu đắm chiêu nhìn hấn, “Chuyện xấu xa trong giang hồ đã gần hai mươi năm rồi lại xảy ra lần nữa, đến cả Mộ Dung sơn trang có thực lực vậy còn phải đề phòng, so với dã thú, đại họa, vẫn là có sức dọa người hơn.”

Ánh mắt của Mộ Dung Kiếm Phi chợt lóe lên, trong lòng chợt dấy lên một nỗi mất mát khó có thể tả bằng lời, ánh mắt khẽ liếc về phía vị hảo hữu đang nhắm mắt dưỡng thần kia, tự nhiên phát sinh sự ngưỡng mộ đối với hấn.

“Hứa cô nương quả rất thông minh, chỉ một câu mà đã nói ra được chân tướng sự việc.” Hấn dùng tiếng cười để che dấu đi nỗi lòng của chính mình. Có muốn thì cũng đã muộn rồi, không thể chiếm vợ của bằng hữu.

“Thì ra ngươi vẫn luôn xem ta là đứa ngốc.” Nàng có chút oán giận.

“Tại hạ không dám.”

“Thu nhi.” Phong Tế Vân chậm rãi mở mắt.

“Ngươi thay đổi chủ ý, cũng muốn nói ta biết sao?” Nàng có chút kinh ngạc.

“Ngươi muốn giúp một tay?”

“Không hề.” Vẫn là đáp án cũ.

“Vậy ta đâu cần nói.”

Hứa Ngâm Thu tròn tròn mắt, khó có thể tin là thật. Hắn làm sao có thể một lần lại một lần, cứ thế mà trêu chọc nàng như vậy?

Mộ Dung Kiếm Phi không nhịn được mà cười thầm, khó mà thấy được bạn tốt trêu chọc người ta.

“Mộ Dung.” Phong Tế Vân lấy lại vẻ lạnh lùng trên gương mặt. “Ta không nghĩ sẽ để cho Thu nhi có liên quan đến việc này.”

“Được.” Nhìn sắc mặt của vị bằng hữu chuyển biến rất nhanh, khiến hắn không dám nói gì, chỉ có thể hàm hồ đồng tình mà thôi.

“Phép khích tướng đối ta cũng vô dụng.” Hứa Ngâm Thu đứng ở một bên lạnh lùng nói xen vào.

Phong Tế Vân ngoái đầu lại nhìn nàng, “Nghĩ thừa.”

“Phải vậy không?” Nàng khẽ hừ một tiếng.

“Ngươi có thể giúp được cái gì?” Hắn dùng ánh mắt hoài nghi để đánh giá nàng.

“Ta cái gì cũng không được biết, làm sao biết được là ta không thể giúp.”

“Vậy ngươi muốn nghe sao?” Phong Tế Vân hứng thú nhướn mày nhìn nàng.

“Không cần nghe.” Nàng không chút do dự từ chối thẳng.

Hai nam nhân khẽ liếc nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu, nàng một chút cơ hội cũng không cho bọn hắn, lại rất thẳng thừng cự tuyệt.

“Hứa cô nương.” Mộ Dung Kiếm Phi nhẹ giọng nói.

“Vì sao nhất định phải tìm đến ta.”

“Ngươi như thế nào có thể khẳng định là bọn ta tìm ngươi cầu sự giúp đỡ?” Hắn thực thấy khó hiểu, mà hắn chắc rằng bọn hắn không hề để lộ ý đồ của mình.

“Rất đơn giản, đi theo ta đến tận đây, tuyệt không hề thấy một nha hoàn, hay tôi tớ nào theo hầu.” Theo một đường mà đến, không khí quái dị bao phủ khắp Mộ Dung sơn trang, nàng có thể không để ý. “Ta nghĩ các ngươi cũng không muốn để người khác biết chuyện này.”

“Mộ Dung, ngươi tạm tránh đi một chút, để ta nói chuyện với nàng ấy.”

Cứ nhìn cách hai người này nói chuyện, chỉ e nói đến tối cũng không có kết quả, hơn nữa hắn cũng không muốn xem hai người đấu võ mồm.

Mộ Dung Kiếm Phi hồ nghi liếc nhìn bạn tốt một cái, gật gật đầu, “Được, vậy phải làm phiền ngươi rồi.” Nói xong liền xoay người chạy đi.

“Ngươi có cái gì mà phải nói riêng với ta sao?” Cảm giác của nàng về chuyện này thực không tốt, có Mộ Dung đại thiếu gia ở lại, hắn có lẽ còn có chút kiêng dè. Giờ chỉ có hai người bọn họ, nói ra e không có gì tốt lành.

“Ngươi có từng nghe qua về Hiệt Hoa thiếp?”

Hứa Ngâm Thu trong lòng cả kinh, cổ gấu đi sợ hãi trên gương mặt, khẽ nhún vai, lắc lắc đầu: “Không có.”

“Hiệt Hoa thiếp này ba mươi năm trước đã khiến toàn giới giang hồ khi nghe nhắc đến đều cả kinh, sau đó, vào hai mươi năm trước đột nhiên mai danh ẩn tích, nhưng tôi qua Hiệt Hoa thiếp lại đột ngột xuất hiện tại Mộ Dung sơn trang.”

“Nga.” Nàng có vẻ không mấy hứng thú.

“Ngươi không thấy hiếu kỳ, muốn biết xem ai là người nhận thiệp sao?”

“Tò mò mới có lợi sao?” Nàng hỏi lại.

Hắn nghe vậy liền cười khẽ. “Không hề.”

“Vậy ta tò mò làm gì.”

Hắn đứng dậy, hướng tầm mắt ra xa, ngữ khí lãnh đạm: “Đối tượng của Hiệt Hoa thiếp chỉ có mỹ nhân.”

“Hoàn hảo, quá hoàn hảo.” Vậy chắc chắn chẳng đến lượt nàng nhận được thiếp.

“Quả là rất hoàn hảo.” Hắn cũng không nhịn được cười, mặt mày hứng khởi, ít nhất thì nàng vĩnh viễn cũng không bị xếp vào trong số người nhận thiếp, luôn đứng ở ngoài cuộc mà nói.

“Mộ Dung son trang mỹ nhân không ít, nhưng mỹ nhân trong các mỹ nhân chỉ có tam tiểu thư, xem ra tam tiểu thư là người có khả năng nhận thiếp cao nhất.”

“Việc này với việc các người tìm ta cầu giúp đỡ có quan hệ gì? Ta không hiểu mình có thể giúp gì.”

“Ta chưa mở miệng nhờ vả, sao người biết mình không giúp được gì?”

“Chờ người nói ra, lúc đó ta mới cự tuyệt không phải là quá muộn rồi sao.” Nàng không hề che dấu ý mỉa mai.

“Oán niệm với ta thực quá cao.” Nàng càng đề phòng hắn, hắn càng yêu thích nàng, xem bộ dáng nàng tức giận mà không phải hờn dỗi đối hắn, hắn liền không nhịn được mà bật cười. “Bất quá, việc này người không thể từ chối được.”

“Vì sao?”

“Chủ nhân của Hiệt Hoa thiếp là đạo tặc hái hoa nổi danh giang hồ ba mươi về trước – Cảnh Lan Thành, người này chẳng những võ công cao, lại tinh thông thuật dịch dung, giỏi dụng độc, khiến người ta khó lòng phòng bị.”

“Thì sao?” Chuyện đó cũng không liên quan đến nàng.

“Hiện tại muốn đảm bảo an toàn cho Mộ Dung Yên Dung, chỉ có thể cử một người bảo hộ nàng ta, một tác cũng không rời, mặc dù có không ít người tranh làm chuyện này ...”

“Đương nhiên muốn tranh giành rồi, một cơ hội để được ở gần mỹ nhân như vậy, không tranh thủ họa có là kẻ ngu.” Dừng một chút, nàng như có ý thăm dò hắn, “Người mà trong lòng Mộ Dung tam tiểu thư muốn chọn hẳn phải là người rồi.”

Mỹ nhân và anh hùng chung quy cũng giống nhau, đều khiến nàng cảm thấy khó chịu. Chẳng lẽ bộ dạng bình thường một chút thì ngay cả quyền lợi được người khác chú ý cũng không có sao?

“Ta vẫn chưa nói hết.” Hắn bật cười, “Tuy rằng họ tranh nhau làm, nhưng dù sao thì nam nữ vẫn khác biệt, chúng ta thấy vẫn là để nữ nhân ở cạnh nàng ta sẽ ổn hơn.”

Hứa Ngâm Thu gật gật đầu. Quả đúng là vậy thật.

“Nữ tử này võ công không thể quá yếu, mà đầu óc cũng phải thông minh.”

Nàng nhìn không được, đã muốn lặng lẽ rút lui, cảm giác như đã nhìn thấy âm mưu của hắn vậy.

Tay của Phong Tế Vân bỗng giữ chặt lấy nàng, nhẹ nhàng nói: “Mà đem những người có khả năng sàng lọc lại một lần, chọn người vẫn là thích hợp nhất.”

“Không cần phải cất nhắc ta như vậy đâu, kỳ thực ta cũng chỉ là một tiểu nữ tử chẳng có tí danh tiếng nào cả.” Vẫn rất khiêm tốn, mà nàng cũng chưa từng kiêu ngạo bao giờ.

“Đây cũng là chủ ý của tam tiểu thư.”

Hứa Ngâm Thu hơi nhăn mặt lại, cúi đầu dăm chiêu.

“Làm sao vậy?”

“Ta với nàng không hợp.” Hơn nữa nàng ta lại không thích nàng, giờ lại cố tình ép nàng làm bảo hộ, đây là chuyện nghe qua cũng thấy có đến mười phần là đáng lo.

“Àn.” Hắn cũng giật mình khi biết quyết định của Mộ Dung Yên Dung, trong lòng không tránh được có chút nghi hoặc, nhưng hắn lựa chọn im lặng để thăm dò động tĩnh.

“Nàng như thế nào mà xác định là võ công của ta có thể bảo hộ cho người khác?” Trực giác mách bảo cho nàng biết trong chuyện này có vấn đề.

“Nàng là muội muội của Mộ Dung.” Mộ Dung biết, nàng đương nhiên sẽ biết.

“Ta cũng nghĩ vậy.” Nhưng cảm giác bất an vẫn còn trong lòng nàng.

Nhìn đôi mày thanh tú của nàng khẽ chau lại, vẻ mặt lại đầy lo lắng, Phong Tế Vân bỗng thấy lòng mình mềm nhũn, nhẹ nhàng vỗ về nàng, “Nếu người thực sự đã không muốn nhúng tay vào chuyện này, vậy hãy quên hết đi.”

Hắn cũng không hề muốn nàng dính líu đến chuyện này, chính là nể mặt Mộ Dung nên hắn mới thuyết phục nàng giúp đỡ. Hắn cũng không nghĩ đến việc làm hộ hoa sứ giả cho Mộ Dung Yên Dung, như vậy khiến hắn khó mà tránh được sự dấy dưng của nàng ta.

Trầm ngâm một lát, Hứa Ngâm Thu mới nói: “Kì thật, các người có từng nghĩ tới, nếu người kia tinh thông thuật dịch dung, các người còn ngại gì mà không trưng kẻ tỵ tỵ?”

“Ân.” Hắn rất chăm chú lắng nghe nàng.

“Cũng đem một người dịch dung, giả làm Mộ Dung tiểu thư là được rồi.”

“Vàng thau lẫn lộn?”

“Không được sao?”

“Người biết dịch dung sao?”

“Không biết.” Khi nói những lời này, nàng cúi đầu, nên không thấy được vẻ mặt của hắn.

“Hiệt Hoa thiệp đã được đưa đến, vậy chứng tỏ Cảnh Lan Thành cũng đang ở Cô Tô thành, lúc này tìm người nhờ dịch dung, chẳng may lại gặp đúng hắn thì phải làm sao?”

“Quả đúng là chuyện phiền phức, anh hùng thích hướng đến việc cứu mỹ nhân, hiện tại anh hùng hào kiệt ở Cô Tô thành đầy một đoàn, cũng không nghĩ tới phiên ta suy nghĩ không thấu đáo mà quan tâm đến nàng ấy đúng không?” Nàng khẽ nhún vai, làm ra vẻ lực bất tòng tâm.

Phong Tế Vân trong lòng than nhẹ. Nói cho cùng, nàng cũng không hề để tâm quá đến chuyện này.

Mấy ngày nay ở chung với nàng, hắn cũng hiểu tính cách nàng, không hề mong được nổi danh muôn vạn, chỉ mong được sống yên bình.

Bất quá... đôi mày kiếm hơi nhíu lại. Nếu không muốn bị người ta chú ý, thì vì sao nàng lại tìm đến điểm mà người giang hồ tụ tập – Cô Tô thành?

“Không có việc gì chứ?” Thấy hắn trầm ngâm không nói gì, Hứa Ngâm Thu liền cảm thấy trong lòng bất ổn, không ngừng lo lắng.

“Tạm thời không có.”

“A...” Sao lại là tạm thời?

Phong Tế Vân nhìn nàng cười bí hiểm.

***

Phịch một tiếng, cửa phòng đã bị người ta dùng một cước đá văng, khung cửa cũng vì vậy mà không ngừng rung lên.

“Làm sao vậy?” Thanh âm của Phong Tế Vân rất bình thản từ phía sau tấm bình phong truyền lại.

“Ta đến để nói cho người một tiếng, bản cô nương không tốn thời gian với người nữa, ta lập tức rời khỏi cái nơi quỷ quái này.”

“Người trước nên thay ta dựng lại cánh cửa.”

“Làm cái gì?”

“Ta đang tắm.” Thanh âm có phần bất đắc dĩ vọng lại.

Bang, bang hai tiếng vang lên, cửa đã được đóng lại, ngay sau đó là thanh âm than thở đầy ảo não, “Người cần bao lâu?”

“Rất nhanh, ở trong phòng chờ ta.”

“Được.” Nàng vô lực lên tiếng trả lời.

Nghe được tiếng nước từ sau tấm bình phong truyền đến, Hứa Ngâm Thu cảm thấy thái dương của mình đau nhức. Hắn như thế nào vẫn có thể nhẫn nại tiếp tục tắm chứ...

“Ta thật sự không chịu nhịn được nữa.”

“Nguyên nhân.”

“Người đừng có giả bộ, người dám nói là người không dính líu vào chuyện này?” Nàng thực tức giận.

“Nói ta nghe xem.”

“Hôm nay ta nghe được bên ngoài đồn đại, Mộ Dung son trang ngoại trừ Mộ Dung Yên Dung, vẫn còn có một tuyệt thế giai nhân nữa.”

“Phải vậy sao?”

“Nghe nói mỹ nhân này là biểu muội của Phong Tế Vân.”

Hứa Ngâm Thu chỉ nghe thấy một tiếng rầm vang lên, một bóng người từ sau tấm bình phong phóng đến, nàng theo bản năng nhắm chặt mắt lại.

“Người ra đây làm gì?” Nàng đã nhìn thấy, nhất định đã thấy hắn, tuy là lúc đó chỉ thoáng qua, nhưng nàng khẳng định là đã nhìn thấy bộ ngực trần của hắn.

“Sợ cái gì?”

Tiếng cười trầm thấp truyền đến, nàng cảm giác hắn ở gần trong gang tấc, nàng tuyệt không dám mở mắt, tay chân cũng cuống cả lên, “Người mặc y phục vào trước đã.”

Hắn chậm rãi chỉnh lại vạt áo, y phục chỉnh tề, liền cầm tay nàng kéo đi.

“Người làm gì vậy?” Lòng nàng vừa dịu lại chút, ngay lập tức đã thấy nóng bừng cả mặt.

“Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

“Không cần.” Nàng còn không biết hắn đã mặc y phục hay chưa, cũng không dám mở mắt. Một mỹ nam tử không mặc y phục dễ khiến cho người ta xúc động.

Phong Tế Vân không để ý nàng, chỉ nắm tay nàng hướng về phía giường.

“Người rút cuộc là muốn làm gì?” Bị ấn ngồi xuống giường, Hứa Ngâm Thu hoảng loạn, giống như con nai mắc bẫy vậy.

“Tốt rồi, người mở mắt ra đi.”

Nàng chậm rãi mở mắt, nhìn đến hắn y phục chỉnh tề đứng trước mặt, chỉ là mái tóc dài vẫn còn ướt.

Trước kia nói hoa sen mới nở là để hình dung các mỹ nữ, hiện tại nàng thấy dùng nó để hình dung mỹ nam tao nhã thoát tục trước mặt nàng cũng rất thích hợp. Chưa kể là thiếu đi sự lạnh lùng xa cách ngày thường, lại thêm vài phần gọi cảm mê hoặc người ta, làm cho lòng của nàng càng lúc càng khó khống chế.

Cùng nam nhân này ở lâu thêm một chút, khoảng cách của nàng với người tu luyện cao thâm cũng không xa mấy. Hứa Ngâm Thu liếc nhìn qua chỗ khác, cố gắng khống chế chính mình không nhìn về phía hắn.

Bởi vì nàng nhìn qua chỗ khác, nên không nhìn được nụ cười đầy ẩn ý của Phong Tế Vân. Hắn rất vừa lòng khi thấy ảnh hưởng của mình tới nàng, nàng tựa hồ như ngày càng dễ dàng bị hắn dụ hoặc, đây đúng là chuyện tốt.

“Người chừng nào thì ra ngoài?” Luận võ lời dài đã sắp bắt đầu, hắn phải giúp Mộ Dung quản lý Mộ Dung Yên Dung, không thể thường xuyên để ý đến nàng, cho nàng không ít cơ hội. Cũng may là Mộ Dung có cho người theo nàng, không đến mức quá dễ dàng cho nàng bỏ trốn.

“Hôm nay.”

“Làm sao nghe được tin tức đó?”

“Từ lâu, trà quán, tin tức bay đầy trời.” Lời đồn đại này sắp hại chết nàng rồi.

“Ta không hề hay biết gì hết.”

“Ngoại trừ Mộ Dung son trang, khắp nơi bên ngoài đều bàn tán.” Hiển nhiên là có kẻ cố tình làm vậy, nàng chán ghét việc bị người ta lợi dụng như vậy.

“Lời đồn đại thì cũng vẫn chỉ là lời đồn đại mà thôi.”

“Còn có cái gọi là qua miệng nhiều người đã chảy vàng tan, tam sao thất bản.”

“Còn cái gì nữa?” Sắc mặt hắn hơi trầm xuống.

“Nghe nói Phong thiếu gia, vì sợ sắc đẹp của biểu muội quá mức tuyệt mỹ, dẫn đến phân tranh không cần thiết, liền đem nàng đi dịch dung thành một nữ tử trông rất bình thường.”

“Chẳng lẽ ngươi thực sự dịch dung sao?” Hấn tươi cười nhìn nàng.

“Không hề dịch dung, cam đoan nguyên dạng.” Nàng ghét nhất bị sửa đổi gương mặt, ngay cả son phấn bột nước nàng còn tránh không dùng đến, nói gì đến việc dịch dung.

“Vậy thì ngươi còn sợ cái gì?”

“Ta chỉ e tên Cảnh Lan Thành kia tưởng thật sẽ đến bắt ta đi, lúc phát hiện ra thì thẹn quá hóa giận cho ta một nhát đao, lúc đó không phải ta chết oan uổng quá sao?”

“Bộ ngươi sẽ ngoan ngoãn mặc cho hấn muốn làm gì thì làm sao?” Hấn có chút nghi hoặc nhìn nàng.

“Điều kiện tiên quyết là ta phải đánh thắng được người ta.” Nàng chưa bao giờ tự cao tự đại, sự việc liên quan đến tính mạng như lúc này lại càng phải cẩn thận, tuyệt đối không được mạo hiểm.

“Xem ra, ta không cần hao tổn công sức bảo vệ cho Mộ Dung Yên Dung.”

“Nói vậy là có ý gì?”

“Nếu ta không bảo hộ cho ngươi, chẳng phải là nói cho người ngoài biết đó chỉ là lời đồn thôi sao.”

“Cái gì?” Hấn có ý gì đây?

“Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ ăn cùng một bàn, ngủ chung một giường.” Phong Tế Vân vừa cười vừa nói ra quyết định của mình.

“Vì sao?” Nàng hét đến chói tai.

“Đồ bảo hộ cho biểu muội là ngươi chứ sao.” Hấn vô cùng thích thú với điều mình đang nói.

“Lúc ngươi bảo hộ cho Mộ Dung tam tiểu thư cũng không đến mức như vậy.”

“Nàng ấy không phải là ngươi.” Chỉ có ngươi mới là người mà ta cần bảo hộ.

Nàng tình nguyện không cần đến sự đả ngộ đặc biệt này, cảm giác thật khủng khiếp.

“Ngươi khai thật đi, lời đồn này có phải do ngươi mà có hay không?”

“Không phải.” Dem nàng đặt vào vòng nguy hiểm như vậy, hấn nhất định không làm.

“Nhưng vì sao ta lại thấy ngươi rất vui vẻ khi sự việc ra đến nông nỗi này?” Trực giác của nàng chắc chắn không sai.

“Việc này thì ta không phủ nhận.” Rồi xa được Mộ Dung Yên Dung quả là chuyện rất đáng ăn mừng, hấn một chút cũng không muốn cho nàng ta cơ hội dây dưa với mình.

“Ta đúng là đùa ngốc, trực tiếp bỏ của chạy lấy người là đủ rồi, còn đến tìm ngươi để nói lý làm gì chứ.” Sau khi rơi vào bẫy hấn giăng sẵn, nàng mới nhận ra, đúng là khiến nàng khó chịu đến cùng cực.

Bởi vì ngươi đã để ý đến ta rồi! Bất quá thì nàng vẫn chưa nhận ra, cho nên hấn cũng chưa thể nói câu đó ngay được.

Hấn cười khẽ một tiếng, dịu dàng nói: “Bởi vì ta là biểu ca của ngươi mà.” Khiến cho nha đầu ngốc này nhận ra được tình cảm của chính nàng, quá trình ấy thực khó khăn.

Hứa Ngâm Thu lại cảm thấy quá dễ dàng tha thứ sẽ chỉ khiến người nào đó càng can rở thêm thôi, cho nên nàng không chút do dự, thật nặng tay mà tặng hấn một quyền vào bụng.

Phong Tế Vân bất ngờ nhận quyền của nàng, cuối cùng lại thành ra ôm lấy nàng, hai người cùng ngã về phía sau giường...

Đương lúc bọn họ đang trong tình trạng không minh bạch, Mộ Dung Kiếm Phi hoàn toàn không phụ sự kì vọng của mọi người, lập tức xuất hiện tại đó, đương trường hóa đá, đứng chết cứng ngay trước cửa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sắc phấn hồng, mang theo mùi hương hoa đào thoang thoảng, mặt trên có hoa văn thủy ấn, trên thiếp không có chữ, trong thiếp cũng chỉ vẽ những cánh hoa đào, đây chính là Hiệt Hoa thiếp nổi danh thiên hạ.

Hàm chứa bên trong là tình thơ ý họa đất GiangNam, lại mang theo cả cái vẻ phong lưu lãng tử, khi xem thiếp, chỉ e cũng khiến người xem động lòng xuân.

Đáng tiếc, đây lại không hề giả mạo, là Hiệt Hoa thiếp làm cho người trong giang hồ chỉ nghe tên cũng đủ kinh hãi.

Đây đã là Hiệt Hoa thiếp thứ hai mà Mộ Dung son trang được nhận, lúc này chiếc thiếp đang nằm trên giường của Hứa Ngâm Thu.

“Không phải chứ, đến thật rồi.” Hứa Ngâm Thu tay cầm thiếp, vẻ mặt buồn bực tự nói với mình.

“Lúc ấy, người đang ở đâu?” Mộ Dung Kiếm Phi mười phần tò mò. Chiếc thiếp đầu tiên mà tiểu muội hắn nhận được là vào lúc nửa đêm, nó được đặt trên giường của nàng ấy, đến nay nghĩ lại thực khiến người ta không rét mà run.

Hứa Ngâm Thu mắt diếc tai ngor, chuyên tâm nhìn đến chiếc thiếp đang làm cho nàng không ngừng nhăn nhó. Nàng đến Cô Tô thành chỉ vì tưởng rằng có thể đục nước béo cò, tìm được một đấng trượng phu cho mình, vì sao lại bị cuốn vào rắc rối như thế này?

“Nàng đang trèo tường?” Phong Tế Vân trả lời thay nàng.

Mộ Dung Kiếm Phi xoa xoa cằm, cố gắng tự trấn định, “Trèo tường?” Là hắn nghe lầm rồi thì phải.

“Noi nguy hiểm như vậy, lưu lại thì đúng là ngu ngốc.” Nàng không hề giả câm giả điếc nữa.

“Phong huynh?” Mộ Dung Kiếm Phi quay sang hỏi bạn tốt của hắn.

Về mặt của Phong Tế Vân cực kì đứng đắn, nghiêm túc, thản nhiên buông một câu: “Ta xem nàng ấy trèo tường.”

Mộ Dung Kiếm Phi đứng cũng không muốn vững, cảm thấy chính mình nói chuyện thôi cũng thấy khó khăn, “Cho nên các người không thấy Cảnh Lan Thành đột nhập vào trang?” Đây như thế nào có thể biến thành sai sót ngẫu nhiên chứ, chỉ sợ ngay cả đến kẻ đưa thiếp – Cảnh Lan Thành mà biết được cũng choáng váng không biết nói gì hơn.

“Đây đúng là ông trời trêu người mà.” Nếu kẻ chủ mưu đó đã nhìn được gương mặt của nàng thì nhất định sẽ không để lại Hiệt Hoa thiếp này đâu.

“Vậy mà hắn vẫn có thể ung dung quay lại Mộ Dung son trang một lần nữa.” Sắc mặt của Mộ Dung Kiếm Phi lúc này nhìn không tốt chút nào.

“Khi ta ngồi xỏm ở đầu tường, có nhìn thấy một bóng người phi qua.” Dừng một chút, Hứa Ngâm Thu nói tiếp: “Khi biểu ca kéo ta trở về, ta lại thấy có bóng người xẹt qua nóc nhà.”

“Đúng vậy.” Phong Tế Vân chứng thực lời nàng vừa nói.

“Nói cách khác, các người đã nhìn thấy hắn?” Mộ Dung Kiếm Phi có chút kích động.

“Đáng tiếc là đêm nay không có ánh trăng, bóng người đó rất nhanh, lại mơ hồ quá, ta không giúp được gì cho người.” Hứa Ngâm Thu không hề lưu tình đánh vỡ tan hi vọng mong manh của hắn. “Mộ Dung son trang xem chừng lúc này rất không an toàn.” Nàng thẳng thắn nhận xét.

Người của Mộ Dung son trang nghe được câu này đều đen mặt, không nói được câu gì.

“Thu nhi.” Phong Tế Vân nhẹ giọng nhắc nàng giữ chừng mực.

“Hứa cô nương, lúc đó hắn tới từ phía nào? Như thế nào tới được đây?” Mộ Dung Kiếm Phi tiếp tục thu thập tin tức một lần nữa, mãi không chịu thôi.

Bị hắn hỏi lại, Hứa Ngâm Thu nhăn mày, khẽ liếc Phong Tế Vân một cái, bĩu môi nói, “Không biết, ta không chú ý.” Lúc ấy nàng không hề biết kẻ đó chính là Cảnh Lan Thành, nếu biết, không cần ai nhắc nhở, sống chết gì nàng cũng phải bắt Phong Tế Vân đưa nàng rời đi.

“Phong huynh?” Mộ Dung Kiếm Phi đem tia hi vọng cuối cùng đặt cả vào bạn tốt của mình.

“Ta chỉ quan tâm đến hành tung của nàng.” Thiếu chút nữa là hắn để cho nàng chạy mất dạng, làm gì còn tâm trí để ý người ngoài.

Mộ Dung Kiếm Phi nghe bạn tốt thẳng thắn trả lời, nhất thời không tìm được câu gì để nói.

“Đêm đã khuya, ta cũng mệt rồi, có chuyện gì thì để mai nói.” Nàng nhin không được che miệng lại ách xì một cái.

“Mộ Dung, có gì để mai tính.” Phong Tế Vân quyết định.

“Được rồi, các người nhớ cẩn thận.” Mộ Dung Kiếm Phi bắt đầu đi phải đi.

“Đêm nay nhận được thiệp, chắc chắn là một đêm không yên tĩnh rồi. ” Trái ngược với vẻ mặt đầy lo lắng của mọi người, Hứa Ngâm Thu lại hoàn toàn bình tĩnh.

“Người ngủ chỗ nào? ”

“Nóc nhà.” Dù sao thì tiết trời cũng rất nóng, sẽ không lo bị cảm lạnh.

Phong Tế Vân trong mắt không khỏi ánh lên sự tán thưởng đối nàng. Đây đúng là biện pháp hay nhất.

Mộ Dung Kiếm Phi mắt cũng sáng lên, vỗ tay tán thưởng, “Diệu kế.” Đêm chính mình hoàn toàn bại lộ không phòng bị, lúc này lại chính là phương pháp bảo hộ tốt nhất.

***

Khẽ thở nhẹ, phiền lựa mòng hơi nâng lên, rồi từ từ hạ xuống, khiến da mặt cũng có chút ngứa ngáy.

Mặc trên người bộ y phục áo lam bằng gấm tím, váy lam bằng lụa trắng, trên mặt lại che thêm một tấm mạng mỏng màu trắng, Hứa Ngâm Thu ngồi ngay bên cửa sổ, tay chống sườn tỏ ý buồn bực, không vui.

Nàng không có biện pháp nào khác, từ khi nhận được Hiệt Hoa thiệp kia, nàng phải đeo mạng che mặt, mặc trên người bộ y phục kiểu cách cầu kỳ, tóc cũng được vấn lên theo kiểu thông dụng nhất lúc này, gần trên đầu không biết bao nhiêu trâm ngọc, trên tay cũng phải đeo chiếc vòng có gắn những quả chuông bạc nhỏ nhỏ, thậm chí, ngay bên hông cũng đeo một vòng chuông bạc.

“Ai.” Thở dài thật dài, người nàng hiện giờ cũng chẳng khác gì cái Linh Đương (*), đi chỗ nào cũng thấy tiếng vang, chẳng có chút riêng tư nào cả. Điều duy nhất đáng mừng lúc này, không chỉ có nàng phải chịu sự đả ngộ đặc biệt kiểu này, còn có thêm Mộ Dung tam tiểu thư.

(*) Linh Đương hay Đình Đương: là gậy có treo rất nhiều chuông, đồ dùng trừ tà của các pháp sư.

Rốt cuộc là ai đã nghĩ ra cái trò này chứ?

Nếu chỉ có việc bị biến thành một cái Linh Đương thì nàng cũng không đến mức quá buồn bực như vậy, từ sau khi nàng nhận Hiệt Hoa thiệp, cái tên họ Phong kia cứ giống y như keo dán, bám dính lấy nàng, không chịu rời ra nửa bước. Nàng tốt xấu gì thì cũng vẫn là một thiếu nữ chưa gả đi, chuyện này rất dễ khiến cho người ngoài nhìn đến sẽ hiểu lầm.

Theo hán, muốn hán làm trượng phu?

Hứa Ngâm Thu lập tức lắc đầu phủ định. Hấn là một nữ nam tử, bình thường thì những nam nhân có bộ dạng đẹp đẽ, sẽ có không ít đào hoa vây quanh, chẳng lẽ muốn nàng ngày ngày khiêng búa đi chặt bớt hoa đào quanh hấn sao? Tưởng tượng đến đó, nàng đã muốn bỏ chạy.

Bực mình chết được... Vì sao diện mạo của hấn lại không thể bình thường được như phụ thân nàng chứ?

Ánh mắt từ cửa sổ hướng vào trong phòng, nhìn về phía người đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần. Hứa Ngâm Thu không nhận được rên khẽ trong lòng. Cho dù là dưới dạng gì đi nữa, chịu sự tù túng như vậy cũng không phải là việc vui vẻ gì cho cam.

“Làm sao vậy? ” Phong Tế Vân vẫn không mở mắt, nói với ra.

“Ta cảm thấy người có ý làm vậy.” Biết rõ là hấn càng bảo hộ nàng kỹ càng, Cảnh Lan Thành sẽ càng chú ý, muốn bắt nàng đi hơn. Ngay cả Mộ Dung sơn trang cũng cố ý tăng thêm số lượng người bảo hộ nàng, rõ ràng là khiến nàng càng thêm thảm hơn.

Đúng vậy, là hấn có ý, nếu phải bảo hộ Mộ Dung Yên Dung, hấn thà ở sát bên cạnh để bảo hộ nàng. Huống gì chuyện này lại rất kỳ quái, trong lòng hấn có nghi ngờ, nhưng lại thiếu chứng cứ xác thực, nên hấn biết lựa thời thế, im lặng theo dõi tình hình.

Một kẻ đã mai danh ẩn tích gần hai mươi năm giờ lại xuất hiện, còn gây ra chấn động lớn, hơn nữa lại ở Cô Tô thành – nơi tập trung nhiều nhân sĩ võ lâm. Cho dù Cảnh Lan Thành có tiếng bừa bãi, nhưng một hành động thiếu khôn ngoan như vậy, cũng không phải là điều mà một kẻ đã từng trải nên làm.

Hứa Ngâm Thu không muốn biết trong lòng hấn đang suy tính cái gì, nàng chán ghét bị người ta lợi dụng như vậy. Nhất là giam cầm sự tự do của nàng.

Điều này càng làm nàng thêm buồn chán.

Phong Tế Vân cũng nhìn ra sự buồn chán lộ rõ trên mặt nàng, nhưng cũng không có biểu hiện gì. Nàng quá mức thông dong, bình tĩnh, mới khiến cho hấn cảm thấy bất an, lo lắng.

“Vì sao ta nhất định phải đeo cái mạng che mặt này? ”

“Nhìn rất đẹp.”

“Biểu hiện sự giả dối.”

“Đúng.” Hấn vốn muốn nhân cơ hội này xem hoa, hoa đẹp hơn biểu hiện giả dối, mà nàng mặc y phục kiêu cách, che mạng mỏng, dáng người yếu điệu, chỉ dễ lộ ra đôi mắt đẹp như nước hồ thu, từ xa nhìn lại thì rõ ràng là một tuyệt thế giai nhân duyên dáng yêu kiều đang ngồi bên khung cửa sổ.

Đã nhiều ngày nay, mỗi khi nhìn nàng, hấn đã muốn cảm lòng không được, đành phải nhắm mắt lại dưỡng thần, tứ đại giai không.

“Ta thật sự không thể ra ngoài sao?” Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không thể.”

“Rốt cuộc phải đợi tới khi nào a?” Hứa Ngâm Thu phiền chán bước lại gần chỗ hấn. Ở cùng với một mỹ nam như hấn, dính chặt không rời, nàng cũng không phải là Liễu Hạ Huệ.

“Không biết.”

“Đầu võ lòi đài kén rể của Mộ Dung tiểu thư không có kết quả sao?”

“Ân.” Nay tâm trí của mọi người đều bị Hiệt Hoa thiếp làm cho rối loạn, không như lúc trước, vì mưu cầu danh lợi mà tì thí lòi đài nữa. Dù sao thì vô luận là kẻ nào đoạt giải, cũng không dám cam đoan có thể dựa vào thực lực bản thân mà bảo hộ mỹ nhân chu toàn.

“Nếu như có người thắng được, mà Cảnh Lan Thành lại đến đây bắt người, những người khác còn ở lại hỗ trợ sao?” Nàng thực sự thấy ngạc nhiên.

Phong Tế Vân khẽ nhếch môi, nói: “Một lời nói ra, đáng cho người ta phải suy nghĩ.” Đây cũng là chuyện mà nhiều người đang thắc mắc.

Nàng xem hấn chính là hiểu rõ nhưng lại giả bộ hồ đồ, làm ngơ, coi như không liên quan đến mình. Mộ Dung đại thiếu gia quả đúng là chọn làm bằng hữu, đại bất hạnh cho hấn.

“Ngươi xuống dưới.”

“Ân?” Hấn hơi nhú nhú chân mày.

“Ta muốn ngủ một lát.”

“Giường rất lớn.” Ngữ khí của hấn thực bình thản, tựa như người ta đang nói “Thời tiết hôm nay rất tốt” vậy.

“Xuống mau.”

“Cùng nhau ngủ.” Thanh âm tràn ngập ý cười.

“Phong Tế Vân.” Ai đó nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ta không ngại.” Hấn thanh minh.

“Ta đề ý.” Tay nàng bắt đầu nắm lại.

“Ngươi không tắm sao?” Hấn khi xuống giường còn lăm mồm hỏi thăm.

“Cút!”

“Cô nương à, nhã nhận một chút.”

Một cái gối bay về phía hấn.

Hấn dễ dàng đón được, tiến đến chỗ cửa sổ, đem gối đầu lườn ra sau gáy, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Hứa Ngâm Thu không ngừng thờ dốc, nằm xuống giường.

Trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

Trên đời vẫn có cái gọi là “Thật mà lại giả, giả lại thành thật”.

Không thể nghi ngờ việc Cảnh Lan Thành là một kẻ rất thông minh, cho nên hấn mới nhân lúc mọi người đều chú ý bảo vệ Hứa Ngâm Thu, thừa dịp trời không trăng không sao mà bắt Mộ Dung Yên Dung đi, đối với Mộ Dung sơn trang mà nói thì đây đúng là hạ nhục uy danh của họ.

Điều đầu tiên mà Hứa Ngâm Thu làm khi nghe được chuyện này, chính là thay đổi y phục, chải lại kiểu tóc cũ, tháo toàn bộ trâm cài, trang sức... đương nhiên không quên việc tháo vòng chuông bạc, tuy là thanh âm nghe thật vui tai, nhưng nàng chịu không nổi.

“Người thật sự không thèm đi xem sao?” Nàng thay y phục xong liền chui ra khỏi màn trướng. Cũng chẳng còn biện pháp nào khác, Phong Tế Văn nói gì cũng nhất quyết không rời nàng nửa bước, nàng cũng chỉ còn cách trốn trên giường, buông rèm đôi y phục.

“Ta có đi xem cũng vô ích.”

“Nếu là bằng hữu của Mộ Dung đại thiếu gia, ít ra lúc này người cũng nên ở bên cạnh hắn.” Nàng thật lòng nói.

“Mộ Dung Yên Dung đã bị người ta bắt đi, nếu lúc này ta ở cạnh Mộ Dung, rồi hắn lại đến nữa ta có thể đảm bảo an toàn cho người sao?”

Hứa Ngâm Thu chỉ có thể trầm mặc cúi đầu. Đúng là lúc này, tình cảnh của Mộ Dung son trang thực hỗn loạn, không ngừng có người ra vào tìm kiếm, không ai còn để tâm đến người như nàng, nếu Cảnh Lan Thành đi rồi còn quay lại, an toàn của nàng e khó lòng đảm bảo. Cho dù không phải là nữ nhân, nếu rơi vào tay của đám tặc nổi danh, thân là nữ tử chắc chắn gặp bất hạnh.

“Ta sẽ không để người bị hắn bắt đi.” Phong Tế Văn cam đoan.

“Người nói xem liệu Cảnh Lan Thành có thể dịch dung thành bộ dạng của người để gạt ta hay không?” Nàng đột nhiên nghĩ đến việc này.

“Không có cơ hội.” Hắn sẽ không cho Cảnh Lan Thành có cơ hội này.

“Mọi sự không thể chắc chắn chu toàn, lão hồ cũng có lúc ngủ gật, biết sao được?” Nàng cố ý muốn hướng đến một đáp án.

“Người có thể nhận thức ra hay không?” Nàng hỏi lại.

“Không biết.” Sự tình không có phát sinh, nàng cũng không dám khẳng định.

“Vậy không cần nghĩ nhiều.” Nếu thực sự có một ngày, nhận không ra, vậy chỉ có thể nói rõ một việc... nàng để ý hắn. Nếu Cảnh Lan Thành lừa được nàng, chính tỏ nàng đối chính mình không hề phòng bị; nếu không lừa được, vậy chứng tỏ nàng đối chính mình hiểu biết đã muốn không có chút tì vết nào.

“Không nghĩ tới không nhắc tới thì sự tình sẽ không phát sinh a.” Hứa Ngâm Thu có chút uể oải. Bảo hộ kỹ càng như vậy, người vẫn có thể tới bắt Mộ Dung Yên Dung đem đi, điều này khiến nàng cảm thấy bất an.

“Đừng suy nghĩ lung tung.”

Nàng có thể không suy nghĩ lung tung sao? Người kia chính là Cảnh Lan Thành, là nỗi tiếc một đời của phụ thân, là địch nhân của mẫu thân. Một người dạn dò nàng nếu gặp thì nhất định phải trừ bỏ, một người lại dạn nếu gặp thì phải tránh thật xa.

Nàng hiện còn đang do dự, rốt cuộc có muốn làm việc kia hay không, vì sao nàng lại là nữ nhi của một cặp vợ chồng muốn đời đời đối lập với nhau chứ... Nhưng mà, một cơ hội tốt ngàn năm có một như vậy, nếu không thay phụ thân chấm dứt sự tiếc nuối, thì thật là bất hiếu.

Mà mẫu thân lại cấm hãm người đó như vậy, muốn nàng tránh cho xa, đơn giản là vì an toàn của nàng, nếu xét đến điều kiện tiên quyết, nàng hẳn sẽ không muốn có chút quan hệ gì đến chuyện này.

“Người rốt cuộc là đang phiền não chuyện gì?” Tay hắn khẽ chạm vào hàng mi của nàng, thay nàng vuốt nhẹ, làm chúng giãn ra. Hắn không thích thấy nàng ưu sầu, điều đó cũng khiến hắn cảm thấy đau lòng.

Nàng đẩy nhẹ tay hắn ra, thấp giọng nói: “Ta không nghĩ gì hết.” Nàng chán ghét sự phiền toái, nhưng là tên Cảnh Lan Thành này lại có quan hệ rất phức tạp với phụ mẫu của nàng.

“Nếu vậy thì mau ngủ đi, ta sẽ canh chừng cho người.” Phong Tế Văn ôn nhu khuyên nhủ, những mong có thể giảm bớt lo lắng cho nàng.

Nàng cũng đã muốn ngủ một chút, mấy ngày nay đầu óc luôn căng thẳng, hôm nay lại xảy ra chuyện Mộ Dung Yên Dung bị bắt đi, kế tiếp sẽ đến phiên nàng. Tuy rằng nàng hữu danh vô thực, nhưng việc nàng nhận được Hiệt Hoa thiếp là có thật, người giang hồ liêu minh vì danh tiếng, cho dù Cảnh Lan Thành có biết nàng chỉ là một nữ tử nhan sắc tầm thường cũng nhất định phải ra tay.

Nhìn nàng lo lắng nằm trên giường, Phong Tế Văn không khỏi lắc đầu. Trong lòng nàng nhất định đang lo lắng chuyện gì đó.

Bất chợt mùi hương hoa đào lại ngập tràn trong không khí, có chút ngọt ngào, làm người ta liên tưởng đến ánh nắng mùa xuân, khắp trời đều là sắc hồng của cánh hoa đào.

Hoa đào? Hiệt Hoa thiếp! Nàng đang mơ màng cũng bừng tỉnh, khẽ đưa tay sờ, khắp trán đều là mồ hôi lạnh.

Hít một hơi thật sâu, quả nhiên là hương hoa đào, trong lòng có chút kinh sợ. Hương hoa đào tràn ngập, hiển nhiên Cảnh Lan Thành cũng theo mùi hương mà tới. Tay nàng cử động một cách khó khăn, khẽ với lấy chiếc túi đeo bên hông, lấy ra một bao giấy nhỏ, thoáng chốc, mùi hương hoa lê đã bắt đầu lan tỏa.

Trong phòng đột ngột phát ra thanh âm, nghe như ai đó ngã xuống. Hứa Ngâm Thu chợt biến sắc. Xem ra là hấn đã trúng phải hoa đào tồ.

Trúng hoa đào tồ thì toàn thân vô lực, cũng không thể mở miệng nói, là mê được khiến Cảnh Lan Thành nổi danh giang hồ năm đó, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, mê được này làm sao hạ? Chỉ cần có người tiếp cận phòng trong phạm vi ba trượng, Phong Tế Vân nhất định sẽ nhận ra, như vậy sẽ không có khả năng có người hạ mê được từ bên ngoài. Vì vậy, ánh mắt nàng hướng đến ngọn nến ở hoa đèn, nhất định là nó có vấn đề.

Tiếp sau đó, sẽ có người nhanh chóng đến bắt nàng đi, thời gian của nàng cũng không còn nhiều.

Không vào hang cộp, sao bắt được cộp con.

Trong phút chốc Hứa Ngâm Thu đã quyết định xong, tâm trí cũng đã bình tĩnh trở lại, nàng vẫn nằm yên trên giường, chờ người nọ đến gần.

Rất nhanh, nàng đã nghe được tiếng bước chân vọng lại, có hai người, ánh mắt của nàng cũng khẽ biến động.

Trướng giường bị xốc lên, một miếng vải đen trùm xuống, nàng bị người ta bọc trong mảnh vải đó, khiêng trên vai mang ra khỏi phòng.

Nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, nàng biết là mình đã bị mang ra khỏi Mộ Dung sơn trang, tốt ở chỗ bọn họ chỉ muốn bắt người, nên cũng không xuống tay với Phong Tế Vân. Có như vậy nàng mới dám quyết định im lặng, nếu bọn họ dám ra tay với Phong Tế Vân, nàng thả để mất cơ hội lần này cũng phải ra tay ngăn cản.

Gió đêm thổi qua cửa sổ làm ngọn nến đang cháy tắt hẳn, Phong Tế Vân vẫn nằm bất động trên mặt đất.

Đến khi trời sáng hẳn, Mộ Dung sơn trang mới trở nên náo động, vì đã tìm thấy Mộ Dung Yên Dung. Sau đó Mộ Dung Kiếm Phi phẫn khởi chạy đến báo tin tốt cho hảo hữu, mới phát hiện ra hấn đang hôn mê bất tỉnh ở dưới sàn nhà.

“Người nói là đã tìm thấy muội muội rồi sao?” Phong Tế Vân bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy, lúc đó chúng ta vội vã tìm người, không để ý đến Tiểu Lục không thể nói, cũng không thể cử động, đã luôn nháy mắt ra hiệu.” Nhìn nét mặt không chút chuyển biến của bằng hữu, Mộ Dung Kiếm Phi ngược lại lại cảm thấy lo lắng. Càng thấy hấn bình tĩnh, càng chứng tỏ hấn đang rất tức giận.

“Ra thế.” Phong Tế Vân vẫn rất bình thản, không ai nhìn ra được đằng sau vẻ bình thản ấy chôn giấu bao nhiêu sóng gió động trời.

“Lúc nhỏ tam muội có theo người ta học thuật dịch dung, lần này nàng lên tráo đổi thân phận với nha hoàn thân cận, đến chúng ta cũng không hay biết, nếu không thì ngày hôm qua cũng không hoảng loạn quá mức, tạo cơ hội cho kẻ địch bắt Hứa cô nương đi mất.” Mộ Dung Kiếm Phi áy này phân giải.

Ngay cả như vậy, trong một đêm Mộ Dung sơn trang để mất hai người, quả thực xấu mặt.

“Hoa đào tồ dùng với nàng ấy vừa mất hiệu lực sao?” Hoa đào tồ nghe nói khó giải, hiệu lực duy trì từ bốn đến năm canh giờ, nếu tính đúng ra thì Mộ Dung Yên Dung đến giờ mới giải được được lực.

Phong Tế Vân đắm chiêu tiến lại gần giường, hấn thoáng ngửi thấy một mùi hương lạ. Xốc trướng màn lên, không khí bỗng tràn ngập mùi hoa lê. Hương vị này chắc chắn là của nàng, nhưng mà, trước giờ nàng không dùng phấn hương...

“Phong huynh...” Mộ Dung Kiếm Phi có chút khó hiểu khi thấy bằng hữu đem cây nến ở hoa đèn nhét vào trong tay áo.

“Ta đi tìm người.” Lời nói còn chưa dứt, đã không còn thấy bóng dáng hấn đâu nữa.

Không lâu sau, hấn xuất hiện tại một cửa tiệm bán phấn son bột nước tại Cô Tô thành, hấn mua một hộp hương phấn mùi hoa lê, sau đó bỏ đi, tìm một khách điểm thuê phòng nghỉ trọ.

Đóng chặt toàn bộ cửa phòng, hấn mới lấy cây nến từ trong tay áo ra đốt, hương hoa đào nhanh chóng tràn ngập, hấn bắt đầu cảm giác thân thể dần vô lực, cố mở hộp hương phấn, đem hương hoa lê phát tán đi.

Mùi hương hoa đào và hoa lê hòa quyện trong không khí, đem hấn đang trong tình trạng vô lực nhanh chóng hóa giải, khôi phục lại trạng thái bình thường.

Ánh mắt của Phong Tế Vân như sáng lên. Thì ra là như vậy!

Thu nhĩ, ta thật không ngờ là lại bị người lừa. Người đầu chỉ sớm nghe qua đại danh của Cảnh Lan Thành, ngay cả mê được độc môn của hấn người cũng biết cách hóa giải, lai lịch của người thật khiến ta thấy tò mò muốn tìm hiểu cho rõ.

Đem toàn bộ cửa sổ vốn đang đóng chặt mở ra, xua tan đi mùi hương hoa nồng đậm trong không khí.

Nhìn ra phía ngoài xa, hấn khẽ thở dài, có chút lo lắng thay cho kẻ đã bắt Hứa Ngâm Thu đem đi.

Hắn sẽ không trở lại Mộ Dung son trang, chuyện xảy ra tối qua đã giúp hắn khẳng định trong trang có nội ứng, hắn muốn xem xem, đối phương sẽ có hành động gì tiếp sau đó.

Khi tấm vải đen được mở ra, Hứa Ngâm Thu chỉ nhìn thấy một hạ nhân của Mộ Dung son trang. Nàng nhớ rất rõ, lúc ấy có đến hai người đến bắt nàng.

“Cô nương, ta vốn không hề có ác ý gì, chỉ là để ngươi phải chịu ủy khuất ít ngày thôi.”

Phải vậy không? Rơi vào tay một kẻ vốn là dâm tặc nổi danh, sợ không chỉ là chịu ủy khuất đơn thuần, ngay cả danh tiết cũng sẽ không còn, nàng không thể chịu sự ủy khuất đó được.

“Để đảm bảo an toàn, tại hạ đành phải điểm huyết đạo của cô nương, xin chớ oán trách ta.”

Dâm tặc làm được như vậy cũng có thể xem là có phong độ. Hứa Ngâm Thu nhìn không được khề cười.

Hắn có chút kinh ngạc khi thấy nàng cười, liền sau đó nhận ra tình thế đã xoay chuyển.

Nhìn đến người đánh ngã nằm dưới đất, Hứa Ngâm Thu bật cười, “Thật ngại quá, từ nhỏ ta đã được biết đến loại mê dược này, chỉ không ngờ, các hạ lại phạm vào sai lầm một lần nữa.”

“Ngươi...”

“Còn không phải sao, tuy ta chán ghét mê hương, nhưng lại rất thích sử dụng nó.” Nàng rất nghiêm túc nói thêm “Đặc biệt là đối với kẻ muốn hạ mê hương với ta, ta lại càng hạ thủ không lưu tình.”

“Ngươi rõ ràng đã trúng phải hoa đào tở.”

“Nếu ngươi đúng là Cảnh Lan Thành như lời đồn đại, ắt hẳn sẽ không thể nào quên.” Nàng vẫn bình thản cười nói.

Bỗng dưng nhớ đến chuyện từ rất lâu về trước, ánh mắt của hắn đột nhiên thay đổi: “Thiên Diện Thần Tiên Thủ là gì của ngươi?”

Hứa Ngâm Thu bật cười, “Gia mẫu vẫn luôn canh cánh trong lòng việc xảy ra năm đó, nàng dặn tiểu nữ khi hành tẩu giang hồ, nếu có dịp gặp được tiền bối, nhất định phải thay nàng đòi lại thể diện.” Cảm tạ mùi hoa lê năm đó, nếu không thì chưa chắc đã có nàng bây giờ, đều nhờ mẫu thân đã phát hiện ra hương hoa lê chính là giải dược của hoa đào tở.

Ánh mắt Cảnh Lan Thành cũng trở nên âm trầm. Duy nhất có một lần thất thủ năm nào, để cho cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc, tựa tinh linh trên trời chạy thoát, khiến hắn vĩnh viễn cũng không thể nào quên.

“Ta vốn không để tâm đến chuyện của Mộ Dung son trang, là các ngươi cố tình gây sự trước, nên ta không thể dễ dàng bỏ qua mọi chuyện được.”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Tiền bối nói thử xem?” Nàng mặt mày câu loan, bộ dáng trông thực đáng yêu.

Tâm tình của Cảnh Lan Thành nhất thời trầm xuống tận cùng. Năm đó Thiên Diện Thần Tiên Thủ đến hay đi đều vô tung vô ảnh, trộm của thiên hạ dễ dàng như ở chốn không người. Hắn nhất thời bị sắc đẹp của nàng mê hoặc, mới ra tay với nàng, không ngờ nàng lại chạy thoát sau khi đã cho hắn một bài học nhớ đời, khiến hắn mất mặt, lại khiến cho hắn bị thân bộ oai danh đứng đầu thiên hạ truy đuổi, mấy lần liền suýt bị bắt đem về quy án.

Nếu cô nương trước mặt hắn thật sự là nữ nhi của nàng ấy, không chừng cũng kế thừa được vài phần thủ đoạn của nàng, mà như hắn thấy, thì đâu chỉ hưởng vài phần thủ đoạn, chính xác mà nói là mẹ nào con nấy, không lần đi đâu được.

“Nghe gia mẫu nói, tiền bối là người phong lưu phóng khoáng, tuần tú lịch sự, thực khiến cho văn bối ngạc nhiên.”

Nàng vừa nói, vừa gọn gàng động thủ, rất nhanh đã lột bỏ được lớp dịch dung trên mặt hắn.

“Quả nhiên tuần tú lịch sự.” Phong thần tuần tú năm nào vẫn không hề suy giảm, thoát nhìn cũng chỉ tầm ngoài ba mươi tuổi. Xem được mặt thật của hắn, nàng mỉm cười ngọt ngào, “Không biết là nếu ta dịch dung thành tiền bối, sẽ gặp được ai đây?”

Cảnh Lan Thành biến sắc, vẻ mặt lộ rõ sự bối rối: “Không được.”

“Như vậy, ta xem ra quan hệ của tiền bối với Mộ Dung son trang thực đáng nghi ngờ.” Miệng nàng cười, nhưng ánh mắt lại sắc lạnh như băng. Quả nhiên, dù là danh môn thế gia cũng có mặt xấu xa của nó.

“Làm cho ta phải nghĩ nhiều a, nghe nói Mộ Dung phu nhân hiện thời, năm đó cũng nổi danh là đại mỹ nhân,” nàng cười đến ám muội, “Mà tiền bối lại ẩn thân ở Cô Tô thành, liệu có phải có liên quan hay không?” Nàng giờ không thích phiền toái, cũng không tỏ vẻ e ngại phiền toái, lại càng không tỏ vẻ nàng là một người lương thiện.

Mặt của Cảnh Lan Thành tái nhợt đi. Cô nương sâu sắc như thế này, ngôn từ lại có phần đánh đá chua ngoa, nếu để nàng biết quan hệ giữa hắn và Mộ

Dung gia, không biết sẽ gây ra sóng to gió lớn đến cỡ nào. Không điều tra rõ lai lịch của nàng đã vội ra tay, quả nhiên là thất sách.

“Người rót cuộc là muốn như thế nào?”

“Vậy còn xem tiền bối có muốn hợp tác hay không nữa.”

“Người nói đi.” Hắn có chút do dự khi đưa ra quyết định, hắn không đoán trước được hậu quả nếu nàng biết rõ chân tướng sự việc, đành phải cố đem nguy hiểm giảm xuống mức thấp nhất có thể.

“Tiền bối thực sự phối hợp.”

“Đâu có.”

“Trước hết đem quan hệ của người với Mộ Dung Yên Dung nói ra đi.” Nàng lạnh lùng nói. Hai ngày trước khi nàng gặp Mộ Dung Yên Dung, đã nhận ra đó rõ ràng là người khác dịch dung.

“Cho dù thuật dịch dung có thể thay đổi được vẻ bên ngoài của một người, nhưng mà cũng không thể bắt chước cả ánh mắt cũng bộc lộ ra vẻ đẹp của Mộ Dung Yên Dung được. Mà xét đến thần thái của nha hoàn bên người Mộ Dung tiểu thư khi nhìn Phong Tế Vân, thì đó mới đúng là Mộ Dung tam tiểu thư thật.”

Nàng không nói là không nghĩ mọi chuyện phức tạp, nhưng mà, hiện tại nàng muốn hỏi cho rõ ràng.

Cảnh Lan Thành trợn mắt há mồm nhìn nàng. Nàng như thế nào lại biết?

“Gia mẫu chính là Thiên Diện Thần Tiên Thủ.” Nàng thông thả đáp “Hàng năm đều được thưởng thức thuật dịch dung của người, đương nhiên cũng lĩnh hội được không ít kiến thức.” Mà hắn đã ẩn thân trong Mộ Dung sơn trang nhiều năm, Mộ Dung Yên Dung ngoài việc học dịch dung thuật, giờ lại trùng hợp vụ việc Hiệt Hoa thiếp phát sinh, càng không tránh khỏi việc có liên quan mật thiết với nhau.

Cảnh Lan Thành thờ dài một tiếng. Lần này lật thuyền, hắn oan, nhưng cũng chẳng oan uống tào nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Mộ Dung tam tiểu thư gây chuyện kinh hồn, bạch ngọc trước nay chưa từng có chút tí vết nào.

Phong Tế Vân bị người ta bắt mất biểu muội, giận lây cả Mộ Dung sơn trang.

Cô Tô Mộ Dung gia không ngừng gặp chuyện, thị phi không ngớt.

Hiện tại ở Cô Tô thành, không, là toàn giới giang hồ đều lưu truyền chuyện tình cảm suốt hai mươi năm của Mộ Dung phu nhân cùng Cảnh Lan Thành, còn về việc Mộ Dung trang chủ có bị vợ phản bội hay không thì có đủ loại phỏng đoán.

Mộ Dung Yên Dung tinh thông thuật dịch dung, sự phụ của nàng ta chính là Cảnh Lan Thành, chuyện Hiệt Hoa thiếp xuất hiện đều là do sự đồ bọn họ liên thủ tạo thành.

Nghe nói Mộ Dung tam tiểu thư vì bất mãn với việc phụ thân thay nàng tổ chức đấu võ lời đài kén rể, cho nên trong lòng nảy sinh ý chống đối, mà người nàng ái mộ lại không chịu tham gia tỉ võ, uy hiếp dụ lợi sau cùng không thành, bèn đem Hiệt Hoa thiếp ra dựng chuyện, không chỉ vậy, tiếp đó còn bắt cóc một vị cô nương vô tội đang làm khách ở Mộ Dung sơn trang, để gia tăng lợi thế đàm phán, hại cô nương đó đến nay vẫn chưa rõ tung tích.

Nữ nhi của mình gây ra chuyện như vậy, làm cho thanh danh của Mộ Dung gia sút giảm thê thảm, chuyện đấu võ kén rể cũng vì vậy mà trở nên khó khăn, Mộ Dung trang chủ phải đích thân ra mặt hướng anh hùng thiên hạ giải thích, mới có thể miễn cưỡng áp chế được đám người đang bùng bùng phản nộ.

Gần nhất, các trà lâu ở Cô Tô thành đều không ngừng bàn tán xôn xao.

Mộ Dung sơn trang bị bao phủ bởi bầu không khí âm trầm, u ám, tất cả mọi người đều cẩn trọng trong từng lời ăn tiếng nói đến hành động, chỉ e sợ làm sai sẽ dẫn đến tai họa khôn lường.

Tam tiểu thư của bọn họ tựa hồ là một người không thể dễ dàng trêu chọc.

Gần đây, chỉ cần có người muốn biết tin tức gì về Mộ Dung sơn trang, có thể tìm đến nguồn bán tin tức nổi danh giang hồ – Phi Oanh các để bàn bạc,

tùy nghi trả giá.

Một quyền giáng xuống, làm cho âm chén trên bàn cũng rung lên, mà cái bàn cơ hồ cũng muốn gãy đôi.

“Phong Tế Vân!” Mộ Dung Kiếm Phi hoàn toàn mất đi cái vẻ tiêu sái ngày thường, vẻ mặt có phần hung tợn, mục quang hùng hực lửa cháy.

Phong Tế Vân chậm rãi thưởng trà, không biểu lộ chút sợ hãi, ngay cả lông mi cũng không hề động.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Không biết.” Hần băng quơ đáp lại.

“Sao ngươi không biết được chứ? Ngươi là Phi Oanh các thiếu chủ, làm sao có thể không biết?”

“Mua mua bán bán, có mua thì còn có bán.” Phong Tế Vân vẫn bình tĩnh đáp lời.

“Các tin tức mà Phi Oanh các mua đều hướng đến việc làm khó nhà Mộ Dung ta.”

“Có người lấy tin tức để trao đổi.”

“Ai?” Mộ Dung Kiếm Phi lập tức truy hỏi hần.

“Quy củ.”

Mộ Dung Kiếm Phi bỗng ngậy người ra. Đúng vậy, vì người giao dịch mà giữ bí mật về thân phận của họ chính là quy củ của Phi Oanh các.

“Tin tức trao đổi được rất đáng giá sao?”

“Ân.”

“Việc này không có phần ngươi nhúng tay vào chứ?” Mộ Dung Kiếm Phi thực có chút hoài nghi. Hần cũng biết rõ là lần này Tam muội đã làm chuyện quá đáng, nằng nặc vạn lần cũng không nên động đến Hứa Ngâm Thu, lại còn làm cho đối phương đến giờ cũng không rõ tung tích.

Phong Tế Vân chỉ cười trừ, không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận.

“Quả nhiên có.” Mộ Dung Kiếm Phi mất hết hi vọng. Nếu ngay cả người bán cũng cố tình bao che, hần còn có thể nói không. “Không thể ngừng lại sao?”

“Ngươi đâu?” Hần lạnh lùng hỏi ngược lại.

Mộ Dung Kiếm Phi sắc mặt trầm xuống. Đúng rồi, đây chính là vấn đề then chốt, Mộ Dung son trang bọn họ bắt Hứa Ngâm Thu đi rồi lại làm nằng nặc không rõ tung tích. Cuối cùng, hần không sợ chết hỏi: “Ngươi cũng không tìm thấy sao?”

Quả nhiên, vừa nhìn thấy ánh mắt của vị hảo hữu trong nháy mắt trở nên sắc lạnh, hần đã biết là mình vừa chọc trúng tử huyệt của Phong Tế Vân.

“Đều do ta sơ suất không theo sát nằng, một tác cũng không được rồi.” Hần nghiêng răng nghiêng lợi, cắn gặm chính bản thân mình.

“Nha.” Không thể vượt râu hùm, không sẽ gặp đại họa, mà Mộ Dung gia lúc này tuyệt không thể dây thêm vào thị phi được.

“Ta muốn gặp Cảnh Lan Thành.”

“A...”

“Nhất định.” Hần cương điệu.

“Hần bị nhốt tại cấm địa của Mộ Dung gia, ngoại trừ phụ thân, ai cũng không được lại gần.”

“Người như thế nào lại mất tích?”

“Hần không chịu nói.” Mộ Dung Kiếm Phi cũng cảm thấy bất lực. Bọn họ so với hần còn muốn biết hơn nhiều, nếu bọn họ có thể cạy miệng Cảnh Lan Thành lấy được đáp án, thì mọi chuyện cũng không đến nông nỗi này.

“Không chịu nói?”

“Kỳ thực, ngươi có từng nghĩ tới một khả năng này chưa?” Mộ Dung Kiếm Phi cũng không dám xác thực.

“Cái gì?”

“Có lẽ Hứa cô nương cũng là một cao thủ về thuật dịch dung.”

Một câu nói đó đã khiến hần bừng tỉnh. Đúng rồi, có lẽ đây chính là điểm mấu chốt mà hần sơ ý bỏ qua.

Dịch dung! Nếu nàng có thể dễ dàng tìm hiểu được quan hệ giữa Cảnh Lan Thành và Mộ Dung gia thì điều đó cũng dễ hiểu. Nếu có ý xấu một chút mà nói thì, nàng dịch dung lên vào Mộ Dung son trang, có thể làm nhiều việc đáng chú ý.

Nói không chừng thì nguyên nhân khiến Mộ Dung son trang gặp rắc chuyện thị phi chính là đây.

Nghĩ thông suốt, Phong Tế Vân không nhịn được khẽ cười, tâm tình cũng tốt lên nhiều.

“Lão bằng hữu, đừng có vui mừng khi người ta gặp họa như vậy chứ.” Mộ Dung Kiếm Phi bụng đầy oán giận. Cho dù là Mộ Dung son trang của hần sai trước, nhưng khiến bọn họ khốn khổ, gãi chỗ cũng không yên thì có phải quá đáng quá hay không?

“Ta muốn ở nhờ quý phủ, có vấn đề sao?”

“Có.” Mộ Dung Kiếm Phi không chút do dự mà cự tuyệt hần, “Nàng hần đã rời trang.” Tên này đúng là ôn thần vào lúc này lại đòi đến nhà hần ở, tam muội nếu không phải vì hần, cũng sẽ không gặp nhiều chuyện thị phi như bây giờ.

Lúc trước, chỉ nghĩ là ép được hần đến Cô Tô thành, làm cho hần chịu lên lời dãi lộn võ là ổn, ai dè hần đến còn vác theo một vị “Biểu muội” cùng đi, làm cho mọi chuyện phát sinh lệch hần với dự tính ban đầu của họ.

“Nga?” Hần thực không hi vọng đây là sự thật, nếu nàng thật sự đã đi rồi, vậy hần đi đâu mà tìm nàng bây giờ?

“Hôm qua phụ thân ta từ cấm địa trở về sắc mặt không được tốt, hơn nữa còn nói với chúng ta, kể đó chỉ cần giải quyết xong mọi chuyện phiền toái hiện tại là đủ rồi.” Ý muốn là không có thêm bất kì bí mật nào của son trang bị lộ ra ngoài, khiến họ khổ sở chạy đi thu dọn tàn cục. Mọi phiền toái đều phải chấm dứt, về phần phụ thân vì sao lại tin tưởng giao phó cho hần, thì hần không dám hỏi.

Phong Tế Vân hơi nhướn mày, cánh môi khẽ nhếch lên, chậm rãi thưởng trà, trầm ngâm không nói gì.

“Phong huynh.” Kì thực hần cũng rất muốn đổi cách xưng hô, nhưng là người bạn tốt này chỉ muốn dùng cách xưng hô như vậy, hần cũng chẳng còn cách nào khác. “Vì sao ngươi không mượn lực lượng của Phi Oanh các tìm thử xem?”

Phong Tế Vân liếc hần một cái, không nói gì, tiếp tục thưởng thức chén trà đang cầm trên tay. Không phải là chưa từng nghĩ đến, chỉ e nàng lại chạy thoát xa hơn. Nàng tựa hồ như chán ghét mọi sự phiền toái trên đời, thứ nàng theo đuổi chính là một cuộc sống hạnh phúc thật bình thường.

“Phong huynh...” Cho hần thấy chút phản ứng được không vậy? Vị bằng hữu này không có gì là không tốt, chỉ là đa phần đều làm cho hần hóa thành tự biến tự diễn, một mình độc thoại.

(Uyển Thanh: Tâm trạng của một kẻ bị người đòi ruộng bỏ =,=)

Mộ Dung Kiếm Phi: * quay ra lườm * Im ngay!)

“Ta cũng nên rời khỏi Cô Tô.”

“Có lẽ nàng ấy vẫn còn ở lại đây.”

“Sẽ không.” Chỉ cần đã làm xong chuyện cần phải làm, nàng nhất định sẽ bỏ đi.

“Ngươi cùng Hứa cô nương...” Thật sự yêu nhau sao? Mộ Dung Kiếm Phi không khỏi âm thầm nghi hoặc. Hần thế nào cũng chỉ thấy bạn tốt đơn phương nhiệt tình.

Ánh mắt của Phong Tế Vân trở nên sắc lạnh, toàn thân lập tức phóng ra một loại cảm giác áp chế uy mãnh vô hình nào đó, bức người ta lùi lại “Như thế nào?”

Còn chưa muốn chết, Mộ Dung Kiếm Phi lập tức đổi sang vẻ mặt thành khẩn trả lời: “Thật đúng là trời sinh một cặp.”

“Uyển Thanh: * tròn mắt, há hốc mồm* ”

Mộ Dung Kiếm Phi: Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Uyển Thanh: Chết nhất thì có! *xách dép chạy* — Mộ Dung Kiếm Phi: *vác kiếm đuổi giết*)

“Hừ!” Coi như ngươi biết điều.

***

Nhàn nhả ngắm mây bay trên trời, kiểm luôn cả việc nhìn ngắm dòng người nối nhau không dứt ở cửa thành.

Lấy thân phận là một thư sinh nghèo túng đi viết văn kiện thuê mà nói, thì không thể nghỉ ngơi, Hứa Ngâm Thu lúc này thực nhàn nhả.

Trên mặt bàn để trước mặt nàng, ngoại trừ giấy bút và nghiên mực, còn có thêm một ấm trà xanh, một chén trà, một đĩa củ lạc, cho dù nói là nàng đang thưởng cảnh ngắm người thì cũng chẳng hề sai.

Nhưng thật ra trong lòng nàng đang buồn bực không thôi.

Cô Tô chuyện đồn thổi quá lớn, nàng bắt đầu dĩ đành phải bỏ đi.

Sự tình phát triển đến nước này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của nàng, việc này là sai sót ngẫu nhiên mà dẫn đến kết cục chẳng hay ho gì, chuyện này thì cô nàng khư khư cố chấp Mộ Dung Yên Dung hẳn phải chịu đến phần nửa trách nhiệm. . .

Là phúc không phải họa, là họa thì khó lòng tránh được, đã thành ra nông nỗi này, nàng cũng chỉ đành phó mặc cho số phận mà thôi. Chỉ là, trong khoảng thời gian tới, nàng không cần vọng tưởng việc về nhà gặp mặt phụ thân, nếu chỉ bị răn dạy một chút thì không lo, chỉ e khó sống sót nổi sau khi về thôi.

Không thể ở lại Cô Tô thành, nàng liền chạy đến Dương Châu, tiền trong người còn lại không nhiều, nàng đành phải dùng lại nghiệp cũ, mở sạp viết văn kiện thuê ở cổng thành.

Đột nhiên, ánh mắt của Hứa Ngâm Thu chợt lóe lên, nàng theo bản năng mà cúi ngằm mặt xuống.

Hắn như thế nào lại mò đến Dương Châu?

Nhưng chưa kịp nghĩ ngợi miên man, đã nghe thấy một tiếng kinh hô làm nhiều người phải để ý đến.

Một người không khống chế được con ngựa đang nổi điên hướng thẳng chỗ nàng mà phi đến, mọi người kinh hãi chạy dạt ra chỗ khác, hồng rôi.

Ông trời thực phi thường thích thú trêu ngươi người ta!

Nguyên bản là hắn sẽ không thể để ý đến nàng, hiện tại vì việc ngựa phát cuồng chạy loạn, ánh mắt hắn đương nhiên phải hướng về phía này. Cho nên khi bắt gặp ánh mắt kinh hi mang theo ý vị thâm trường của hắn, nàng chỉ khẽ mím môi, không cam lòng buông lời chào hỏi: “Thực khéo.”

“Đúng vậy, thực rất khéo gặp.”

“Cảm ơn.”

Phong Tế Vân nhìn chiếc cương ngựa đang nắm trong tay, mỉm cười, “Xem ra là ta đã làm chuyện thừa rồi.” Không có hắn ra tay, nàng vẫn có thể tự mình tránh được.

Tuy là nàng có khả năng tự mình tránh được, nhưng vì tránh sự chú ý của mọi người, nhất định là sẽ rất vất vả chật vật, nên vẫn là hắn ra tay giúp đỡ thì tốt hơn.

“Ta xem ngươi không có chút hứng thú nào.” Hắn cao hứng như đang mày.

“Sao ta phải có hứng thú? ” Nàng hỏi lại. Hắn là đại diện tiêu biểu cho sự phiền toái, chuyện ở Mộ Dung sơn trang nếu không phải do hắn, thì cũng không loạn như bây giờ, có trời mới biết, lại ở bên cạnh hắn thì còn gặp phải loại tai họa nào nữa.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, con ngựa này không hiểu sao lại nổi điên, may mắn là không gây tai họa chết người.” Chủ nhân của con ngựa cũng vội vàng chạy tới, hướng thẳng thư sinh hủ lậu nghèo kiệt xác – Hứa Ngâm Thu mà xin lỗi.

“Không sao cả đâu, ngựa của ngài.” Nàng cầm chiếc dây cương trong tay Phong Tế Vân trả lại cho hắn.

“Đa tạ vị đại hiệp này.” Chủ của con ngựa điên đó cũng không quên đa tạ người đã ra tay ngăn họa.

Phong Tế Vân thân nhiên đáp: “Không cần.”

“Đã làm phiền hai vị rồi.” Vừa giải thích, người chủ ngựa vừa nhanh chóng dắt ngựa bỏ đi.

Nhìn theo bóng người dắt ngựa rời đi, Hứa Ngâm Thu quay trở lại bàn ngồi, không nghĩ đến việc nói chuyện cùng Phong Tế Vân. Cứ nghĩ đến chuyện của Mộ Dung Yên Dung, nàng cũng không hiểu sao mình lại thấy bực bội.

“Cứ như vậy không thèm liếc đến ta một cái sao? ” Hắn không để ý nàng làm mặt lạnh ngó lơ hắn, tiếp tục đem đề tài vừa bị người ta chen ngang phá hỏng ra nói tiếp.

“Ngươi nói sao? ” Nàng thờ ơ hỏi lại.

“Không bảo hộ được cho ngươi, là ta sai, ngươi tức giận cũng đúng thôi.”

“Ta đã sớm nói qua, người ta không thể lo chu toàn mọi chuyện.” Khẩu khí của nàng càng thêm lạnh nhạt.

Hắn lập tức cảm thấy nàng quá khách sáo với hắn, lời đó của nàng có thể hiểu thành: “Ta chưa từng cho rằng người có thể bảo hộ cho ta.”

“Khụ... người sau khi chạy thoát, tại sao không tìm đến ta?” Phải chuyển đề tài ngay lập tức.

“Tìm người làm cái gì?” Để lại bị người lôi kéo vào loạt rắc rối khác sao? Nàng không cần.

Phong Tế Vân bị lời nói của nàng làm cho cứng họng, gạt mình, lại tiếp tục đổi đề tài, “Việc Mộ Dung Yên Dung đấu võ lời đài đã phải hủy bỏ.”

“Có nghe nói.” Nàng cúi đầu trầm mặc, tiếp tục lạnh nhạt với hắn.

“Dường như nàng ta muốn tìm người.” Xem ra là nàng đã làm chuyện gì khiến Mộ Dung Yên Dung giận tới mức không thể đủ bình tĩnh để cùng bàn phải trái nữa rồi. Có lẽ Mộ Dung nói đúng, nàng cũng am tường thuật dịch dung, nói không chừng đã từng dịch dung thành Mộ Dung Yên Dung ở trong sơn trang làm trò gì đó.

“Đều nằm trong dự kiến của ta.”

“Dường như người không hề có ý tránh mặt nàng.” Hắn đối với việc này không phải không có sự nghi ngờ.

“Người làm sai không phải là ta, dựa vào cái gì mà ta phải trốn?” Nàng bất quá cũng chỉ là lấy độc trị độc trả đũa lại thôi, Mộ Dung Yên Dung dịch dung gây chuyện, nàng cũng dịch dung đáp lễ, rất công bằng, chỉ là... Hứa Ngâm Thu trong mắt ánh lên chút buồn ảo não, khi nghe được chuyện bí mật kia nàng cũng thực thấy bất ngờ.

“Có lý.” Hắn vui vẻ gật đầu.

“Người muốn thăm dò ý nghĩ của ta sao?” Nàng chỉ tùy ý hỏi.

Phong Tế Vân không khỏi gạt mình, chuyển đề tài lần nữa, “Người vì sao lại muốn ở nơi này viết văn kiện dìm người ta?”

“Kiếm tiền.”

“Kiếm tiền?” Hắn nhin không được, âm lượng cũng trở nên cao vút.

“Đi xa như vậy, ngân lượng không nhiều, cho nên phải nghĩ cách kiếm tiền.” Nàng không nề hà, giải thích rõ ràng.

Hắn im lặng không nói một lúc, sự thực là hắn hành tẩu giang hồ đã lâu như vậy, nhưng chưa từng gặp ai giống như nàng.

“Biểu tình của người thực đáng cho người ta nghiền ngẫm nha.” Khóe môi nàng khẽ cong lên, ánh mắt ngập ý cười.

“Người giang hồ không câu nệ tiểu tiết.” Việc “Cướp của người giàu chia cho người nghèo” là chuyện rất bình thường, tay làm hàm nhai như nàng mới là hiếm gặp.

“Quân tử ham tiền tài, nhưng thu về thế nào cũng phải có đạo lý, ta làm người rất có nguyên tắc.” Nói ra câu này, trong lòng Hứa Ngâm Thu cũng có chút bất đắc dĩ. Nếu không phải tuân theo gia huấn, nàng thật muốn có thể giống người bình thường trên giang hồ, có thể tùy ý hành động.

“Người một ngày viết được mấy phong thư?” Nhìn đến tấm bảng đề “Một phong mười quan tiền”, không biết một ngày nàng kiếm được bao nhiêu?

“Còn xem ý trời như thế nào.” Nàng thoải mái làm theo ý thích, mặc dù hắn thấy nàng như thế nào cũng không giống vẻ mặt của một thư sinh nghèo khó chút nào. “Hôm nay ta chưa mở hàng, sao người không chiếu cố một chút?”

Nàng chỉ nói nửa đùa nửa thật thôi.

“Tốt.”

Hắn vui vẻ đáp ứng nhanh như vậy, ngược lại lại khiến Hứa Ngâm Thu cảm thấy bất an, “Người muốn viết cho ai?” Đôi mắt của nàng khẽ sụp xuống, che giấu tâm tư của chính mình.

Hắn nhìn nàng, nở nụ cười đầy thâm ý, rành rọt phát âm từng chữ, “Cho biểu muội của ta.”

Thân mình nàng khẽ run lên, mực nước vẩy xuống mặt giấy viết đen thẫm. Ngược mắt lên nhìn hắn, môi khẽ mím lại theo bản năng.

“Người...” Không cần quá phận!

“Ta cùng biểu muội chia cách đã lâu, thật sự mong nhớ, nhân cơ hội này mượn tay người để bộc lộ nỗi khổ tương tư cũng tốt.”

“Người...” Đúng là đùa với lừa mà.

Hoàn toàn không để ý đến người đang bùng bùng lửa giận ở trước mặt, hắn tiếp tục nói: “Biểu muội giận ngu huynh đã lâu ngày, không biết đã nguôi giận chút nào chưa. Nếu trong lòng vẫn còn oán giận, huynh cam lòng đứng trước mặt muội chịu đòn tạ lỗi, muốn mắng muốn chửi, xử phạt tùy ý...”

“Phong...Tế...Vân...” Từng chữ từng chữ theo kẽ răng khẽ rít lên.

“Cuối thư không cần ghi họ tên đầy đủ, chỉ cần ghi một chữ “Vân” là được rồi.”

Tục ngữ nói rất đúng, nếu đã không thể nhịn được nữa thì không cần nhẫn nhịn, mà nàng nhịn nhục đủ quá rồi.

“Ta không chọc nguoi giận.”

“Tha thứ cho ta khó đến vậy sao?” Hắn than nhẹ.

Hứa Ngâm Thu nhìn hắn có chút khó hiểu.

“Không thể bảo vệ nguoi tốt hơn...”

“Đó là chuyện ngoài ý muốn.” Cho nên hắn không cần tự trách, huống chi nàng cũng tự chuẩn bị sẵn sàng, không cần trách cứ hắn.

“Nhưng mà nguoi là đang tức giận.” Hắn nói sự thật.

Ách... Nàng đang giận, nàng giận việc Mộ Dung Yên Dung kia, nhìn đến hắn là lại nghĩ đến nàng ta, bảo nàng làm sao không tức giận? Hắn là đầu sỏ gây nên chuyện, đúng là “Nam nhân họa thủy.” Phụ thân nói rất đúng, mỗi nam đều không đáng tin.

“Như thế nào mới chịu tha thứ cho ta?” Hắn nói trắng ra luôn.

Nàng không phải đang giận hắn, nhưng nói đúng ra thì cũng không phải không giận hắn, nàng bởi vì Mộ Dung Yên Dung nên mới giận hắn, nhưng dường như không chỉ đơn thuần là như vậy, suy nghĩ của nàng bây giờ thật hỗn loạn...

“Thu nhi...”

“Ta mặc nam trang.” Nàng theo bản tính nhắc nhở hắn, sau đó lại tiếp tục ổn định tâm tình của chính mình. Rốt cuộc là nàng giận hay không giận hắn đây?

Phong Tế Vân cẩn thận đánh giá nàng. Xem ra nàng không phải giận hắn, mà giống như nhìn hắn mà giận một người khác. Tâm tư vừa chuyển biến, hắn hiểu ra, tuyến môi không tự giác nhếch lên. Thì ra là thế!

Nàng đang ghen!

“Cũng giữa trưa rồi, nhanh thu hồi sạp, chúng ta đi ăn trưa.”

“Nguoi trả tiền cơm sao?” Nàng chỉ thuận miệng hỏi.

“Toàn bộ ta trả tiền, được chưa nào?” Hắn mỉm cười nói.

“Xin miễn cho ta.” Nếu không nghĩ ở bên hắn để chịu liên lụy, tốt nhất vẫn là nên tránh cho xa. Huống hồ, ở bên cạnh hắn, đối với riêng nàng sẽ bị nhiều người tìm đến khiêu chiến, hại nàng trước mặt người khác phải cùng hắn diễn trò.

Loại tình huống này phải nhanh chóng cải thiện ngay, nếu không thì nàng vô cùng có khả năng không gả đi được.

“Nguoi đang trốn tránh ta.”

“Đúng.” Nàng trực tiếp thừa nhận.

“...” Hắn cứ nghĩ là nàng ít ra cũng che dấu ý tứ một chút, ai dè nàng lại nói thẳng thừng khiến hắn xấu hổ.

“Nguoi cũng đã chắc chắn là ta không làm sao, cho nên chúng ta mỗi người một ngã là ổn rồi.” Hắn sẽ tìm nàng, nàng chỉ nghĩ xác nhận tâm tư hắn chút thôi. Nói như vậy để tự an ủi mình, nhưng trong lòng có cảm giác mất mát. Trong nháy mắt, nàng cảm thấy chính bản thân có chút nuối tiếc.

“Quá tuyệt tình.”

“Nguoi có thể nói quá đáng hơn chút nữa cũng không sao.”

“Rõ ràng là ta nói sự thật.” Rõ ràng nàng cố ý chống đối hắn, thậm chí đã ngầm đồng ý để hắn xưng hô thân mật, cũng rất ít khi dè dặt những cử chỉ thân thiết quá mức của hắn, nhưng lại luôn kiên trì giữ vững khoảng cách với hắn, tự bản thân nàng không cảm thấy mâu thuẫn hay sao?

Trong lòng Hứa Ngâm Thu thực rối loạn. Lý trí không ngừng nhắc nhở nàng hắn là một kẻ phiến toái vô cùng, nhưng tình cảm lại nhắc về những lúc vui

về khi ở cạnh hắn, cảm giác như có hai con người nhỏ bé đang đấu đá trong đầu nàng vậy, làm nàng ở giữa chịu trận.

“Phiền.”

“Người thực làm ta đau lòng.”

“Hoa tâm nam nhân cũng biết đau lòng?” Nàng bình thản nói, sau đó là vẻ mặt kinh ngạc, có chút khó hiểu tự hỏi sao mình lại có thể nói như vậy.

Phong Tế Văn dù buồn cười, nhưng cũng không dám để lộ ra ngoài. Nữ nhân khi thẹn quá hóa giận quả rất đáng sợ. Vì vậy, hắn nghiêm túc nhìn nàng nói: “Ta tự nhận thấy phẩm cách, hành vi thường ngày của mình đều đáng cho người ta tin phục.”

“Nhất định không bao gồm ta trong đó.” Đối với phẩm cách của hắn hoàn toàn không tin tưởng được, lúc trước là ai lừa nàng trở thành đồng bọn chứ?

“Người xác định là không đi ăn cơm?”

“Ta xác định là không nghĩ đến việc đi ăn cơm cùng người.”

“Vậy được rồi.”

Có ý gì đây? Nàng hoang mang nhìn đến hắn.

“Ta gọi từ lâu đem cơm đến là tốt rồi.”

Hắn vừa nói gì? Hiện tại nàng đang là một tú tài nghèo đói viết thư thuê, hắn gọi cơm rượu đến bày đầy một bàn, hỏi nàng làm sao kiếm ăn đây?

“Kỳ thực, ta cũng không nghĩ đến việc để người ta mời nhiều.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Hắn cười như hoa xuân nở rộ, làm cho người ta ngây người.

Hứa Ngâm Thu không tự chủ được, tim đập liên hồi. Tự chủ của nàng ngày càng kém, không phải là hiện tượng tốt.

***

Trời khô tiết hanh, cẩn thận củi lửa, đề phòng hỏa hoạn!

Trăng đã lên cao, chỉ tìm một khách điểm nhỏ để nghỉ chân lại gặp tai họa bất ngờ.

Lại gặp Hoàng Vũ sát thủ!

Nhưng mà, lúc này bọn họ lại hướng đến nàng mà tấn công.

Ngồi ở trên bàn, cắn cắn móng tay, vẻ mặt Hứa Ngâm Thu đầy suy tư, hoàn toàn không nhìn đến đám người đang giao chiến kịch liệt ở trước mặt.

Làm người thật sự có thể quá đáng như vậy a!

Trong lúc này, Phong Tế Văn thật sự thấy hối hận khi thay nàng xuất đầu lộ diện. Hiện tại hắn cùng địch nhân hùng hực khí thế chiến đấu trước mặt nàng, vậy mà nàng lại như người không quan hệ, ung dung nhàn nhã ngắm cảnh.

Không hề để tâm, nàng thôi cắn móng tay, khoanh chân ngồi thẳng người trên bàn, thanh thanh yết hầu, chậm rãi nói: “Ta có chút vấn đề muốn hỏi các người.”

“Bọn họ là sát thủ.” Phong Tế Văn nhìn không được lên tiếng nhắc nhở, bọn họ sẽ không trả lời gì hết.

“Nếu ta muốn nhờ các người giết người, phải liên hệ với ai?” Nàng ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục nói.

Đao kiếm ngừng lại trong phút chốc, tại thời điểm này mà có thể nói chuyện nghiêm túc kiểu này thì thật đáng cho người ta kinh ngạc.

“Thu nhi...” Phong Tế Văn bất đắc dĩ lên tiếng, nhưng bản thân hắn cũng thấy buồn cười.

“Không trả lời được cũng không sao.” Nàng rất rộng lượng, “Các người cứ tiếp tục, sống chết gì ta cũng mặc kệ.”

Nào có chuyện như vậy, rõ ràng nàng mới là mục tiêu của bọn chúng, hắn chỉ là anh hùng cứu mỹ nhân thôi, tuy rằng mỹ nhân này chẳng hề có chút cảm kích nào đối với hắn cả.

“Dù sao, hắn mới là kẻ được coi là mục tiêu của Thanh Y lâu, các người cứ giải quyết hắn trước là được rồi, ta không vội, ta có thể chờ.” Nàng vẫn nhớ rõ là hắn cùng Thanh Y lâu có khúc mắc chưa giải, cho dù hắn có thể không phải Nguyệt Sát.

Kiểu ăn nói vô tình, thờ ơ có khi lại có hiệu quả khiêu khích phi thường, mà người của Thanh Y lâu xác định là đang bị nàng khiêu khích.

Phong Tế Vân tự giác lui khỏi vòng chiến, hấn cho rằng nếu nàng đã dám khiêu chiến thì hẳn phải có tính toán trước.

Nhưng mà, Hứa Ngâm Thu đã nhanh chân chạy trước, cơ hồ trong nháy mắt đã nhảy qua cửa sổ mà chạy, trước khi đi còn nói, “Cứ coi như chưa thấy ta, ta xin phép đi trước.”

Mọi người trong phòng đều á khẩu.

Nhân vật chính cần ám sát đã chuồn mất, hội sát thủ tự nhiên cũng không còn lý do gì để ở lại hầu Phong Tế Vân ăn khuya.

Nếu không nhìn đến cái bàn và cửa sổ phòng bị đánh hỏng, thì bản thân Phong Tế Vân cũng không dám nghĩ là trong phòng này vừa xảy ra chuyện.

Làn gió mang theo cái nóng oi ả của ngày hè tràn vào phòng, ngọn nến trên bàn cũng theo gió không ngừng nhấp nháy lay động, mà phòng vốn có người nay lại như vô chủ.

Phong Tế Vân bèn nằm xuống giường của nàng, khẽ cảm nhận mùi hương trên người nàng vẫn còn lưu lại. Từ sau chuyện ở Mộ Dung sơn trang, trên người nàng luôn phảng phất mùi hoa lê thanh nhã, xem ra nàng có phần cảnh giác.

Sát thủ?

Hắn nheo mắt lại. Theo như hắn tính toán, nàng tính tình không thích tranh chấp với ai bao giờ, vậy thì xem xét các động cơ, thì có khả năng cao nhất vẫn là chuyện của Mộ Dung Yên Dung, nàng chắc cũng đã nghĩ đến, nếu không cũng đã chẳng hỏi thăm đám sát thủ đó.

“Ngươi vẫn còn ở lại đây?” Thanh âm pha lẫn sự ngạc nhiên từ phía cửa sổ truyền đến.

Phong Tế Vân mỉm cười, “Ngươi còn trở về.”

“Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, ít nhất thì đêm nay đám sát thủ đó cũng sẽ không quay lại, cho nên ta có lý do gì để trả tiền rồi mà không được ngủ trọ chứ?”

“Cũng đúng.”

“Đây là phòng của ta.” Nàng đứng trước giường, đánh giá nam nhân không có vẻ gì là muốn đứng dậy đó.

“Ta biết.”

“Nhưng mà ngươi lại đang nằm trên giường của ta.”

“Ta thay ngươi trông cửa.”

Hứa Ngâm Thu theo bản năng khẽ thở hắt ra, tự nhủ không cần phải so đo với hắn, càng so đo hắn càng can rở, “Hiện tại ta đã về rồi, cho nên ngươi có thể đi.”

“Nhờ họ đi rồi mà quay lại thì sao? Ta không ngại ở lại đây bảo hộ ngươi.”

Khóe miệng của nàng bất giác giật khẽ, “Nhưng mà ta đề ý đến việc đêm khuya có nam nhân ngủ lại trong phòng ta.”

“Thu nhi.” Hắn thấp giọng gọi tên nàng.

Chợt giật mình sửng sốt, tiếng nói của hắn mềm mại mà dụ hoặc từ trong bóng tối phát ra, làm lòng nàng trong nháy mắt trở nên mềm nhũn.

“Chuyện gì?” Bất giác tiếng nói của nàng cũng mềm mại hơn rất nhiều.

“Ngươi không cần phải đề phòng ta như vậy.” Thanh âm dụ hoặc phát ra, đồng thời lại kéo nàng ngã xuống giường, nằm ngay trên người hắn.

Không cần? Hứa Ngâm Thu tái mặt. Nàng còn đương hoảng hốt đã bị hắn kéo nằm trên giường, ai dám bảo không cần đề phòng chứ.

“Vậy hiện tại ngươi đang làm trò gì?”

“Ôm ngươi.” Hắn quang minh chính đại trả lời rất đúng tình trạng, tựa như nàng đang hỏi vấn đề gì đáng cười vậy.

“Ngươi là gì của ta chứ?” Bị hắn ôm chặt đến không cựa quậy được, nàng cũng thôi không giãy dụa, bình tĩnh hỏi.

“Nói là bằng hữu thì quá xa lạ.” Hắn trả lời rất ba phải.

Hứa Ngâm Thu nhũn mày, mím môi, “Chẳng lẽ ngoài là bằng hữu chúng ta còn có quan hệ khác sao?” Lời vừa nói ra, trong lòng có chút cảm giác bất an cùng kỳ vọng.

“Ngươi không phải biểu muội của ta sao?” Hấn cười.

“Cái này là lời nói dối để gạt người ngoài.” Nàng và hấn tuyệt đối không có bất cứ quan hệ nào cả. Tuy là nghĩ vậy, nhưng tâm trạng lại chùng xuống nhanh chóng.

“Nga.” Người ngoài a. Hấn cười thầm. Rõ ràng là nàng sẽ không tính mình nằm trong số “Người ngoài” đó.

“Thả ra cho ta đứng dậy.”

Phong Tế Vân cũng biết phải có chừng mực, nếu không sẽ chọc ai đó nổi điên mà trở mặt với hấn, nên hấn đành ngoan ngoãn buông tay.

“Mời ra ngoài.” Hứa Ngâm Thu đứng ở cửa phòng, đối hấn mời đi ra.

“Thật sự không cần ta ở lại sao?” Vừa ra đến cửa, hấn không cam lòng hỏi lại.

Câu trả lời của nàng chỉ là dùng lực thật mạnh để đóng cửa lại.

Thật tuyệt tình, cũng thật chậm tiêu. Hấn đứng ở cửa lắc lắc đầu. Nha đầu ngốc kia vì sao vẫn chưa hiểu ra chứ? Chẳng lẽ biểu hiện của hấn còn chưa đủ rõ ràng sao? Hay là tại vì lúc trước hấn lấy cớ là bà con, khiến nàng không còn tin tưởng hấn... Đúng rồi, hấn là vì lý do này rồi.

Cảm giác bị gạt ông đập lại lưng ông đúng là chẳng dễ chịu nào.

Hứa Ngâm Thu tựa người vào cửa, tay đặt trước ngực, nhìn lên phía trên trần nhà. Rốt cuộc là nàng bị làm sao vậy? Số lần tim đập loạn nhịp đến không thể không chế nổi càng lúc càng tăng lên thường xuyên hơn, nếu còn tiếp tục như vậy, có khả năng là nàng phải tìm đến đại phu mất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Bị người ta đuổi giết là loại cảm giác gì?

Hứa Ngâm Thu hiện tại đã cũng đã cảm nhận được, đó chính là cảm giác khẩn trương, kích thích, và khôn cùng.

Chẳng qua, người nào đó ở bên cạnh nàng dường như lại rất thích thú với trò chơi đuổi giết này, cả người hấn như toát ra một loại cảm giác hưng phấn.

“Ngươi không phải là không được bình thường?” Nàng thật sự nghi ngờ điều này.

Phong Tế Vân dựa người vào một gốc cây đại thụ, nghe được câu hỏi không đầu không đuôi của nàng, ngay cả lông mi cũng không thèm động đậy, chỉ phát âm đúng một chữ “Sao?”

“Nào có loại người giống như ngươi, bị đuổi giết mà còn thấy vui vẻ như vậy?” Nếu là người bình thường thì sẽ không có loại phản ứng này.

“Không phải là muốn giết ngươi sao?” Hấn làm ra vẻ vô tội.

“Giống như là nhân tiện nhắm cả vào ngươi luôn.” Tiếp nhận sinh ý này thì Thanh Y lâu quá là lời to, một hòn đá ném hai con chim, hấn còn nói là cái gì cũng không chịu cùng nàng mỗi người một ngã tự gánh tai họa, khiến hai người họ trở thành mục tiêu rõ ràng hơn. “Có cần phải cải trang không?”

“Không cần.”

“Đề như vậy thì quá mức rêu rao.” Căn bản giống như đang khiêu khích Thanh Y lâu vậy.

“Chúng ta cũng không có làm điều gì sai.” Hấn mượn lại lời của nàng.

Ách... Nàng phải nhìn nhận lại vấn đề này, nàng không có làm gì sai, nhưng hấn thì nàng không dám cam đoan nha.

“Biểu tình của ngươi thực khiến người ta đau lòng mà.”

“Rốt cuộc là vì sao mà ngươi bị người của Thanh Y lâu đuổi giết?” Nàng rất tò mò.

“Sự phụ của ngươi là ai?” Nàng luôn rất cẩn thận, ngay cả khi thi triển võ công cũng làm cho người ta vô phương tìm hiểu, làm hấn hao tổn tâm trí không ít. Hiện tại hấn cũng chỉ biết là nàng am hiểu thuật dịch dung, nhưng người am hiểu thuật dịch dung trên giang hồ không phải là ít, nếu muốn tìm ra ai là sự phụ của nàng cũng không phải dễ.

“Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?” Hứa Ngâm Thu lập tức làm mặt phòng bị.

“Tò mò.”

“Không thể nói được.”

“Câu trả lời của ta cũng giống ngươi.”

Làm người sao có thể làm như vậy chứ? Thật quá đáng!

Nhìn thấy nàng tức giận như vậy, Phong Tế Vân liền phì cười.

“Ngươi không cần quá đáng vậy nha.” Hứa Ngâm Thu lại càng muốn phát hỏa.

“Ta đâu có.” Hắn vừa cười vừa nói.

“Ngươi đang cười còn gì.” Nàng lên án hắn.

ấn bắt đầu dĩ xua xua hai tay, “Ta cũng không muốn cười, nhưng mà biểu tình của ngươi thực đáng cho người ta xem nha...” Không cần khó xử như vậy chứ.

“Càng cười ta càng tức giận nha.” Nàng khẽ trừng mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đan lại, tràn ngập ý cảnh cáo.

Không ngờ, Phong Tế Vân thấy vậy lại càng cười to hơn.

“Uy...” Muốn nhẫn nhịn, nhưng mà nhịn không nổi nữa rồi, Hứa Ngâm Thu trực tiếp dùng hành động để biểu lộ tâm tình của mình, vung tay đánh một chưởng về phía hắn.

Hắn khẽ lắc mình tránh né, nhảy lên trên cây đại thụ, liên tục xua tay, “Ta không cười, không cười.” Nha đầu này ra tay không kiêng nể, một chưởng đó đánh ra mà né không kịp thì đúng là thê thảm.

“Kể tiếp chúng ta phải đi đâu?” Nàng đứng dưới gốc cây nhìn hắn.

“Ta nghĩ là ngươi có mục tiêu để đi.” Nàng lộ rõ vẻ mặt vô tội nhìn hắn.

“Ta không có mục tiêu.” Nàng sợ dĩ muốn ra ngoài hành tẩu giang hồ, vì muốn tìm cho mình một đáng trọng phu, hoàn toàn không hề có mục tiêu chính xác để đi, nếu tìm được phu quân, hành trình bốn tẩu giang hồ cũng sẽ chấm dứt ngay.

Nghe vậy, Phong Tế Vân không tự chủ, khẽ nhú mày. Không ý đồ, không dã tâm, cũng không có cả mục đích, vậy thì sao nàng lại hành tẩu giang hồ? Điều này khiến hắn càng thêm hoài nghi ý đồ khiến nàng tìm tới Cô Tô thành ngày trước.

Nàng không phải người thích sự náo nhiệt, như vậy chứng tỏ nàng phải có mục đích khi đến Cô Tô thành. Trực giác mách bảo, hắn không thích mục đích đó của nàng, điều này càng khiến hắn muốn làm rõ mục đích của nàng ngay lập tức.

Ánh mắt của Hứa Ngâm Thu khẽ lóe lên. Hắn đang nghĩ cái gì? Nam nhân này lúc nào cũng lộ ra một loại khí chất bí hiểm, làm cho người ta khó lòng nhìn mặt mà đoán được hắn nghĩ gì.

“Ngươi đã không có mục tiêu, vậy theo ta là tốt rồi.”

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Phật dạy không thể nói.”

“Ngươi dựa vào cái gì mà cho rằng ta nhất định sẽ đi theo ngươi?”

“Chẳng lẽ từ trước tới giờ, không phải là ngươi đều đi theo ta sao?”

Nàng thật sự rất muốn dùng bạo lực để vùi dập cái bản mặt tươi cười tràn ngập tự tin của hắn, nhưng cuối cùng là vẫn nhịn xuống. Không quan hệ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chờ đến khi nàng quy ẩn giang hồ, lúc đó mới trả thù hắn là được rồi.

“Biểu tình mang nhiều thâm ý nha.” Hắn từ trên cây nhảy xuống, chậm rãi tiến về phía nàng.

“Ngươi cũng vậy.” Nàng ngoài miệng thì cười, mà lòng thì cười không nổi.

“Giữa trưa rồi, ta đi kiếm con mèo để nướng ăn.”

“Àn.”

Nhìn bóng dáng hần nhanh chóng biến mất sau những tán cây rừng, biểu tình của Hứa Ngâm Thu cũng rất khó chịu. Hiện tại đây chính là cơ hội chạy trốn rất tốt, đó cũng là ý đồ của nàng khi chạy vào trong rừng già.

“Rốt cuộc là ta đã làm gì treu chọc đến hần vậy?” Nàng tự nhủ thầm, vẻ mặt trầm xuống.

Cuối cùng, nàng đi nhặt nhanh đủ củi để nhóm lửa, sau đó tiến về phía một gốc cây đại thụ ngồi xuống, chờ hần đi săn trở về.

Không lâu sau đó, Phong Tế Vân đã trở lại mang theo hai con thỏ, nhìn thấy nàng, hần vừa cười vừa nói: “Ta còn tưởng là ngươi đã bỏ đi rồi.”

Trong lòng nàng cả kinh, cô giữ bình tĩnh hỏi lại: “Vì sao ta lại phải bỏ đi?”

“Chẳng lẽ ngươi đề nghị chạy vào sơn đạo không phải là vì muốn mượn cơ hội để chạy thoát khỏi ta sao?” Hần ra vẻ kinh ngạc.

Hứa Ngâm Thu khẽ nhếch môi, trong lòng không ngừng oán hận. Quả nhiên là hần đã sớm có phòng bị từ trước, may mắn là nàng còn chưa hấp tấp manh động. Ngoài miệng lại hỏi lại: “Vì sao ta lại muốn chạy thoát khỏi ngươi?”

Phong Tế Vân ngao nghể liếc nàng một cái, rồi đem hai con thỏ ra bờ suối rửa sạch.

Hần có ý gì mà lại dùng loại ánh mắt đó để nhìn nàng?

“Không nói cũng được, đây cũng không phải lần đầu tiên ngươi tưởng rằng có thể chạy thoát khỏi ta, đến giờ ta cũng không thể hiểu vì sao ngươi phải làm vậy.” Thanh âm của hần theo dòng suối mà truyền đến.

Không rõ có họa là quý! Nàng bĩu môi khinh thường, lòng âm thầm oán hận. Hần giống như là không có phiền toái thì phải cố mà tạo phiền phức cho người bên cạnh, hần là đại diện cho sự phiền toái, người bình thường đều nên tránh cho xa mới là phúc đức.

“Ngươi không đến giúp đỡ một tay sao?”

“Không phải ngươi có thể tự làm sao?” Nàng tuyệt đối không cần bị người ta đối xử sỗ sàng một lần nữa.

“Ta chỉ không thích thấy vẻ mặt bàng quan đó của ngươi.” Hần nói rất nghiêm túc.

Nàng nào có?

“Ta đi nhóm lửa.” Nàng hạ quyết tâm không đi đến gần bờ suối, lần trước bị hần kéo, cả người ngã nhào vào hồ nước, khiến quần áo trên người đều ướt sũng... Cứ nhớ lại tình cảnh lúc đó, cả người nàng lại giống như đang bị lửa thiêu đốt, hận là không có cái hồ nào trước mặt để chui xuống cho rồi.

Phong Tế Vân cúi đầu cười nhẹ, hần hiểu rõ. Từ sau lần trước đến giờ, nàng cực kì kiêng kị việc ở cùng hần tại những nơi nào có nước. Nếu không phải là nàng cứ luôn đề phòng hần, hần cũng không nghĩ đến việc phải giữ thủ đoạn tiểu nhân làm gì, nàng càng phòng bị hần, hần lại càng muốn ra tay với nàng nhiều hơn.

Thanh Y lâu quả lợi hại!

Ai nói là tin tức của Phi Oanh các cực kỳ nhanh nhạy chứ? Rõ ràng phải là Thanh Y lâu mới xứng.

Bọn họ đã trốn chạy trong chốn thâm sơn cùng cốc này đã nhiều ngày, cũng không người nhìn thấy, nhưng mà Thanh Y lâu lại vẫn đuổi theo được tới đây.

“Đúng là âm hồn đeo bám không chịu buông mà.” Hứa Ngâm Thu vừa nhìn thấy đám sát thủ mặc thanh y thì không nhịn được thốt ra một câu cảm khái.

“Ngươi thực đáng giá.” Phong Tế Vân khẳng định điều này.

“Vào thời điểm này mà đã kích động bạn thì đúng là không có đạo đức.” Nàng ngao nghể liếc mắt nhìn hần một cái, đây là sự thật không chối cãi được.

“Mỗi lần chạm trán đều đẩy hết địch nhân cho đồng bạn thì đạo đức ở chỗ nào vậy?” Hần lạnh nhạt hỏi lại.

“Chuyện đó đáng kể gì, biểu ca võ công cái thế, thân thủ nhanh nhẹn, đành phải ra tay giúp đỡ là đúng thôi.” Nàng bình thản đáp trả.

Mơ nhồn quả lợi hại nha! Phong Tế Vân âm thầm cười trừ.

Hứa Ngâm Thu vẫn làm như bình thường, thấy sát thủ tới gần, lập tức tránh né, tìm một nơi an toàn trốn vào xem hai bên đấu đá. Sát thủ lần này toàn là Thanh Vũ, một mình hần có thể giải quyết được.

Nhưng mà... Đôi hàng mi thanh tú hơi nhíu lại. Mấy đạo gần đây, sát thủ do Thanh Y lâu phái đi thật kỳ quặc, thường là theo Từ Vũ cho đến Hoàng Vũ, cũng chưa bao giờ thấy cấp bậc nào cao hơn Hoàng Vũ xuất hiện cả... Cảm giác như là có ý đồ đã được tính toán trước, dùng cả biến sát thủ làm chiến thuật những hồng tiêu hao sinh lực của đối thủ, hại họ phải mệt mỏi ứng chiến suốt một khoảng thời gian dài, cuối cùng thì đánh tập kích một đòn trí mạng – quả là thâm độc.

Đến lúc nàng phát hiện ra điểm bất hợp lý thì đã quá muộn rồi, máu tươi từ vai trái của Phong Tế Vân đã phụt ra, hấn nhin không được khề rên lên, mà lòng nàng cũng ngập tràn căng thẳng.

Không phải Thanh Vũ! Tuyệt đối không phải! Ông tay áo một kẻ bị kiếm của Phong Tế Vân đẩy lên, trên tay hấn rõ ràng là phi tiêu của Hoàng Vũ sát thủ. Khó trách tại sao nàng lại thấy sức chiến đấu của đám Thanh Vũ hôm nay lại khá hơn hấn, thì ra là thế này đây.

Không nghĩ là Thanh Y lâu cũng làm chuyện treo đầu dê bán thịt chó như thế này, để cho cấp bậc Hoàng Vũ sát thủ mặc thanh y lẫn lộn hết cả lên.

Một đạo ngân quang từ ông tay áo của nàng bắn ra ngoài, chỉ nghe thấy những tiếng đing đang va chạm không ngừng, khiến cho đám sát thủ trở tay không kịp.

Ám khí bị đánh trả rơi xuống đất, cũng chỉ là loại tú hoa trâm bình thường.

Phong Tế Vân thấy vậy, trong lòng không thôi thờ dài. Ngay đến cả ám khí cũng không có dấu hiệu rõ ràng, sự môn của nàng che dấu tung tích quá tốt.

Vết thương ở vai trái hơi run lên, hấn lập tức hiểu ra trên đao của đối phương có độc, một bên né tránh đòn tấn công của đối phương, một bên nhanh chóng điểm lại huyết đạo ngăn không cho độc phát công tâm.

Ba thanh trường kiếm từ hai phía đâm thẳng đến, hai thanh đoản đao khác cũng nhanh chóng tấn công, chung quanh đều là đao kiếm công kích, Phong Tế Vân hôm nay e khó lòng chống đỡ nổi...

Những người đó làm như nàng là người đã chết cả rồi hay sao. Một bóng người lao đến, hai dải dây mỏng từ tay áo nàng bắn vào không trung, chỉ nghe thấy “rầm” một tiếng, theo đó là những âm hưởng hỗn loạn, đối phương không kịp trở tay, bình khí đều bị đánh văng lên trên không.

“Trên đao có độc.”

“Cái gì?” Sắc mặt nàng biến đổi, nhanh chóng lấy từ trong người ra một viên thuốc màu đỏ, “Nuốt vào đi.”

Đám s lại vây lại một lần nữa.

Hứa Ngâm Thu tức giận nhíu mi, “Thật sự là bức đến thánh nhân cũng phát điên.” Nàng vốn đã hạ quyết tâm là tuyệt đối không để dính máu giang hồ, nhưng đúng như mẫu thân vẫn nói, người ở giang hồ, thân không do mình quyết định, trong phút chốc nhìn thấy hấn bị thương, nàng đã nổi sát tâm.

“Thu nhi...” Hấn cảm thấy sát khí lộ ra trên người nàng, ánh mắt hấn dừng lại ở một số nhuyễn tác gần như trong suốt đang nằm trên tay nàng, bỗng nhiên cả kinh.

Hấn nghĩ đến những miêu tả về Huyền thiên như ý tác trong kì binh phổ, đó là tác phẩm của một đời Tư Đồ Ý lúc về già đã dồn hết tâm huyết tạo thành. Dấu hiệu tối hiển chính là một số nhuyễn tác gần như trong suốt, tùy tâm như ý. Đó là hồn phách của Kiếm Sư đã được nung chảy ra, tự vũ khí nhận chủ nhân cho nó, nếu không có duyên, cũng không mong sử dụng được.

Khi tâm tư của Phong Tế Vân còn đang rối loạn, thân hình của Hứa Ngâm Thu đã như hồ điệp bay lượn, hai dải nhuyễn tác trong tay nàng không ngừng xoay nhanh, trông rất đẹp mắt.

Trong không khí đưa đến mùi hương hoa đào, ánh mắt hấn khề biến đổi, đám sát thủ cũng thấy có chút kì quái, chiêu thức chậm hấn, hấn giật mình, ngay cả thân mình cũng khó cử động, đành phải cười khỗ, “Mộ Dung cô nương, thuật dịch dung của người quả nhiên lợi hại.” Hấn không nghĩ là ngay cả hoa đào tô của Cảnh Lan Thành cũng bị nàng mượn tạm.

Có thể điều chế, sử dụng hoa đào tô, ngoại trừ Cảnh Lan Thành ra, cũng chỉ còn có truyền nhân của hấn – Mộ Dung Yên Dung.

Ánh mắt đám sát thủ đều biến đổi.

“Đâu có.” Tuy là nàng không hiểu lắm vì sao hấn lại muốn để cho đám sát thủ hiểu nhầm nàng là Mộ Dung Yên Dung, nhưng là Hứa Ngâm Thu vẫn lựa chọn mỉm cười phối hợp với hấn.

“Thu nhi đâu?”

“Vậy người phải hỏi nàng ta mới đúng.”

“Ai...”

Nàng nhanh chóng đỡ lấy thất lưng hấn, hướng về đám sát thủ đang bị tê liệt nằm rạp dưới đất cười nói, “Thứ lỗi không thể tiếp.” Sau đó phi thân đi mất.

Gió thổi qua tán cây, chỉ nghe thấy thanh âm xoẹt qua, hành tung của hai người đã không còn rõ nữa.

Nhìn cả cánh tay đã chuyển thành màu tím đen, liền đó sắc mặt hấn càng xanh tái đi, xem ra trúng phải loại độc này, cho dù có phong bế huyết đạo cũng không thể ngăn độc tố phát tác.

Nhìn đôi mày càng lúc càng nhúu chặt trên mặt nàng, Phong Tế Vân ngược lại lại thản nhiên nói, “Ngươi có khoảng thời gian năm ngày để giúp ta tìm đại phu.” Làm cho đám sát thủ nghĩ nàng là Mộ Dung Yên Dung thì có thể khiến cho Thanh Y lâu tạm thời rồi trí một thời gian ngắn, nhưng về lâu dài thì vẫn là giấy không thể gói được lửa.

“Ngươi nghĩ là đại phu có thể giải loại độc này sao? ”

“Vậy ngươi đã nghĩ ra biện pháp kéo dài thời gian chất độc phát tác? ” Hấn vẫn thản nhiên hỏi.

“Ày, người trúng độc là ngươi nha, vì sao ngươi xử sự như không liên can đến mình, trong khi ta thì lại cuống cả lên vậy? ”

“Hỏi rất hay.” Hấn cúi đầu nói nhỏ, khóe miệng cười càng thêm vui vẻ.

Cẩn cẩn môi, nàng ngồi xếp bằng sau lưng hấn, “Ta giúp ngươi vận công bức độc ra ngoài.”

“Lúc này không nên lãng phí khí lực, hiện giờ ta vẫn có khả năng áp chế độc tính, hơn nữa có đan dược trong tay ngươi, vẫn có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa.” Bọn họ giờ vẫn đang bị đuổi giết, nếu nàng tiêu hao nội lực giúp đỡ hấn, nhờ gặp lại sát thủ Thanh Y lâu thì e là lãnh dữ khó đoán trước.

Nàng không phải là không biết suy nghĩ của hấn, nhưng nhìn thấy tình trạng hấn lúc này, lòng nàng không ngừng rối loạn, nàng sợ mình sẽ mất hấn, nỗi sợ hãi này cứ bám riết lấy nàng, làm nàng không thờ nổi. Thì ra, nàng muốn tránh xa nam nhân này là vì nàng sợ mình sẽ yêu hấn, nhưng nàng đã yêu hấn mất rồi, giờ nàng phải làm gì?

“Ta chịu đựng được, đừng khóc.”

Nàng đâu có khóc... khẽ đưa tay sờ lên mặt, tay nàng cảm giác được sự ẩm ướt. Quả nhiên, nàng đang khóc!

Đúng là người chậm hiểu! Phong Tế Vân chỉ lắc đầu cười thầm.

Gương mặt thoáng ửng hồng, nàng quay mặt đi để che dấu sự xấu hổ, “Vừa bị hạt cát bay vào mắt thôi.”

Hấn mỉm cười, trong sơn động mà đến ánh sáng còn chẳng lọt vào được, tất sẽ không có khả năng bị bụi bay vào mắt, nhưng hấn xác định sẽ không để tâm ý của mình khiến nàng thẹn quá hóa giận.

“Muốn ta thổi bụi giúp ngươi không? ”

“Đã theo nước mắt chảy ra rồi, không cần đâu.” Nàng lấy tay vuốt nhẹ hai gò má, tự ra lệnh cho chính mình phải tỉnh táo lại, nếu không thì sao quay lại đối diện với hấn được.

“Là Huyền thiên như ý tác sao? ” Hấn khẽ hỏi.

Hứa Ngâm Thu thật sự sửng sốt, không nghĩ là hấn có thể nhận ra, “Ngươi từng gặp qua sao? ” Rõ ràng sư phụ đã từng nói, trên đời này có rất ít người từng gặp qua Huyền thiên như ý tác.

“Nghe lời người ta miêu tả lại.” Hấn nhẹ nhàng trả lời.

“Ra vậy.”

“Làm sao ngươi lại có hoa đào tô? ” Hiểu được nàng không muốn nói thêm về Huyền thiên như ý tác, hấn rất thức thời chuyển đề tài.

“Mượn của Mộ Dung tam tiểu thư.” Nàng cuối cùng cũng lau khô nước mắt, xoay người đối diện hấn.

“Nàng ta hào phóng như vậy sao? ” Hấn cười, trong lòng biết rõ chỉ sợ là nàng mượn gió bẻ măng, đến phần nửa là nàng nhân cơ hội khi còn dịch dung gây chuyện ở Mộ Dung sơn trang mượn tạm.

“Tình thế lúc đó cũng chẳng còn cách nào khác.” Nàng cũng không che dấu thêm.

“Ngươi luôn làm ta thấy kinh ngạc.”

Còn ngươi thì luôn làm ta khó xử. Nàng âm thầm oán hận.

“Khụ...” Máu tươi đỏ tươi rơi xuống nền đất, sắc mặt của Phong Tế Vân càng nhợt nhạt, vết máu còn lưu lại ở khóe miệng càng làm cho người ta khiếp sợ.

“Phong Tế Vân.” Nàng kinh hoàng đỡ lấy người hấn, trái tim nàng quặn thắt, tựa hồ không thể thở nổi.

“Khụ...” Hấn lại tiếp tục phun ra một bùm máu.

“Phong Tế Vân...” Nàng càng kinh hãi, thanh âm cũng trở nên run rẩy.

Loại độc này lợi hại hơn hẳn tường, là kịch độc! Càng áp chế, nó càng phát tác mạnh hơn...

“Xem ra thời gian của ngươi còn lại không nhiều lắm.”

“Rõ ràng là của ngươi...” Nàng phản bác lại, nước mắt đã trào ra không ngừng.

“Khụ... hiện tại, người có thể cứu ta... Khụ... cũng chỉ có ngươi...”

“Đừng nói nhiều, bảo vệ tâm mạch vẫn quan trọng hơn, nếu không thì dù ta có kiếm được danh y chữa trị cho ngươi, ngươi cũng không sống nổi.”

“Miệng... thực độc nha...”

“So với loại độc ngươi trúng phải thì vẫn chưa sánh được.”

“...”

“Đem ăn toàn bộ chỗ thuốc này đi.” Hứa Ngâm Thu lấy từ trong người ra một bình sứ nhỏ, đổ ra đến hơn mười viên thuốc màu đỏ đưa cho hắn.

“Đều cho ta, ngươi tính sao giờ?”

“Hiện tại, người sắp chết cũng không phải là ta.”

Một bên lệ rơi đầy mặt, một bên lại nghiêng răng nghiêng lợi, giống như hắn là kẻ thù không đội trời chung với nàng vậy; nàng đúng là người lòng đầy mâu thuẫn mà.

“Nuốt mau.” Ngữ khí của nàng vẫn không hề khoan nhượng.

Phong Tề Vân quyết định vẫn là không nên chọc cho cọp mẹ nổi điên là hơn cả, hiện tại hắn rõ ràng bị bao vây bởi sự yếu lòng của nàng, nên đành đứng ở thế yếu vậy.

“Một lúc ăn nhiều được như vậy khẳng định là rất bổ, nếu ta có chảy máu mũi, cầu ngươi trăm ngàn lần đừng có hiểu lầm đó.” Cuối cùng hắn vẫn nhịn không được mà lên tiếng thanh minh trước.

Hứa Ngâm Thu trực tiếp đập mạnh một cái, khiến hắn ngã đập đầu xuống đất.

“Ta đang bị thương.”

“Đáng đánh đòn.”

“Chảy máu mũi.” Hắn khó nén kinh ngạc, “Thì ra là ngươi cho ta ăn đại bổ hoàn thật.”

Hứa Ngâm Thu nhất thời vừa giận vừa xấu hổ, nam nhân này...

***

Tiếng vó ngựa chậm xuống nền đường đầy sỏi đá cứ đều đều vang lên, từ trong màn đêm dày đặc, một cỗ xe ngựa chậm rãi tiến đến, cuối cùng thì dừng lại ở tiểu điếm duy nhất trong trấn còn chưa đóng cửa.

Ánh đèn mờ nhạt hắt ra, tiểu nhị trực quán đang gà gât, tựa người ở quầy.

“Chủ quán, cho một gian phòng tốt.”

“A... Nga, một gian phòng tốt, có ngay.” Tiểu nhị giật mình tỉnh giấc, nhìn đến thiếu phụ mặc thanh sam đang cười lạnh nhạt đứng trước mặt.

“Có thể giúp ta một tay đỡ tướng công của ta vào trong không?”

Nghe thấy tiếng nữ tử với vẻ mặt ôn hòa khiến cho người ta mát lòng mát dạ hỏi như vậy, bất kể là ai cũng sẽ trả lời. “Được!”

Nháy mắt, màn xe đã được xốc lên, tiểu nhị không tránh được phải liếc nhìn thiếu phụ đó một cái. Bên trong xe là một nam tử sắc mặt vàng vọt, hai tròng mắt vô thần, thoáng nhìn cũng biết là bị bệnh lâu ngày. Một nữ tử hiền lành như thế này, tượng phu lại mắc bệnh lao, đời thật lắm cảnh trái ngang làm sao.

“Tướng công, chậm một chút!”

“Khụ...”

Tuy là đến đỡ giúp một tay, nhưng tiểu nhị lại có cảm giác là nam tử kia lại đem toàn bộ sức nặng của mình dồn lên người thê tử của hắn, làm cho người

ta khó tránh khỏi phải lo lắng thay cho nữ tử yếu ớt kia được.

“Tiểu nhị ca, phiền ngươi chuẩn bị giúp ta một bồn nước ấm, tiện làm thêm chút com canh đơn giản đem lên phòng giữm.” Sau khi đã đỡ trượng phu nằm thoải mái trên giường, nàng xoay người hướng tiểu nhị phân phó.

“Được.” Tiểu nhị xoay người rời đi, khi ra còn tiện tay giúp họ đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng bọn họ, trượng phu ốm yếu nằm trên giường, thê tử tiến về phía trước, thuận tay mở cửa sổ, nhìn về phía chân trời xa xăm.

“Nương tử, vì phu khát.” Thanh âm ôn nhuận như nước chảy, không thấy có vẻ gì là ốm yếu cả.

“Hừ.” Thiếu phụ điềm đạm chỉ khẽ hừ một tiếng, một chút cũng không động đậy, tùy ý hưởng những làn gió đêm phả vào gương mặt.

“Thu nhi, ta là bệnh nhân.” Hắn lại quay về với thân phận người đang bị thương.

Tay của Hứa Ngâm Thu khẽ nắm lại, sau đó lại chậm rãi thả ra, xoay người đi về phía bàn, thay hắn rót một chén trà.

“Nước đây.”

Hắn đỡ lấy, có chút do dự, rồi mới chậm rãi nói. “Vợ chồng ở cùng phòng mới không khiến người ta nghi ngờ.”

“Ta không nghĩ sẽ cùng ngươi ở chung một phòng.”

“Khụ... Ngươi vẫn là phải chiều cổ đến ta...”

Nàng trầm mặc không nói gì, trong lòng oán hận, hắn không muốn để nàng đụng tới Mộ Dung Yên Dung, nếu không àng nhất định phải đánh nàng ta tới mức Mộ Dung phu nhân cũng không nhận ra nữ nhi của mình.

“Lại nghĩ gì vậy?”

“Đang nghĩ đánh người.” Nàng oán hận nhìn hắn.

“Mạng của ta không dễ dàng lấy được đâu...” Ngươi sẽ không muốn làm không công đúng không? Hắn dùng ánh mắt để bỏ sung nốt vẻ sau.

Nàng đương nhiên không nghĩ, nhưng cứ tiếp tục như thế này, nàng sắp nhẫn nhịn nhiều đến mức muốn nội thương.

Đang lúc bầu không khí trong phòng đang căng thẳng, thanh âm của tiểu nhị từ bên ngoài đã truyền đến, “Khách quan, tiểu nhân mang nước ấm mà ngài cần đến rồi đây.”

“Vào đi.”

“Một lát nữa đồ ăn sẽ mang đến ngay, phiền phu nhân chịu khó chờ chút.”

“Không vội.”

“Có việc gì xin cứ gọi tiểu nhân.”

“Ta biết rồi.”

Nhìn cửa phòng đóng lại một lần nữa, Phong Tế Vân cảm khái thốt ra một câu, “Ngươi ở trước mặt người khác, vĩnh viễn mang một bộ dáng hiền lương, thực nữ, nhưng vừa mới đóng cửa lại, ngươi liền lộ nguyên hình, sắc mặt lạnh lùng vô cảm, đây không phải là độc quyền của nữ nhân các ngươi chứ?”

“Nghe nói là ngươi đã kiểm chứng qua nhiều lần rồi.”

Hắn bị nàng trừng mắt nhìn, vội lấy lòng nàng, “Chịu thiệt, để bị mắc mưu nhiều lần cũng không phải là chuyện tốt, cũng không đáng khen ngợi.”

“Không phải nói ‘Chết dưới khóm mẫu đơn, làm qui cũng phong lưu’ hay sao?”

“Thân thể do phụ mẫu ban cho, phải biết quý trọng, mẫu đơn tuy đẹp nhưng sinh mạng mình vẫn quan trọng hơn.” Hắn ngừng một chút, rồi bật cười khê, “Huống hồ gì ngươi cũng không được tính là mẫu đơn.”

Cố nhịn rồi, nhưng là nhịn không nổi... “Vậy sao ngươi không giao sinh mạng của mình cho mẫu đơn?”

“Cho nên ta mới nói là xinh đẹp thật ra tác động không lớn, như ngươi là tốt rồi.”

Hứa Ngâm Thu nhúng khăn vào nước ấm, sau đó lao đến rất nhanh, trực tiếp áp vào mặt hắn, thanh âm ôn nhu vang lên. “Đi đường nhiều ngày vất vả

rồi, ta giúp tướng công lau mặt.”

Người bị khăn nóng áp vào mặt chỉ có thể cười thầm trong lòng, hắn đương nhiên cũng nghe được tiếng bước chân của tiểu nhị đang đến gần, huống hồ gì đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn được nàng “quan tâm” kiểu này, đã sớm thành thói quen rồi.

“Khách quan, đồ ăn đã đem tới rồi đây.”

“Mang vào đi.”

Tiểu nhị bung đồ ăn vào đĩa trên bàn.

“Làm phiền ngài rồi, tiểu nhị ca.”

“Phu nhân đừng khách khí.”

Chờ tiểu nhị rời đi, Hứa Ngâm Thu mới chậm rãi bung bát canh lên, sau đó đem một viên thuốc hòa vào trong canh.

“Canh đại bổ.” Phong Tế Vân nhìn nàng cười cợt. Mấy ngày gần đây, nàng thường xuyên mất tích trong chốc lát, mà hắn lại được ăn đầy đủ các loại canh hòa với thánh dược chuyên dùng giải độc, thậm chí có cả thánh dược chữa thương của các danh môn chính phái.

Tuy là nàng không hề nói gì, hắn cũng biết nàng hao tổn nhiều tâm trí, cũng phải mạo hiểm nhiều, mà lai lịch của nàng hắn cũng đã mơ hồ đoán ra được, chỉ là chưa dám xác nhận thôi.

“Bỏ cái đầu ngài.” Nàng tức giận lườm hắn. Nếu không phải là dùng các loại thánh dược kéo lại, thì có lẽ giờ này nàng đang cụng cho hắn rồi cũng nên.

“Nếu không phải canh đại bổ, thì sao gần đây ta luôn thấy khí huyết sôi sục lên; Nổi lòng chưa giải được, thường xuyên bị kích động dục vọng?”

Hứa Ngâm Thu xem tí nữa thì sặc nước miếng. Hắn nhất định phải khiêu khích nàng như vậy sao?

“Ta không cần ngài lấy thân báo đáp.” Nàng nói cứng.

“Kỳ thực” Hắn cố ý dừng một chút, “Ta không ngại.”

Mặt của Hứa Ngâm Thu trong nháy mắt đã đỏ ửng, bối rối cầm bát canh trên tay, dùng một hơi uống cạn.

“Ài, ngài muốn bỏ cái gì a!” Hắn thở dài.

Nàng vừa chán nản, vừa giận dữ, xấu hổ nhảy ra, hai tay nắm thành quyền, hung dữ nói: “Ngài lại nói hươu nói vượn, có tin là ta sẽ lấy tay và miệng ngài không vậy?”

“Ta ưa một phương thức trừng phạt khác.” Hắn nghiêm túc đề nghị.

“Cái gì?” Nàng ngờ ngác hỏi lại.

“Dùng miệng của ngài cắn ta.” Hắn dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng.

Về mặt nàng đầu tiên là xấu hổ đến cực điểm rồi lại chuyển sang xanh mét, nàng tiến đến bên giường, dùng tay giữ chặt cổ của hắn, lấy ra một cái bình sứ nhỏ đổ vào miệng hắn.

Hắn chỉ mỉm cười, dùng tay giữ thắt lưng của nàng, “Cho ta uống cái gì vậy?”

“Độc dược.” Nàng nghiêng răng oán hận.

“Muru sát chồng.” Hắn giật mình.

“Vì dân trừ hại.” Nàng trả lời đầy mỉa mai.

“Có thể đem lớp da trên mặt ta bóc đi được không?” Hắn rất không thích hình tượng người mắc bệnh lao hiện tại, mỗi khi người ngoài nhìn đến, đều có vẻ đồng tình với nàng, điều này làm hắn cảm thấy tổn thương nặng nề.

Nàng nhìn hắn, mỉm cười, thân nhiên nói: “Không thể.”

“Bộ dạng anh tuấn kiệt xuất không phải là lỗi của ta.” Hắn thành khẩn nói.

“Nhưng có thể khiến sát thủ tìm tới dễ dàng thì lại là lỗi của ngài.” Nàng so với hắn lại càng thành khẩn hơn.

“Bọn họ là đang đuổi giết ngài.” Hắn kiên quyết phản đối bộ dạng này.

“Nhưng là do mặt của ngươi quá dễ gây chú ý.” Nàng bổ sung lý do.

“Vậy ngươi dám xác định là mình dễ mặt thật thì không có vấn đề gì sao?”

Hứa Ngâm Thu mỉm cười, “Bình thường có khi lại là sự tự vệ tốt nhất.”

Tuy là đang phản bác, nhưng mà hắn không thể không thừa nhận là nàng nói rất đúng, giống như nàng có vẻ ngoài không hề đặc biệt gì, cho dù là người của Phi Oanh các có muốn truy tìm, cũng phải đau đầu suy nghĩ. Hơn nữa nàng lại tinh thông thuật dịch dung, càng khiến cho vấn đề tìm người của Phi Oanh các càng gian nan, khó sở hơn.

“Xem ra gần đây ngươi đã chọc giận không ít người.”

“Ta cũng không phải loại người thích gây phiền phức.”

“Nhưng cũng không phải là loại người sợ gặp phiền phức.” Phong Tế Vân tiếp lời nàng. Vào thời điểm tất yếu, nàng không tiếc thân mình mạo hiểm, điều này cũng khiến hắn cảm thấy bất an.

“Ta đói bụng rồi, ăn cơm trước đã.” Nàng chuyển hướng đề tài, cũng gạt luôn cánh tay đang ôm giữ quanh lưng mình.

Hắn cười khò, cũng mượn cơ hội này để suy nghĩ thêm. Vẫn là phải giải quyết chuyện này, lần này Thanh Y lâu xem chút thì hại hắn mất mạng, thù này nếu không trả, thì thật khiến cho người ta xem thường hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào trong phòng, Phong Tế Vân hiện vẫn nằm im trên giường.

Nàng lại chạy ra ngoài “mượn đồ”... Nghĩ đến Hứa Ngâm Thu, ánh mắt của hắn bất giác trở nên ôn nhu hẳn.

Mạnh miệng mềm lòng, đúng là một nha đầu khẩu xà tâm Phật mà! Vì muốn cứu hắn, nàng đã chẳng còn màng đến chuyện để lộ võ công bản môn sẽ dẫn tới phiền toái, cho dù nàng không nói ra, hắn cũng biết rõ tâm ý của nàng, nàng rõ ràng là người ghét gặp phiền phức nha...

Bên tai vang lên một tiếng động nhỏ, một bàn tay bám vào cửa sổ, có bóng đen theo đó nhảy vào, hai chân vừa chạm đất đã vội quỳ gối, cúi đầu hành lễ, “Thuộc hạ tham kiến thiếu chủ!”

“Truyện tin này cho Thanh Y lâu chủ, nói hắn làm gì cũng phải có chừng mực.”

“Vâng.”

“Mộ Dung Yên Dung hiện đang ở nơi nào?”

“Phượng thành tiêu gia.”

“Tiếp tục theo dõi nàng ta.”

“Vâng.” Người bịt mặt mặc hắc y có chút do dự, “Thiếu chủ, ngài trúng độc thật sự là không có vấn đề gì chứ?”

“Đây là chuyện riêng của ta, ngươi không cần phải quan tâm.”

“Vâng.”

“Nếu không còn việc gì thì lui đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Hắc y nhân khi đến cũng như đi, nhanh chóng, vô tung vô ảnh.

Không lâu sau, từ cửa sổ lại truyền đến một tiếng động nhỏ, Hứa Ngâm Thu mặc một thân huyền y nhảy vào, nháy mắt chân đã chạm đất, thân mình khẽ chao đảo, liền đó lại phun ra một bùm máu đỏ tươi.

“Thu nhi!” Phong Tế Vân thực sợ hãi, lập tức xoay người ngồi dậy. Nàng làm sao lại bị thương? Căn cứ vào tin tức, ở nơi này không có võ lâm nhân sĩ nào vượt quá sức chống đỡ của nàng.

“Không, sự...” Nàng muốn ngã ngồi, hai tay vận khí để trước ngực, nhắm mắt ngồi xuống.

Hắn đành đợi cho tới khi nàng mở mắt, nội khí cũng đã bình ổn lại, nâng tay áo lau đi vết máu ở khóe miệng, chậm rãi đứng lên.

“Đã đụng tới người nào?”

“Không có việc gì đâu.” Mắt nàng sụp xuống, né tránh ánh mắt của hắn.

“Ngươi có biết là cái mà ta muốn nghe không phải là đáp án kiểu này.”

“Ta cũng chỉ có thể nói cho ngươi đáp án này thôi.”

“Trong lúc này chúng ta thật sự cần phải đối xử xa lạ vậy sao?”

“Ngươi không phải cũng có điều giấu ta sao?” Nàng không hỏi cũng không có nghĩa là nàng không có hoài nghi, lại càng không phải là nàng không phát hiện ra có người ẩn nấp quanh chỗ này trong mấy ngày gần đây, chẳng qua là vì những người đó không hề có sát khí, nên nàng mới giả như không biết gì.

“...” Quả nhiên là không giấu được nàng.

Hứa Ngâm Thu không hề để ý đến hắn, nhẹ nhàng tiến về phía nệm giường ngồi xuống.

Phong Tế Vân lặng im nhìn nàng, trong lòng có chút chua xót. Cả hai người đều có điều muốn giấu đối phương, liệu đó có phải là nguyên nhân khiến cho quan hệ của bọn họ thủy chung không có cách nào tiến triển thêm được nữa? Nếu là như vậy thật, hắn sẽ không để ý, sẽ nói thẳng nỗi lòng của mình, lúc trước vì hiểu nàng rất ngại phiền toái nên hắn mới ngậm miệng, cái gì cũng không nói.

“Có thương tích trong người, không nên suy nghĩ nhiều.”

Hắn nhìn nàng, nở nụ cười. Nha đầu này, vì hắn đau lòng, nhưng vẫn chưa nhận ra tâm tư của mình sao?

“Thu nhi, ta...”

“Lúc này, ta cái gì cũng không muốn nghe.” Đêm nay đã có chuyện lớn, nàng không nghĩ đến việc làm cho tâm trí của mình hỗn loạn thêm.

“Lời này thực khiến cho ta thấy thương tâm.”

Nàng mặc kệ hắn, nàng biết là hắn đối với nàng không phải như vậy, nhưng mà nàng không thích hắn đối nàng ngày càng có phần vô si. Có lúc, nàng thậm chí đã nghĩ, nếu ở cùng với hắn như hiện giờ, nàng còn thấy thích một Phong Tế Vân lãnh đạm mà giữ lễ trước đây hơn, ít nhất thì hắn sẽ không làm nàng khổ tâm suy nghĩ nhiều, lại càng không chọc nàng giận tới mức đánh hắn.

Từ sau khi hắn bị thương trúng độc, rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ tâm tư của mình, nhưng cũng vì thế mà càng thêm phiền chán. Yêu thương một nam nhân vốn trời sinh đã phiền phức như vậy, quả thực chính nàng cũng thấy quá mệt mỏi, thật không hợp với cách nàng đã sống suốt mười tám năm qua. Khó trách tại sao nàng lại tự phủ nhận điều này, nhưng mà sự thật vẫn là sự thật, không thể chối bỏ được.

Khi nàng thấy hắn bị thương, bèn lo lắng không thôi, chỉ hận không thể lấy thân thay hắn chịu thương, đều là thật, không thể văn hồi điều gì. Nàng làm phụ mẫu thất vọng rồi, Phong Tế Vân tướng mạo tuấn mĩ, mà theo lời phụ thân thì mĩ nam là loại tuyệt đối không được phép tin tưởng. Chỉ e sợ, một lúc nào đó hắn quay lưng phụ nàng, kết quả sẽ đúng như những gì mẫu thân nói, “cần người cầu sẽ không kêu”..

Nhịn không được mà khe khẽ thở dài, Hứa Ngâm Thu không thể không lo lắng cho tương lai của chính mình.

Nói thực lòng, nếu so với bậc phụ mẫu, Thanh Y lâu chuyện gì cũng không đáng lo, chân chính khủng bố chính là đôi phụ phụ kia.

“Ngươi thực không nghĩ đến sẽ nói cho ta biết hôm nay ngươi đụng tới người nào sao?” Hắn phá vỡ sự trầm lặng của nàng, không thích nhìn nàng chìm trong dòng suy tưởng riêng, nhanh chóng lãng quên mọi thứ xung quanh mình.

“Có nói ngươi cũng không giúp được ta.”

“Ngươi xem ta không dậy nổi.”

“Với tình hình hiện tại, ta sẽ rất khó để mắt đến ngươi.” Nàng ăn ngay nói thật, nửa điểm cũng không ngại làm tổn thương ai đó.

“Ta thực bị thương.”

“Àn, đúng là ngươi mang thương tích trong người.”

“Thu nhi.” Hắn kháng nghị. Nàng đang nói đến vết thương do đao tạo nên, bất quá đây chỉ là do hắn không cẩn thận nên mới bị thương thôi.

“Sự thật thắng hùng biện.”

Vì thế, Phong Tế Vân chớ hòng lên tiếng. Nàng đối với hấn dần dần đã không còn phòng bị là tốt lắm, nhưng mà ăn nói độc miệng kiểu này thì không tốt chút nào. Phi thường không tốt!

“Người biết Thanh Y lâu ở đâu sao?”

Nàng nói những lời này vào thời điểm ánh trăng thực nhu hòa, đồ ăn trên bàn vẫn còn ấm, vì vậy, trong tình huống tốt đẹp này, hấn rất thành thật gật đầu, “Ta biết.”

“Chúng ta đi Thanh Y lâu một chuyến.”

Hấn không nghĩ là nàng đang nói đùa, trên thực tế, Thu nhi rất ít khi nói đùa.

“Vì sao muốn đi tới Thanh Y lâu?”

“Bọn họ hấn phải có thuốc giải.”

“Vậy sao không nghĩ đi ngay từ đầu?” Về điểm này thì hấn thực thấy tò mò.

“Bởi lúc ấy ta cho rằng, so với việc tự tìm thuốc giải, đi Thanh Y lâu sẽ phiền toái hơn nhiều.”

“Hiện tại thì sao?” Việc này với việc nàng bị thương có quan hệ gì?

“Hiện tại ta phát hiện ra là đi Thanh Y lâu cũng không phải quá mức phiền phức.”

“Rốt cuộc là người đã gặp ai?” Hấn vẫn không từ bỏ truy vấn nàng.

Nàng trước sau như một, tiếp tục bỏ qua.

“Kỳ thực, ta chính là thiếu chủ của Phi Oanh các.” Hấn vẫn là chủ động mở lời trước.

Hứa Ngâm Thu giật mình, tròn mắt nhìn, rồi lại hướng hấn, chậm rãi nở nụ cười yếu ớt, nhất thời khiến hấn cảm thấy có loại cảm giác kỳ lạ.

“Àn, ta cũng nghĩ nên nói cho người, bình thường khi không có việc gì làm, ta cũng là khách của Thanh Điều.”

Sở dĩ Phi Oanh các có thể thu thập, phát tán tin tức nhanh chóng và chuẩn xác, đều là do Thanh Điều, ngoại trừ người trong các đích thân huấn luyện Thanh Điều, còn có các Thanh Điều rải rác chốn giang hồ, bọn họ thường buôn bán các loại bí văn để đổi lấy ngân lượng.

“Số tiền các người thưởng cho Thanh Điều thực khiến người ta phải động tâm.”

“Vì tin tức của người bán rất có giá trị.”

“Những tin tức rất có giá trị cũng không dễ dàng biết được, cho nên ta cũng chỉ là một vị khách ngẫu nhiên thôi, bình thường thì ta vẫn thích mở sạp viết văn kiện thuê.” Lúc nói câu này, nàng cười rất tươi.

Nàng thủy chung vẫn là có nguyên tắc, “Quân tử ái tài, thù chi hữu đạo” (Quân tử ham tiền tài, nhưng thù về thể nào cũng phải có đạo lý), làm người phải có chừng mực, chẳng qua, gần đây nàng vì hấn mà động Đông động Tây, rốt cuộc là vẫn làm cho lục đại phiến môn nào loạn cả lên. Ày, mấy người đó cũng lạ, rõ ràng nàng chỉ thay đổi vài thứ họ không cần lắm, sao lại phải báo quan phủ chứ?

(Uyển Thanh: hành vi mượn mà không xin phép thì sẽ bị tính trộm cắp tài sản mà tỷ =.=) Bó tay với Ngâm Thu tỷ luôn.)

“Tin tức của Mộ Dung sơn trang là do người bán?” Cuối cùng thì hấn cũng làm rõ được một chuyện.

“Đúng vậy.” Nàng cười đến vô tội mà có phần lạnh nhạt.

“Khó trách lại trùng hợp đến vậy.” Lúc đó hấn cũng tưởng mình có thể kết giao với một mình hữu thú vị, không ngờ người đó lại là nàng.

“Tin tức giá trị có lợi ở chỗ vì ta mà mang lại nhiều hiệu quả, tuy là không quá nhiều tiền, nhưng ta có thể trả thù là tốt rồi.” Về mặt nàng rất bình thản. Nàng rất ít bị người ta chọc giận, ít nhất thì bao năm hành tẩu giang hồ, đây là lần đầu bị người ta chọc đến phát hỏa như vậy.

“Mộ Dung phu nhân và Cảnh Lan Thành thực sự có quan hệ mờ ám sao?”

Đây có khả năng khiến nàng bị người ta đuổi giết.

Nàng dùng một loại ánh mắt phi thường quái dị nhìn hấn, “Mộ Dung đại thiếu gia là bằng hữu của người a!” Nàng không nhịn được phải lên tiếng nhắc nhở.

“Ta chỉ tò mò thôi.” Là người thì ắt phải có sự tò mò, hẳn cũng không phải ngoại lệ.

“Ta không thể nói được.” Đó là bí mật, bí mật a! Nàng vẫn còn muốn sống thọ một chút.

“Ta cam đoan sẽ không để lộ ra ngoài!” Hắn giơ tay lên thề.

Hứa Ngâm Thu nhìn hắn, làm bộ thần bí ghé sát tai hắn nói thầm, “Đáng tiếc ngươi lại là thiếu chủ của Phi Oanh các!” Là người nổi nghiệp tổ chức tình báo lớn nhất giang hồ, độ tin cậy rất thấp.

Hắn phát hiện ra nàng càng ngày càng ác liệt, không hề sợ hãi, ngang nhiên khiêu khích hắn, sau đó lại làm như không có việc gì.

Hắn duỗi tay bắt lại người vừa tính chuỷ đi, nàng không kịp đề phòng đã bị kéo ngã, không cẩn thận chạm phải vết thương của hắn, khiến hắn nhẹn không được khề rên rĩ.

“Xem, đau rồi đó.” Khẩu khí của nàng thực khiêu khích hắn.

“Là do ngươi làm nha.” Không có lương tâm gì cả.

“Ai kêu ngươi kéo ta.” Nàng phản bác hợp lý.

“Ngươi thực muốn chọc ta tức chết sao?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Được vậy ta đã không thấy phiền não rồi.” Nàng một bộ tiếc hận nói với hắn.

“Tối nay ta và ngươi cùng ngủ.” Hắn nảy sinh tà ý.

“Ngươi quá âm hiểm” Nàng kêu lên “Thế nhưng lại nghĩ lây độc cho cả ta.”

Phong Tế Vân nhất thời á khẩu, cảm thấy mình như đang ở nhảm trên thuyền của cướp, nhưng giờ có muốn hoàn lại vé cũng đã quá muộn rồi.

“Ý tưởng này của ngươi làm sao mà đến?” Hắn có chút đau đầu.

“Làm cái gì?”

“Ta nghĩ đến việc bá kiến cao nhân đã chỉ dạy ý tưởng này cho ngươi.” Nếu có khả năng thì đánh cho mặt của đối phương sưng to như cái đầu heo luôn, đảm hại hắn gặp toàn tai nạn vô hình.

“Sur phụ sẽ không muốn gặp ngươi.”

“Vì sao?”

“Nàng chán ghét nam nhân có bộ dáng xinh đẹp, nhất là ngươi lại không phải người lương thiện.”

Tốt lắm! Nói hắn không lương thiện, hắn nhất định làm người không lương thiện cho nàng xem.

“Đan dược mà ngươi tìm thấy gần đây dùng rất tốt a.”

“Có khỏe không?” Nàng nhìn hắn đề phòng, như thế nào lại chuyển sang đề tài này?

“Ngươi điều tra chuyện này lúc nào?” Nàng không thần cơ diệu toán đến mức biết là hắn sẽ có ngày bị trúng độc để mà điều tra rõ ở đâu có linh đan diệu dược.

“Ta thích đi khắp nơi tìm bảo bối, cho dù không lấy, nhưng vẫn thích xem.” Cái này xem như là di truyền, cho nên lưu tâm chút, phòng khi muốn tìm thứ này thứ khác, sẽ rất dễ dàng tìm ra.

“Không hổ là đệ tử của Thiên Diện Thần Tiên Thủ.” Hắn cười, ngữ khí mang theo vài phần ý tứ cảm xúc.

“Nàng là mẫu thân của ta nha.” Lần này nàng lại không hề giấu hắn.

Nụ cười trên mặt Phong Tế Vân lập tức tắt ngóm. Đoán sai rồi, thật quá mất mặt.

“Tiền bối là một mỹ nhân.” Cuối cùng, hắn đành phải nói vậy.

Hứa Ngâm Thu lập tức tưởng thưởng cho hắn ánh mắt sắc lạnh như dao.

“Ý ta là bộ dáng của ngươi không giống tiền bối.”

Ánh mắt lại càng sắc lạnh hơn.

“Ta thích diện mạo của ngươi và nàng không có quan hệ.”

“Hừ.” Tạm coi là nghe được.

“Thật sự muốn đi Thanh Y lâu?” Lập tức đổi qua đề tài an toàn.

“À, ta muốn đi đổi giải được.”

“Đổi?” Hần nghi ngờ việc này có vấn đề.

“Lấy cái gì đổi?”

“Ngươi.”

Phong Tế Vân á khẩu lần nữa, trợn mắt nhìn người đang làm ra vẻ vô tội kia.

“Ngươi cho rằng như vậy không tốt sao?”

“Ta trúng độc, mà ngươi lại lấy ta đi đổi giải được?” Hần không thể lý giải được ý định của nàng.

“Ta rất muốn đem chính mình ra đổi, đáng tiếc, ta lại không phải là nữ nhân a.”

Đây là trả thù, trả thù một cách trắng trợn a!

“Sắc trời cũng không còn sớm, ta đi ngủ thôi, mai còn phải lên đường.” Hần quyết định nhận thua, “Nam nhân gặp được nữ nhân, giống như hổ thêm cánh, tú tài gặp quan binh”, có lý nói cũng không rõ.

“Thanh Y lâu chủ có bảo bối nào quý giá không?”

Ánh mắt của Phong Tế Vân sáng lên, nhìn về phía nàng. Cuối cùng hắn cũng biết nàng đang nghĩ gì, không hổ là nữ nhi của Thiên Diện Thần Tiên Thủ, có thể nghĩ đến việc trộm bảo bối của Thanh Y lâu chủ để đổi giải được cho hắn.

“Hoặc thứ mà hắn muốn có nhất?” Nàng đổi cách hỏi.

“Ngươi có thể chọn cách đánh bại hắn, buộc hắn phải giao nộp giải được.” Hần giả vờ đưa ra đề nghị.

“Kỳ thực, ta không thích đánh nhau với người ta, có thể giải quyết bình thường bằng đàm phán, vẫn là không nên động thủ.”

Rõ là có đánh chết nàng cũng không để lộ sự môn của mình.

“Ngủ đi.”

“Ta muốn ngủ riêng.” Nàng muốn chạy.

“Ta sẽ không ăn ngươi.”

“Mẹ ta có nói qua, không thể tin lời nói của nam nhân, nhất là nam nhân đầy một bụng tâm kế.” Ngay lúc đó mẫu thân cũng đã dẫn chứng ví dụ, không ai khác chính là phụ thân đại nhân của nàng.

“...” Hần thực sự muốn tìm hiểu về phu quân của Thiên Diện Thần Tiên Thủ, để nghiên cứu một chút về tính tình của nhạc mẫu tương lai.

***

Sau thời điểm giữa trưa, nắng hè càng thêm chói chang, nóng đến muốn cháy da cháy thịt.

Lúc này, người đi trên đường rất thưa thớt, xe ngựa của bọn họ dừng lại ở một rừng cây cách đường lớn không xa lắm, hưởng thụ sự yên tĩnh. Hơn nữa, có giai nhân ở bên làm bầu bạn, cho dù có là nơi lạnh khủng khiếp đến mấy, cũng sẽ giống như xuân về hoa đua nở.

Không lâu sau đó, có một con bò câu xám bay lại, đậu trên tay Phong Tế Vân, hắn nhanh chóng bắt lấy mẫu giấy nhỏ buộc trên chân của nó.

Hứa Ngâm Thu tựa người vào cửa xe, mắt hơi híp lại, giống như đã muốn ngủ.

Phong Tế Vân biết nàng không hề ngủ, khẽ cười, nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh, sóng vai với nàng, tựa người vào nhau.

“Ngươi thật sự không thấy hiếu kì sao?”

Hương thụ từng làn gió nhẹ phả vào mặt, nàng lăm ngơ với những gì hắn vừa nói.

Hắn quay đầu, gương mặt của nàng gần ngay trong gang tấc, mùi hoa lê nhẹ nhàng đưa vào hơi thở, trong lòng khó tránh rung động, không kìm được mà khẽ hôn lên cổ nàng.

Thân hình Hứa Ngâm Thu chợt cứng đờ, nhưng không né tránh, chỉ có hai gò má là ửng hồng.

Phong Tế Vân cao hứng nhìn lên bầu trời cao xanh điểm mây trắng xóp nhẹ trôi, nói: “Trên thư nói, mấy ngày trước tổng Bộ Đầu của lục phiên môn đã từng bí mật xuất hiện ở hạ giang trấn.”

Nàng hơi mím môi, không nhìn hắn, “Ngươi muốn nói cái gì?”

“Là hắn đã thương ngươi.” Đây không phải nghi vấn mà là khẳng định.

“Quả không hổ danh là thiếu chủ Phi Oanh các.”

Hắn nghe được khẩu khí nhẹ nhàng, băng quơ, nhưng không giấu được phiền não của nàng, khẽ cười mà nói, “Đang tức giận sao?”

“Hừ.”

“Nghe nói là có liên quan đến việc sư huynh của tổng Bộ Đầu đương nhiệm mất tích đã lâu, cho nên hắn mới tìm đến ngươi.”

“Ngươi muốn nói cái gì?”

“Ngươi kiêng kị thay cho hắn, hay là muốn giấu ta nguyên nhân của chuyện này?” Tổng Bộ Đầu vừa xuất hiện, nàng lập tức đình lại việc “mượn đồ”, trong này chắc phải có sự tình gì.

“Phong Tế Vân.” Nàng bỗng dừng từng mắt, hai tay nắm thành quyền, “Lại lên điều tra ta, ta thật muốn trở mặt rồi a.”

“Ta chỉ muốn biết là ai làm ngươi bị thương.” Hắn làm vẻ vô tội.

“Lý do nghe hay lắm.” Thanh âm dẫn theo ý cười mỉa mai.

“Ngươi muốn nói cho ta biết sao?”

“Rốt cuộc thì Thanh Y lâu chủ và ngươi có quan hệ gì?” Hứa Ngâm Thu dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn. Tốt, muốn ngả bài, vậy mọi người cũng phải cùng hạ bài, nàng chịu đựng không hỏi vì nghĩ mỗi người đều có điều riêng tư của họ, giờ nàng quyết định làm cho rõ mọi chuyện.

“Có điểm phức tạp.” Phong Tế Vân dùng tay day nhẹ hai bên thái dương. Không nghĩ nàng lại quay ra phản pháo lại hắn.

Xem ra là rất phức tạp. Nàng im lặng ra vẻ đồng tình.

Đợi gần nửa ngày, nàng vẫn dùng vẻ mặt đầy hưng trí nhìn hắn chằm chằm, tự biết không có cách né tránh, hăm đành phải nói: “Phi địch phi hữu, khả địch khả hữu.” (Tạm dịch ra là: “Không phải thù cũng chẳng phải bạn, là thù mà cũng coi như là bạn.”)

Nói vậy cũng như không nói.

Hứa Ngâm Thu bĩu môi, quay đầu nhắm mắt lại dưỡng thần, coi như hắn không tồn tại.

“Ngươi thật sự là đánh không lại vị tổng Bộ Đầu kia, vẫn là có nguyên nhân khác?” Hắn không cam tâm, tiếp tục hỏi nàng.

“Hắn là lão đạo Bộ Đầu đã có kinh nghiệm nhiều năm, mà ta chỉ là đạo tặc kinh nghiệm còn non yếu.” Nàng nghĩ sao nói vậy.

“Hiểu biết.”

“Cố ý mà nói khéo ra một chút, thì vị tổng Bộ Đầu này với gia đình ta cũng có mối quan hệ khá phức tạp, cho nên ta tốt nhất vẫn nên tránh cho xa một chút.”

Hắn và Thanh Y lâu chủ có quan hệ phức tạp. Cho nên, quan hệ của nàng và tổng Bộ Đầu cũng rất phức tạp.

Tốt, tốt lắm, thực sự là quá tốt, nàng nhất định không chịu nói cho hắn biết!

“Ngươi thật sự muốn biết khúc mắc giữa ta và Thanh Y lâu?”

Hứa Ngâm Thu đột nhiên có dự cảm bất thường, theo bản năng mà cự tuyệt, “Không cần...”

Ngón trỏ của hắn khẽ đặt lên môi nàng, lắc đầu cười, “Nếu ta đã muốn nói, thì sao ngươi có thể không nghe?” Ngón tay vuốt nhẹ lên bờ môi đỏ mọng.

mềm mại của nàng, hấn tiến gần nàng hơn nữa, nhanh chóng thay thế ngón tay thô ráp bằng đôi môi của mình.

Mặt của Hứa Ngâm Thu bỗng đỏ hồng, nhất thời quên cả phản ứng lại, để mặc cho hấn hôn nàng, khiêu khai hàm răng của nàng, không ngừng cùng lưỡi nàng dây dưa chơi đùa.

Không biết khi nào, hai người đã tiến vào phía trong xe, màn che nhanh chóng hạ xuống, ánh sáng phía trong toa xe cũng trở nên yếu ớt, hơi thở của cả hai người càng lúc càng gấp gáp, dồn dập.

Tay hấn lướt nhẹ trên thân nàng, khẽ uốn vòng xuống phía dưới, cuối cùng thì dừng lại ở phía trước u cổ mê hoặc lòng người, giống như xà, nhẹ nhàng trượt vào.

Tay nàng căng cứng, hung hăng đặt ở vai hấn, nhất thời tỉnh táo lại, theo bản năng mà khép chặt hai chân, “Ngừng, ngừng lại...”

“Thu nhi...” Hấn nhìn nàng, ánh mắt ngập tràn dục vọng, thanh âm trầm thấp, khàn khàn dụ hoặc, “Ta muốn ngươi.” Vào thời điểm như lúc này kêu hấn ngừng lại, không bằng lấy mạng hấn.

“Không được!” Nàng cảm nhận được ngón tay hấn đã bắt đầu trều sấp, đau đớn kích thích sự mẫn cảm của nàng, gây cho nàng cảm giác sợ hãi, theo bản năng không ngừng đẩy hấn ra.

Nhìn ra được nàng đang sợ hãi, bất đắc dĩ Phong Tế Vân phải rút tay lại, vè mặt đầy vè mắt mát, “Thu nhi...” Nàng cũng biết rõ nơi đó của hấn đau đến mức muốn nổ mạnh, bắt hấn phải áp chế mạnh mẽ như vậy, thực quá tàn nhẫn.

“Ngươi đứng lên.”

“Đợi một lát nữa.” Hấn dụi đầu vào gáy của nàng, cố gắng bình ổn lại huyết khí đang sục sôi trong cơ thể.

Trực giác của nữ nhân mách nàng phải ngoan ngoãn, để mặc hấn đè nặng không phản kháng, chờ đến khi hơi thở của hấn bình ổn trở lại.

Khi hấn vừa mới buông nàng ra, bằng tốc độ nhanh nhất có thể, Hứa Ngâm Thu lập tức lùi về một góc toa xe, run rẩy sửa lại y phục của chính mình.

Nam nhân này quá vô sỉ, hấn làm sao có thể dùng phương thức này để nói sang chuyện khác? Nghĩ đến đây, Hứa Ngâm Thu đã oán hận nhìn về phía hấn.

Không ngờ, Phong Tế Vân lại rất vui vẻ khi bắt gặp ánh mắt của nàng, cả người hấn dựa vào toa xe, hoàn toàn không sửa lại y phục của mình.

Mái tóc dài ngày thường trong lúc động tình vừa rồi mà tán loạn chảy xuống thấp dính trên mặt, vạt áo rộng mở để lộ ra cơ ngực rắn chắc mà trơn mịn, so với con người nhã nhặn ngày thường, lúc này lại tăng thêm vài phần gợi cảm, làm người ta không sao dời mắt khỏi hấn được.

Yêu nghiệt a!

Hứa Ngâm Thu mặt đỏ bừng nhìn hấn, hận không thể nhảy xuống cái hố nào mà chết cho rồi. Ánh mắt kia của hấn làm cho nàng có cảm giác bị người ta nhìn thấu tâm tư.

Không khí trong xe quá mức ái muội khiến nàng xấu hổ, theo bản năng cắn cắn môi, tâm trí hỗn loạn.

“Rốt cuộc ngươi và Thanh Y lâu có khúc mắc gì?” Nói chuyện đi, dù nói cái gì cũng vẫn hơn cái bầu không khí im lặng đầy ái muội này.

Phong Tế Vân cười khề, “Chuyện này ta tính chỉ nói cho nương tử của ta biết thôi.”

“Bảo nói thì nói đi, mắc gì làm nhảm nhiều như vậy.” Vừa rồi hấn xem chút nữa đã làm chuyện chỉ có vợ chồng nên làm với nàng, hiện tại còn nói vậy nữa.

“Ngươi lại đây cho ta ôm một chút, ta liền nói cho ngươi.”

Nàng xấu hổ trừng mắt nhìn hấn. Tên này lại muốn được nước lấn tới.

Phong Tế Vân giơ tay lên cam đoan, vè mặt rất cao hứng, “Ta cam đoan là cái gì cũng sẽ không làm.”

Hứa Ngâm Thu không ngừng đầu tranh tư tưởng. Tiện nghi đều bị hấn chiếm hết, nàng lại còn chẳng biết chút tin tức nào, như thế này thực quá mệt mỏi. Khẽ cắn môi, nàng chậm rãi tiến về phía hấn.

Xem động tác chậm chạp của nàng, Phong Tế Vân chỉ đơn giản dang rộng tay, đem nàng tiến nhập vào trong lòng hấn, ôm chặt nàng, để đầu nàng dựa vào hõm vai của hấn, lúc này hấn mới thoải mái thở hắt ra, khẽ nhắm mắt lại. Cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, mong muốn của hấn sẽ thành sự thật.

“Mau nói đi.” Nàng bất an thúc giục hấn.

“Chuyện này nói cho ngươi.”

Giữa trưa hè im ắng, ở trong rừng cây không có bóng người qua lại, hắt dùm một loại ngữ điệu bình thản, giảng giải cho nàng nghe về khúc mắc, ân oán giữa Phi Oanh các và Thanh Y lâu.

Theo đó, thế hệ trước đó hơn hai mươi năm, các chủ của Phi Oanh các đã cưới một nữ tử mà Thanh Y lâu chủ ái mộ, khiến ân oán giữa ba người họ nảy sinh.

Cuối cùng đoạt người mình thương bất thành, Thanh Y lâu chủ liền chấp nhất đem tâm nguyện của mình ký gửi cho hậu bối, đáng tiếc là con của hai người kia lại là nam nhân, vì thế mà Phong Tế Vân và Thanh Y lâu chủ đương nhiệm bắt đầu vướng vào vòng ân oán này.

(Uyên Thanh: nói cho dễ hiểu thì anh Thanh Y lâu chủ đời trước không cưới được mình yêu, quyết định dạy con phải cưới được con gái của các chủ Phi Oanh các, mỗi tội là nữ nhân đó lại là nam nhân – anh Phong Tế Vân của chúng ta. Nên ăn không xong thì đập đồ vậy. =.=” Bái phục! Thù dai kinh!)

Tuy Hứa Ngâm Thu có nghĩ là Phong Tế Vân và Nguyệt Sát có quan hệ mật thiết, nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ được rằng Nguyệt Sát trong lời giảng hồ đồn đại lại chính là Thanh Y lâu chủ, là sát thủ thần bí nhiều lần gây trở ngại cho Thanh Y lâu.

Tám màn đen đã được vén lên. Như vậy xem ra, lời đồn đại căn bản cùng Phong Tế Vân có ý răn chỉnh người rất lớn.

Ầy! Ai kêu Thanh Y lâu chủ đời trước không nên điên cuồng như vậy, lại chỉ định hấn hàng tháng phải giết chấp đầu nhân, rồi lại kiếm người khác tiếp nhận sinh ý thay mình...

(Uyên Thanh: Chấp đầu nhân trước đây của Nguyệt Sát chính là anh Phong Tế Vân, vậy nên anh ý mới bị sát thủ của Thanh Y lâu đuổi giết.)

Theo luật nhân quả, mà cắn nhau lại.

Nghe Phong Tế Vân nói như vậy, quan hệ giữa họ quả là phức tạp.

Nghe xong câu chuyện xưa, Hứa Ngâm Thu thực không phúc hậu chút nào, cười ngất trong lòng ai đó.

Nhìn ai đó cười chẳng có ý che giấu nào, trong mắt của Phong Tế Vân cũng chỉ tràn ngập sùng nịch. Bỏ đi cái vỏ bọc bình tĩnh thường ngày, Thu nhi của hấn thật ra lại là một nữ tử rất nghịch ngợm.

“Thu nhi! Coi như trao đổi, không phải là người cũng đem chuyện của nhà mình giới thiệu cho ta một chút sao?” Hấn cúi đầu khẽ cắn cắn vành tai của nàng.

Nàng co rúm người lại. “Không phải người đã điều tra rồi sao?”

“Ta hy vọng có thể nghe từ miệng của người.”

“Phụ thân và mẫu thân của ta có tiếng là đối thủ một mất một còn.” Nàng chỉ nói có vậy.

Phong Tế Vân lộ rõ sự ngạc nhiên, “Là thiên hạ đệ nhất Thần Bộ đã mất tích vào hai năm trước.” Quả là không phải oan gia không gặp gỡ!

“Ân.” Nàng nhẹ nhàng gật đầu thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Quan tặc vốn là đối lập nhau, phụ mẫu của Hứa Ngâm Thu cũng đối lập với nhau, cho dù là bọn họ đã thành thân.

Mà giống như nữ nhi của quan gia cùng đạo tặc này, nàng từ nhỏ đã nhận được hai kiểu giáo dục bất đồng với nhau, cũng còn may, nàng tự nhận rõ được nhờ việc đó mà nàng có phần kiên cường hơn người bình thường nhiều.

Bởi vì phụ thân từng là thiên hạ Đệ nhất Thần Bộ, là kì nhân trong lời truyền tụng của lục phiên môn, cho nên hấn giới truy lùng tung tích đạo tặc, lại am hiểu cả phá án, khám nghiệm tử thi.

Đối nghịch lại, mẫu thân từng là thần trộm nổi danh thiên hạ, cho nên, xét về khinh công nàng đứng đầu thiên hạ, lấy trộm tiền bạc, của cải của người khác dễ dàng giống như lấy đồ từ trong túi ra.

Chính vì quan niệm của cặp phụ phụ quan tặc luôn bất đồng, nên sau khi nàng xuất sư sẽ làm Bộ Đầu hay đạo tặc luôn là vấn đề gây giằng co tranh cãi giữa hai người bọn họ, thậm chí là mỗi lần cãi nhau chán xong lại chuyển qua đấu võ phân định.

“Kết quả cuối cùng là gì?” Phong Tế Vân rất có hứng thú với đề tài này.

Hứa Ngâm Thu thở dài, hơi mím môi, có chút bất đắc dĩ nói ra “Cuối cùng, sư phụ nói với ta, nếu không chọn lựa được, không bằng theo nàng lên núi tu hành.”

Về mặt hấn chợt cứng đờ ra. Cơ hồ đã quên mất những gì nàng nói trước đó không lâu, nàng còn có một vị sư phụ.

“Tu hành?” Sư phụ của nàng là người đã xuất gia?

Nghĩ đến sư phụ, gương mặt của Hứa Ngâm Thu thoáng hiện nỗi buồn.

Phong Tế Vân nhanh nhẹn ôm lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Lòng nàng chuyển biến, Huyền thiên như ý tác cũng theo lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng rơi xuống “Ngươi nhận ra nó?”

“Thần khí cuối cùng do Tư Đồ Ý tạo ra.” Về mặt hấn không tránh khỏi có phần kính sợ.

“Binh khí có thể sát thương. Cho nên Tư Đồ gia chế tạo ra thần khí nổi tiếng lợi hại, kì thực các thế hệ sau đó cũng bị nguyên rủa, mỗi một thế hệ sẽ có một người xuất gia tu hành để giảm bớt tội nghiệt cho gia tộc, mà sư phụ ta chính là người tu hành trong một thế hệ đó.”

Phong Tế Vân nhất thời chấn động. Thì ra, phía sau sự huy hoàng lại là nỗi bi thương lớn đến vậy.

Tình thần khá hơn chút, Hứa Ngâm Thu khẽ cười, nỗi ưu phiền ẩn trong lòng ai đó bị tiếng cười nhanh chóng xua tan đi, “Không nói chuyện này nữa, nói về độc tính còn tại trong người ngươi đi, ngươi nói Thanh Y lâu có thể giao giải được cho ngươi không?”

“Ngươi nói đâu?”

Nàng cười nói, “Ngươi và hấn đã dây dưa từ nhỏ đến giờ, cho nên hấn hấn là không để cho ngươi chết một cách dễ dàng như vậy đâu.” Sau đó sắc mặt nàng bỗng lạnh lùng hấn, dùng tay kéo áo hấn, nghiêng răng nói, “Trong lòng ngươi vốn biết rõ điều này, lại vẫn để ta phải chạy đôn chạy đáo, lo lắng cho ngươi.” Hấn quả ác độc mà!

Phong Tế Vân bình tĩnh cười, không hề phật lòng, “Nếu không như vậy, Thu nhi...” hấn ôn nhu nói tiếp, “Tình cảm của ngươi còn muốn giấu đến khi nào đây?”

Hứa Ngâm Thu ngẩn người. Cũng đúng nha, nàng sẽ giấu tới khi nào? Nàng luôn luôn đi tìm trượng phu, nhưng lại chưa bao giờ lo lắng vì bị yêu nghiệt này vây quanh, bởi vì nàng hiểu được, nam tử như vậy có số đào hoa, nên nàng theo bản năng mà trốn tránh hấn.

“Sao lại không nói?”

Nàng cười cười, tự nói với mình, “Ngươi nói cũng đúng, đại khái là sẽ tiếp tục giấu.” Tình cảm có thể che giấu, cũng chỉ là lừa chính mình thôi, nhìn thấy hấn gặp chuyện không may liền không thể tiếp tục dối gạt mình được nữa.

“Vì sao lại muốn giấu?” Hấn thở dài, có chút không hiểu rõ được tâm tư của nàng.

Hứa Ngâm Thu chỉ im lặng nhìn hấn, biểu tình có chút chán chừ, cuối cùng thì cắn môi, giống như đã hạ quyết tâm, mở miệng nói: “Kì thật, ta rời nhà đi ra ngoài, không nghĩ tới việc nổi danh muôn trượng trong giới giang hồ.”

Điều này thì hấn cũng đã nhìn ra, nàng kị phiền toái như ôn dịch, mà nàng luôn giấu điều này.

“Ta chỉ nghĩ là sẽ tìm cho mình một trượng phu, sau đó thoát ỉn giang hồ.”

Phong Tế Vân nhìn nàng, không nói được câu gì, khoe miệng khẽ giật giật. Nàng ở chốn giang hồ không hề xưng danh, vậy mà dám lớn giọng đòi thoát ỉn? Việc này đúng là khiến hấn dở khóc dở cười, chẳng qua... Về mặt bổng khượng lại, hấn nhìn nàng chằm chằm, “Ngươi nói, ngươi đi ra ngoài giang hồ là để tìm trượng phu?”

Ánh mắt này phảng phất sự nguy hiểm, Hứa Ngâm Thu theo bản năng định chuồn tới chỗ nào đó an toàn.

Hấn cười có chút tà ý, đem nàng ôm thật chặt trong lòng, “Giờ lại muốn chạy?” Khó trách tại sao hấn lại có cảm giác khó hiểu, thì ra động cơ thật sự của nàng không hề đơn thuần như hấn vẫn tưởng.

“Vì sao ta lại muốn chạy chứ?” Nàng cứng miệng.

Phong Tế Vân ôm lấy nàng, dùng khẩu khí rất nhẹ nhàng nói: “Khó trách sao ngươi vốn kị phiền toái như vậy lại tìm đến Cô Tô thành, ra là ngươi đến ngắm nam nhân.”

Hứa Ngâm Thu thở dài, có chút bất đắc dĩ trả lời: “Đều là người xem người cả thôi, bọn họ đồ xô đến ngắm nữ nhân, thuận tiện cho ta ngắm một chút cũng đâu tổn thất gì, không phải vậy sao?”

Thật sự là một đáp án rất tốt.

“Ta đây không đủ tuấn kiệt sao?”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt mờ mịt.

“Vì sao ngươi một chút cũng không tính chọn ta?”

“Cả phụ thân và sư phụ đều đã từng nói qua, nam nhân xinh đẹp quá mức rất nguy hiểm, mẫu thân lại dạy ta nam nhân âm hiểm lại càng nguy hiểm hơn, mà ngươi lại là cả hai dạng người đó hợp lại, thật sự không phải là trượng phu tốt nhất mà ta nên chọn.” Cho đến tận bây giờ, nàng vẫn nghĩ như vậy.

“Ta âm hiểm.” Có người nào đó biến sắc mặt, trầm ngâm tư lự.

“Ngươi rõ ràng không phải là Nguyệt Sát, lại hại ta bị người khác hiểu lầm là chấp đầu nhân của Nguyệt Sát, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ âm hiểm?”

Hắn mỉm cười, “Nhưng lúc ấy ngươi rất tin tưởng ta là Nguyệt Sát, không hề nghi ngờ.”

“Bởi vì ta không nghĩ là ngươi có lý do gì để gạt ta.” Dừng một chút, nàng thở dài, “Nhưng mà, phụ thân nói rất đúng, có đôi khi người ta làm việc không vì một lý do gì cả, có lẽ việc ngươi làm là do tâm huyết dâng trào.”

“Lệnh tôn quả nhiên cao kiến.”

“Chúng ta còn muốn tiếp tục đi đến Thanh Y lâu sao?”

“Ân! Ta đã cho người hẹn hắn.”

“Nha.”

“Ngươi không hỏi ta khi nào thì gặp sao?”

“Bản thân ngươi là Phi Oanh các thiếu chủ, nếu ngay cả sự tính toán trước cũng không có, Phi Oanh các kia chẳng phải cũng muốn sút giảm thanh danh trong giới giang hồ sao.”

“Ngoại trừ giải được, còn có chuyện ngươi bị người ta đuổi giết...”

“Nghe nói, Thanh Y lâu khi nhận nhiệm vụ, nếu đối phương không chết sẽ không chịu ngừng, khiến họ tự động buông tha ta là rất khó.” Nàng cắt ngang lời hắn, hơi hơi nhũn mày.

“Ta sẽ không để ai đã thương đến ngươi.”

“Người sống trên đời, không thể tránh được chuyện xảy ra ngoài ý muốn.” Nàng nói rất thực tế.

Hắn chịu đã kích lớn, “Vì sao ngươi vẫn không chịu tin tưởng ta?”

Hứa Ngâm Thu bắt đầu nhìn đến hắn, vỗ nhẹ lên vai hắn, cảm khái nói: “Lần đầu tiên, ta bị Cảnh Lan Thành bắt đi ngay trước mắt của ngươi.”

Sắc mặt của Phong Tế Vân thoát chuyển sang màu đen sì.

Nhưng mà, nàng vẫn không tính tha cho hắn, tiếp tục nói: “Lần thứ hai, ngươi trúng độc ngay trước mắt ta, ta còn phải ra tay tương trợ ngươi.”

Mặt ai đó từ đen sì đổi sang xanh tái.

“Từ đó mà nói, muốn ta tiếp tục tin tưởng ngươi là điều rất khó.” Nàng tổng kết lại.

Chẳng lẽ chuyên môn của nàng từ nhỏ tới giờ là đã kích hắn sao?

Hắn hành tẩu giang hồ tới giờ, mấy lần thất thế đều bị nàng biết hết, lại còn nhớ rất kỹ, đôi lúc còn lôi ra đã kích hắn, giống như sợ hắn sẽ nhanh chóng quên mất vậy.

“Bất quá ta cũng chỉ nói vài câu đúng với sự thật thôi.” Nàng lãnh đạm nói với hắn.

Phong Tế Vân nhắm mắt lại, đem mọi buồn bực áp chế lại trong lòng, tuyên bố lời thề son sắt của hắn: “Nhất định sẽ không có lần sau!”

Nàng thực không biết nể mặt, cười nói: “Ta rất mong chờ đến lần sau.”

***

Sát thủ thực sự là rất coi trọng thanh danh sự nghiệp của mình.

Cho nên khi nghe được việc Thanh Y lâu chủ cự tuyệt chuyện ngừng truy giết nàng, Hứa Ngâm Thu một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc. Nàng cũng sớm nói qua là không có khả năng đó, chỉ là có người cố tình nghĩ đến việc thử một chút xem sao.

Bất quá, cuối cùng cũng lấy được giải được, tuy là hai nam nhân phải đánh nhau kịch liệt mới giành được.

Phong Tế Vân đối với hành động khoanh tay đứng ngoài cuộc nhìn của người nào đó có đến thập phần là bất mãn, cho nên sau đó hắn liền chất vấn nàng: “ Vì sao lúc đó ngươi không ra tay? ”

“ Ý vào số đông mà chiến thắng thì không phải là hành vi của anh hùng hảo hán.” Nàng rất nghiêm túc trả lời hắn.

“ Nhưng hắn chính là kẻ đã phái sát thủ truy giết ngươi.”

“ Đó gọi là đã nhận tiền bạc ủy thác của người ta, thì phải thay người ta diệt trừ hậu họa, bất quá hắn cũng chỉ là người làm ăn buôn bán thôi.” Nàng không thêm đề ý hắn, tiếp tục nói.

Ngươi tuyệt nhiên không lo lắng là ta đang bị trúng độc sao? ”

Hứa Ngâm Thu nhìn hắn, biểu tình căm giận, bĩu môi, “ Hắn căn bản không hề có ý muốn lấy mạng ngươi.” Nhưng cũng không phải là tha cho hắn tự do sống thoải mái, ân oán tình cừ giữa họ thực quá phức tạp.

“ Ngươi cũng từng gặp qua đám sát thủ hắn phái đi giết ta mà.”

Nàng đương nhiên có nhìn thấy, nghiệt duyên của nàng và hắn cũng bắt đầu từ lần gặp gỡ bất ngờ đó. Nhớ lại, lúc đó nàng thật sự nên nhân cơ hội hạ độc thủ cho rồi. Ân, nàng bắt đầu cảm thấy hối hận rồi nha.

“ Ta một chút không thấy là bọn họ thực sự muốn giết ngươi.” Nhìn thế nào cũng giống kiểu như ba ngày đi đánh cá thì có đến hai ngày nằm chơi phơi nắng, thậm chí cấp bậc sát thủ cũng không vượt quá cấp Hoàng Vũ, rõ ràng là có người cố tình làm vậy.

Trong mắt Phong Tế Vân thoáng hiện ý cười, hắn đương nhiên biết rõ ẩn tình trong đó, nếu có thể hạ thủ lưu tình, hắn nhất định sẽ không nỡ xuống tay, dù sao thì hai người bọn hắn cũng là bị thế hệ trước đó làm liên lụy thôi.

Một tia chớp bỗng lóe ngang trời, mây đen che phủ chân trời, nhất thời hơi nước ngập theo không khí tràn ngập đến.

Giờ phút này, tình cảnh này, cũng tương tự cảnh bọn họ ở trong miếu nhỏ gặp nhau, theo bản năng, hai người không hẹn mà cùng liếc sang nhìn đối phương.

“ May mắn là chúng ta tìm được ngôi miếu nhỏ dột nát này để tránh mưa, nếu không thì e đã ướt sũng người cả rồi.” Hứa Ngâm Thu cảm thấy vô cùng may mắn.

Phong Tế Vân cười cười, “ Bị mưa ướt hết cũng không đến mức quá tệ.”

“ Phải không vậy? ” Nàng không nghĩ thế là đúng.

“ Quần áo ướt thì đem hong khô là được rồi.”

Nàng bị ánh mắt nóng cháy của hắn nhìn chằm chằm, nhất thời khiến tim nàng đập loạn nhịp. Thâm sơn miếu nát, mưa to cản đường, cô nam quả nữ... Hứa Ngâm Thu không tự chủ được lại nhớ lại tình cảnh phát sinh trong toa xe ngựa dạo trước, cả người nhanh chóng cảm thấy như bị lửa thiêu đốt.

“ Ta muốn biết Mộ Dung Yên Dung hiện đang ở nơi nào.”

Phong Tế Vân đi đến bên nàng, nhìn về phía ngoài trời mưa rơi, “ Tường rút cùi dưới đáy nồi? ”

Cổ chủ hủy bỏ giao dịch, Thanh Y lâu lập tức ngừng việc đuổi giết, quy củ này thì Hứa Ngâm Thu cũng tự hiểu được.

“ Không sai, tương lai vẫn là không thể tiếp tục cuộc sống trốn đông trốn tây được.” Nàng không thích cả ngày cứ phải dịch dung tới dịch dung lui, cảm thấy thực phiền phức, lại càng không thích động chân động tay với người ta, bởi nàng chán ghét mùi máu.

Đem nàng kéo sát vào trong lòng, cảm giác được nàng đang gãy gập, liền gia tăng lực đạo, ôm chặt một chút: “ Dù sao Mộ Dung cũng là bằng hữu tốt của ta.”

“ Ta hiểu được.” Nam nhân xinh đẹp quả nhiên phiền toái, xem hắn tự rước lấy chu lan đào hoa, thật sự là yếu nhân mệnh.

“ Tính làm như thế nào? ”

“ Đến lúc đó ta sẽ nói sau.” Khẩu khí của nàng có phần uể oải, chuyện như vậy chưa từng nằm trong kế hoạch của nàng, nhưng từ khi gặp hắn, mọi kế hoạch của nàng đều thay đổi.

“Khi nào thì đưa ta đi gặp phụ mẫu của ngươi?”

Nàng cả kinh, lắc lắc đầu nhìn hắn, đã thấy hắn cúi đầu, dùng ánh mắt đầy chân tình nhìn nàng.

Phong Tế Vân nhẹ nhàng cười, ôm nàng chặt hơn, “Vẫn là nên đi bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu tương lai một chút mới phải.”

Hứa Ngâm Thu trầm mặc một hồi, sau đó dùng thanh âm rất nhẹ nhàng nói với hắn, “Hiện tại thì không được.”

“Vì sao?”

“Bọn họ là người đã thoát ải giang hồ, mà hiện tại ta đang dính vào chuyện thị phi, không nghĩ tới việc quấy rầy cuộc sống yên bình của họ.”

Phong Tế Vân cũng lâm vào trầm mặc, nàng là vì hắn mới dính vào chuyện thị phi, trong lòng bỗng cảm thấy có chút áy náy, yên lặng ôm lấy nàng.

Có đôi khi, mọi lời nói đều chỉ là dư thừa.

Mưa to chợt ập tới nữa, bên trong ngôi miếu cũ nát giữa trời mưa ấy, hai người ôm nhau, lặng yên, tâm cũng thiếp lại gần thật gần. . .

***

“Mộ Dung son trang” bốn chữ son son thiếp vàng dưới ánh mặt trời phát ra ánh kim đến chói mắt.

Lần thứ hai đi đến nơi này, tâm tình hoàn toàn bất đồng, Hứa Ngâm Thu không khỏi cảm thán thế sự vô thường.

“Phong huynh, Hứa cô nương, mời vào bên trong.” Mộ Dung Kiếm Phi vẫn tao nhã như trước, lão tổng quản đi theo hắn cũng vẫn biết tiến thoái hợp lúc như cũ.

“Ta muốn gặp Mộ Dung tiền bối.” Phong Tế Vân nói thẳng mục đích ghé thăm.

“Gia phụ. . .”

“Mộ Dung!”

Mộ Dung Kiếm Phi hơi cúi đầu xuống. Nói dối trước mặt Phi Oanh các thiếu chủ, quả nhiên không phải cử chỉ sáng suốt.

Hứa Ngâm Thu vốn không định mở miệng, nhưng mà, nhìn đến bằng hữu tốt của hắn đột nhiên trầm mặc không nói, nàng đành phải lên tiếng, “Nếu Mộ Dung thiếu gia đã có ý không muốn cho gặp, chúng ta cũng không phải là không thể không gặp trang chủ.”

“Hứa cô nương. . .” Mộ Dung Kiếm Phi muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Mộ Dung tiểu thư hắn là đã trở lại gia trang rồi?”

Biết bản thân không gạt được hai người họ, hắn quyết định lựa chọn bảo trì trầm mặc.

Hứa Ngâm Thu chỉ cười, tiếp tục nói, “Nếu trang chủ đã không muốn gặp ta, vậy thì gặp Mộ Dung tiểu thư cũng được.”

“Muội muội. . .”

Nàng trực tiếp cắt ngang lời nói của hắn, “Mộ Dung thiếu gia, nếu như lần trước ta có thể khiến cho Mộ Dung son trang náo loạn, gà chó không yên, thì lần này cũng lại có thể.”

Mộ Dung Kiếm Phi chợt biến sắc, mặt tái hẳn đi.

Làm như không thấy sắc mặt hắn biến đổi, Hứa Ngâm Thu nói tiếp: “Lệnh tôn cùng tiểu thư lo lắng cái gì, ta biết bọn họ cũng biết, cho nên các người không cần phải thử thách lòng nhẫn nại vốn có giới hạn của ta làm gì.”

Phong Tế Vân quay đầu nhìn sang người bên cạnh, lần đầu hắn nhìn thấy biểu tình nghiêm túc mà băng lạnh này của nàng, ngay đến ánh mắt cũng sắc lạnh như dao, khiến cho người nhìn thấy không tránh được cảm nhận không rét mà run.

Nàng thật sự bị chọc cho nổi điên, hắn xác nhận điều này.

Hứa Ngâm Thu quả thật rất tức giận, bởi vì nàng bỗng nhiên trở thành tội phạm nghiêm trọng bị truy nã, mà quan trọng là nàng không hề làm những việc đó.

Nay người trên giang hồ biết rõ lai lịch của nàng không nhiều lắm, Cảnh Lan Thành là một trong số đó, nhất là hắn lại am hiểu thuật dịch dung. Mà Mộ Dung Yên Dung là hiềm nghi lớn nhất của hắn, lại căn cứ vào các tin tức chứng thực của Phi Oanh các, cơ hồ có thể xác định được ai là kẻ đã dịch dung mạo danh nàng đi gây chuyện.

Mộ Dung Kiếm Phi bắt gặp ánh mắt của nàng, bỗng thấy có chút áy náy. Hắn cũng không phải kẻ ngốc, bọn họ có ý không tốt muốn đến bái kiến, liền hiểu được là đến chín, mười phần là vì chuyện họ bị sát thủ luân phiên đuổi giết có liên quan, người thuê sát thủ là ai thì đã quá rõ rồi.

“Các người đi theo ta.” Hắn xoay người đi vào phía trong sơn trang.

Hai người kia chỉ yên lặng đi theo sau.

Ba người vừa ngồi ở phòng khách, đã có hạ nhân mang trà nóng đến mời dùng.

Không bao lâu sau, tổng quản đi rồi lại quay trở lại, nói nhỏ điều gì đó vào tai Mộ Dung Kiếm Phi.

“Phong huynh, gia phụ chỉ muốn tiếp một mình ngươi.”

Phong Tế Vân liếc sang người ngồi bên cạnh, “Thu nhi...”

“Ta chờ ngươi trở về.” Hứa Ngâm Thu quả quyết trả lời hắn.

Lúc đó hắn mới chuyển hướng sang bạn tốt, “Mộ Dung, chúng ta đi thôi.”

Rất nhanh sau đó, phòng khách chỉ còn lại có một mình nàng, hạ nhân đều đứng bên ngoài hành lang chờ nghe gọi.

Trong không khí ngập tràn hương thơm của trà, Hứa Ngâm Thu nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lại ngồi về chỗ cũ.

Đầu óc nhanh chóng cảm thấy choáng váng, trong lòng nàng cũng chỉ thầm kêu khổ, mang chén trà uống một hơi cạn sạch, chiếc khăn trong tay áo cũng bị thấm ướt hơn nửa.

Đến khi thấy có người đi từ ngoài vào, nàng đã ngục đầu trên bàn trà.

“Hừ! Rốt cuộc là ngươi vẫn rơi vào tay ta.”

Hứa Ngâm Thu vẫn nhớ rất rõ thanh âm này, đại khái là cả đời này nàng cũng không thể nào quên thanh âm ngọt ngào, cùng với gương mặt giai nhân sở hữu nó.

Ngon đèn trên tường phát ra ánh sáng yếu ớt, căn phòng trông cũng càng âm đạm hơn.

Một chiếc lồng sắt lớn đặt ở giữa căn phòng, bên trong đó có một người nằm bất tỉnh.

Mộ Dung Yên Dung đứng ở bên ngoài, ánh mắt âm ngoan hiểm độc nhìn chằm chằm người kia, nàng đem cây sắt nung đến mức nóng chảy, chậm rãi đồ vào bên trong ổ khóa, tiếp đó là quanh cửa lồng, nàng muốn người nằm kia vĩnh viễn bị nhốt trong cái lồng này.

“Hứa Ngâm Thu, kiếp này ngươi đừng mơ tưởng đến việc chung sống với Phong đại ca.” Hung tợn nói xong câu đó, Mộ Dung Yên Dung cầm chìa khóa trong tay, xoay người rời khỏi mật thất.

Không biết qua bao nhiêu lâu, người trong lồng sắt khẽ cử động, chậm rãi ngồi dậy.

Nàng vốn không có hôn mê, chén trà đó nàng mới chỉ nhấp một ngụm nhỏ, còn lại đều nhè vào khăn tay.

Giang hồ thực hiểm ác, cho nên sớm thoát ải mới là sáng suốt.

Tuy là nàng chỉ uống một ngụm nhỏ, nhưng lại khiến tứ chi mềm nhũn, không dám chắc mười phần thắng, nàng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hứa Ngâm Thu không tránh được cười khổ. Cứ nghĩ là Mộ Dung sơn trang bọn họ sẽ không dám động thủ, nhưng xem ra là nàng đã đánh giá khả năng tính toán của mình quá cao rồi.

Nhìn quang một lượt, có thể khẳng định đây là một gian mật thất. Dựa vào tường có chiếc giường đá, bên cạnh đó là chiếc bàn tròn cùng hai chiếc ghế bằng đá, hơn nữa còn có chiếc lồng sắt nơi nàng bị nhốt, ngoài ra không còn bất cứ vật gì nữa.

Cuối cùng, Hứa Ngâm Thu nhìn đến cửa lồng, cùng ổ khóa bị sắt nung chảy dính cứng lại, nhện không nổi mà cười khổ một tiếng. Mộ Dung Yên Dung này thực sự rất hận nàng...

Chiếc lồng sắt này tạo cảm giác băng hàn lạnh đến thấu xương, không giống lồng sắt thông thường, chỉ e là binh khí thông thường không có đủ khả năng phá hư nó.

Cũng không biết Phong Tế Vân đi gặp Mộ Dung trang chủ sẽ gặp chuyện gì? Nghĩ đến vậy, Hứa Ngâm Thu không khỏi lo lắng.

Hắn là sẽ không có việc gì đâu, Mộ Dung thiếu gia là bằng hữu tốt của hắn, Mộ Dung Yên Dung lại rất mực thương hắn, nghĩ sao thì cũng không thể xảy ra chuyện bất trắc gì được.

Trăm năm sửa đồng bàn độ, ngàn năm sửa cộng chăm miên.

(Tạm dịch: Trãi trăm năm mới có thể cùng vui sống, trải ngàn năm mới có thể ngủ cùng giường.)Đại khái là thế.Bà con thông cảm cho, văn tài của ta rất rất kém. T_T

Phong Tế Vân cùng Hứa Ngâm Thu được Mộ Dung trang chủ đứng ra làm chủ hôn, trước mặt mọi người cử hành hôn lễ.

Nền đỏ thấp sáng, không khí hân hoan vui mừng ngập tràn động phòng.

Khi mọi tiếng ồn ào huyền não đã qua đi, màn đêm lại trở về với sự yên tĩnh vốn có.

Phong Tế Vân mặc một thân hồng y khoanh tay đứng ở phía trước cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời đêm xa xăm, trên mặt tuyệt nhiên không có vẻ gì là vui mừng cả.

Long phượng hi chúc (*) trên bàn đột ngột chao đảo, ánh nến cũng hơi lay động như muốn phụt tắt.

(Long phượng hi chúc: loại nến có khắc hoa văn rồng phượng, chuyên dùng cho hôn lễ.)

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, tân nương ngồi ngay ngắn ở đầu giường đã có chút không kiềm chế được, “ Ngươi không giúp ta bỏ khăn voan ra sao? ”

Người đứng bên cửa sổ chậm chạp xoay người lại, bật ra tiếng cười khê.

“ Ngươi cười cái gì? ”

“ Ngươi không phải là vẫn nghĩ người khác đều là kẻ ngốc đúng không, Mộ Dung Yên Dung? ”

Thân người đội khăn voan che mặt hơi chấn động, “ Ngươi, ngươi đang nói bậy bạ gì vậy? Ta rõ ràng là Hứa Ngâm Thu... ”

“ Ngươi không phải. ” Hắn lạnh lùng phát ngôn.

“ Sao ta lại không phải là Hứa Ngâm Thu được? ” Tân nương xốc khăn voan lên, ánh đèn chiếu rọi vào gương mặt nàng, cho dù có che giấu khéo mấy cũng không nhìn ra bản chất bình thường được.

“ Thu nhi nàng ấy hiện đang ở đâu? ”

“ Ta đang ở ngay trước mặt ngươi. ”

Mắt Phong Tế Vân hơi híp lại, “ Không cần ở đó thử lòng kiên nhẫn của ta. ”

“ Ta rõ ràng... ”

“ Ta hiểu rõ từng tác da thớ thịt của nàng. ”

Mộ Dung Yên Dung giận dữ bỏ đi lớp dịch dung, trở lại gương mặt vốn có của mình, “ Như vậy là các ngươi đã làm qua chuyện bại hoại rồi? ” Vì sao? Rốt cuộc thì nữ nhân kia có cái gì đáng để cho người ta động tâm chứ?

Hắn chính là sẽ không giải thích cho nàng, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, “ Chuyện này cùng ngươi vốn không có quan hệ. ”

“ Chúng ta vừa rồi đã cùng bái thiên địa. ”

“ Người ta cười là Hứa Ngâm Thu, có anh hùng trong thiên hạ đứng ra làm chứng. ” Hắn bình thản nói.

“ Nếu đã biết ta không phải nàng ấy, sao lại còn muốn thú ta? ” Nàng vẫn không thôi truy vấn.

Phong Tế Vân lộ rõ sự chán ghét, nhú mày nhìn nàng, “ Nàng ấy vẫn đang nằm trong tay ngươi. ”

“ Ha ha... ” Mộ Dung Yên Dung bỗng nhiên ngừng cười như điên như dại, “ Ngươi nếu đã biết nàng ở trong tay ta, vì sao còn vạch trần ta? Ta có thể tùy thời mà giết nàng. ” Vừa dứt lời, gương mặt của nàng ta đã trở nên hung tợn, không còn cái vẻ xinh đẹp ngày thường.

“ Ngươi không thể. ”

Câu trả lời cho nàng không phải là của Phong Tế Vân, mà là của một người khác.

Khi nhìn thấy đại ca xô cửa đi vào, Mộ Dung Yên Dung cả kinh ngã ngồi xuống giường, “ Đại ca... ”

Mộ Dung Kiếm Phi đau đớn nhìn muội muội mà hắn yêu thương nhất. Từ nhỏ cho tới lớn, vô luận là nàng gây chuyện gì, hắn đều che chở, giải quyết thay

nàng. Nhưng mà, nhưng hôm nay hẳn thấy mình đã quá sai lầm rồi, nàng như thế lại điều ngoa tùy hứng, vì tình riêng mà bất chấp mọi hậu quả, còn đâu là gia giáo của Mộ Dung gia nữa?

“Ta vẫn không muốn tin mọi chuyện này là do ngươi làm ra, nhưng mà, ngươi lại làm ta mất niềm tin một lần nữa, Dung nhi, vì sao vậy?”

“Đại ca, ta thương hẳn.” Mộ Dung Yên Dung gào lên. Theo từ năm nàng mười hai tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy Phong Tế Vân nàng đã yêu hẳn, yêu nhiều năm như vậy, nhưng hẳn chưa một lần để tâm tới nàng, đến tận cùng là vì sao?

Mộ Dung Kiếm Phi lộ ra vẻ mặt xanh tái, cứng rắn nói với nàng: “Nhưng hẳn không hề yêu ngươi.”

“Không yêu ta là sao? Hiện tại người hẳn yêu đang nằm trong tay ta, hẳn có thể không ngoan ngoãn nghe lời ta.” Ánh mắt của nàng ngập tràn oán độc.

“Ngươi lại muốn cưỡng cầu hạnh phúc như vậy sao?” Hẳn đau lòng nhìn đến muội muội đang phát điên vì yêu của mình.

“Cho dù là bất hạnh, ít ra hẳn cũng ở bên cạnh ta.” Mộ Dung Yên Dung vẫn điên cuồng mà bướng bỉnh.

“Phong huynh, thực xin lỗi.”

“Không phải ngươi sai.” Phong Tế Vân lãnh đạm chuyển hướng nhìn ra cửa sổ, “Chuyện nhà các người, ngươi tự mình giải quyết đi.”

“Ta sẽ không nói cho ngươi biết nàng ta ở nơi nào.”

Thanh âm của hẳn thực bình tĩnh, “Ta không cần ngươi nhiều chuyện.”

“Vậy thì sao ngươi lại chịu làm hôn lễ giả cùng với ta?” Mộ Dung Yên Dung không hiểu.

Mộ Dung Kiếm Phi kì thực cũng không hiểu được. Nếu Phong huynh chỉ muốn vạch trần muội muội của hẳn, cũng không nhất thiết phải làm thế này.

Quay lưng về phía hai người bọn họ, khoe môi của Phong Tế Vân lặng lẽ gọi lên, “Bởi vì ta thú tân nương tên là Hứa Ngâm Thu.” Trước tiên là tin tức này sẽ được lan truyền khắp trong giới giang hồ, điều này sẽ khiến ai đó có muốn chối cũng chối không lại, muốn chạy cũng chạy không xong.

Lặng lẽ lau đi những giọt mồ hôi lạnh, Mộ Dung Kiếm Phi thủy chung cho rằng tình huống giữa Phong Tế Vân và Hứa Ngâm Thu lúc đó có đến thập phần quỷ dị.

“Ta không có được ngươi, nàng ta cũng đừng hòng có được ngươi.”

“Dung nhi, ngươi làm loạn đủ chưa?” Bổng dung hét lớn một tiếng.

Mộ Dung Yên Dung ngăn người ra đó.

“Phong huynh không so đo với ngươi, nhưng người của Mộ Dung gia như thế nào có thể gây ra chuyện như vậy? Đầu tiên là thuê sát thủ giết người, giờ thì là mạo danh thế thân, ngươi còn muốn làm gì nữa thì mới chịu ngừng tay lại?”

“Người của Mộ Dung gia?” Vẻ mặt của Mộ Dung Yên Dung bỗng trở nên điên loạn, “Ta có thể được coi là người của Mộ Dung gia sao? Phụ thân có coi ta là người của Mộ Dung gia sao? Vì sao mẫu thân phạm sai, lại muốn bắt ta gánh chịu lỗi lầm đó của người? Vì sao nàng năm đó bị người ta làm nhục lại không tìm đến cái chết để giữ gìn sự trong sạch của mình? Vì sao?”

Mộ Dung Kiếm Phi đương trường hóa đá, đầu óc choáng váng.

Phong Tế Vân trong lòng không tránh khỏi kinh ngạc. Thì ra đây chính là nguyên nhân khiến Mộ Dung Yên Dung không thể không giết Thu nhi.

Gió theo lối cửa sổ mở rộng lùa vào phòng, trong đêm mùa hạ oi ả, nhưng Mộ Dung Kiếm Phi lại cảm thấy như đang đứng trong hầm băng vậy.

Khó trách tại sao phụ thân biết rõ Tam muội thuê sát thủ giết người, nhưng lại không hề ngăn cản; Khó trách tại sao Hứa cô nương bị người truy giết, lại vẫn rất bình tĩnh...

Hứa Ngâm Thu không biết là mình đã bị nhốt bao lâu, nhưng nàng biết rõ là mình đang rất đói, đói đến mức không sao tĩnh tâm ngồi yên được nữa rồi.

Tên Phong Tế Vân như thế nào mà vẫn chưa tìm thấy nàng? Nàng nhìn được thềm oán trách hẳn. Nếu lần này hẳn lại khiến cho nàng thất vọng, thì đừng hòng mơ tưởng còn có cơ hội khác.

Ôm cái bụng đói, nàng chỉ còn cách nhìn chăm chú vào song sắt cửa lồng thoi. Cố gắng đợi thêm hai ngày nữa, cũng không phải đói không trụ nổi, nếu thật sự không chịu được, nàng sẽ lại dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng để bảo toàn tính mệnh thôi.

Vào thời điểm đói quá mức như thế này, tất sẽ muốn ngủ, ngủ rồi sẽ không thấy khó chịu, cho nên Hứa Ngâm Thu cố gắng không suy nghĩ nhiều thêm nữa, nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

Ngay tại khi nàng đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ, nàng lại nghe thấy có tiếng bước chân, tinh thần nhất thời xao động.

Nàng hiểu rõ người đến đây không phải là Mộ Dung Yên Dung, nàng ta chính là muốn để nàng chết đói tại nơi này.

“Thu nhi...” Hắn nhìn đến nàng vẫn không nhúc nhích ngồi yên một chỗ.

“Phong Tế Vân...” Nàng hữu khí vô lực nói, “Có gì ăn không? Ta sắp đói chết!”

Phong Tế Vân nhanh chóng nhận ra tình hình hiện tại của nàng, lửa giận theo đáy lòng không ngừng cuộn trào lên.

Mộ Dung Kiếm Phi đi ngay sau hắn tự nhiên cũng phải hiểu, lập tức xoay người đi chuẩn bị đồ ăn. Hắn không nghĩ tới Tam muội sẽ đem người giam ở cấm địa của Mộ Dung son trang. Nếu không phải là Phong Tế Vân khẳng định như chém đinh chặt sắt nếu như không phải là ở chỗ này, Hứa cô nương nhất định là đã bị hủy thi, không để lại dấu vết gì, hắn cũng sẽ không hạ quyết tâm đi cầu khẩn phụ thân.

Mộ Dung Kiếm Phi rất nhanh nhẹn, không lâu sau đó, đã bung đồ ăn tới.

Tuy bị giam đói mấy ngày liền, nhưng Hứa Ngâm Thu lại ăn rất chậm rãi, hoàn toàn từ tốn, không ăn ngốn ngấu liền lúc để tránh bị nghẹn.

“Giờ phải làm sao đây?” Mộ Dung Kiếm Phi nhìn chiếc lồng được chế từ hàn thiếc vạn năm trước mặt, nhăn mặt. Khóa đã bị phá, cửa lồng dùng sức cũng không phá được.

“Tìm thứ gì có thể phá được hàn thiếc vạn năm đến.” Phong Tế Vân không chút do dự trả lời.

“Cần thời gian.” Mộ Dung Kiếm Phi thành thật trả lời lại, khẩu khí thập phần bất đắc dĩ.

“Muốn bao lâu nữa?” Hứa Ngâm Thu ung dung ngồi trong lồng hỏi.

“Không xác định được.” Hắn nói thật lòng. Thông thường, người sở hữu thần binh đều giống như thần long, kiến thủ bất kiến vĩ (Rồng ẩn mình, chỉ thấy đầu mà không thấy được đuôi), mà dù cho có tìm được họ, người ta có chịu cho mượn hay không mới là vấn đề.

“Phong Tế Vân, người thấy như thế nào?”

Hắn nghe nàng nói vậy, chân mày bất giác nhíu lại, dăm chiêu nhìn nàng, “Vì sao ta lại có cảm giác người đang nhàn nhả quá mức vậy?” Nhìn thấy nàng không có việc gì, hắn mới có thể thả lỏng một chút, nhưng tự nhiên lại cảm thấy có gì đó không thích hợp với tình cảnh hiện tại lắm.

“Người đã nói ta không tin tưởng người.”

“Không chỉ có một lần.”

Nàng gãi gãi đầu, giương mắt nhìn hắn, có chút chần chừ, “Vậy thì hiện giờ người đã biết, ta thực sự tin tưởng người.”

“Có ý gì?” Hắn không hiểu lắm.

Sau đó, Phong Tế Vân và Mộ Dung Kiếm Phi cùng được chứng kiến một màn khiến người nhìn thấy đều phải kinh ngạc, thân thể của nàng trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, thông dong chui lọt qua song sắt, rồi lại khôi phục lại hình dáng bình thường.

Mộ Dung Kiếm Phi há hốc miệng ra nhìn.

Ánh mắt của Phong Tế Vân sáng rỡ lên, “Lui cốt thuật.”

“Người xem, ta thực sự tin tưởng người, vẫn chờ người đến cứu ta.” Nàng dựa người vào ngực hắn.

Sắc mặt hắn tối sầm lại, “Nếu ta đến trễ khoảng hai ngày, người không phải sẽ lại biến mất nữa?”

Hứa Ngâm Thu không nề hà, khoanh hai tay trước ngực, “Người xem xem, ta cho người cơ hội, người lại thật sự hi vọng mình sẽ tìm được một thi thể sao?”

Trong nháy mắt, Mộ Dung Kiếm Phi liền nhìn thấy bạn tốt ôm chặt lấy Hứa Ngâm Thu, thanh âm gấp gáp, “Không cần cho ta cơ hội đó, vĩnh viễn không cần như vậy.”

“Ta biết.” Thanh âm của nàng bình thản, mang theo ý xoa dịu an ủi.

Mộ Dung Kiếm Phi chợt cười khề. Hai người này thoát nhìn thì tựa hồ như không hề giống với các cặp tình lữ khác, nhưng đây lại là con đường đi riêng của họ.

“Mộ Dung Yên Dung đâu?” Hứa Ngâm Thu hỏi hắn.

Về mặt của hắn bất giác đông cứng lại, đôi mắt cũng sụp xuống, “Xem ra...”

“Phiền Mộ Dung thiếu gia mang những đồ mà lệnh muội đã trộm trả về chỗ cũ đi.” Nàng chỉ nói có vậy.

Mộ Dung Kiếm Phi lập tức gật đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Phong Tế Vân ôm ngang thắt lưng của nàng, rồi tiến dần ra ngoài.

“Phong huynh...”

“Mộ Dung, chúng ta vẫn là bằng hữu tốt.” Phong Tế Vân vẫn không quay đầu lại.

Mộ Dung Kiếm Phi lúc này lại cười rất thoải mái. Vẫn là bằng hữu tốt!

***

Ba tháng sau, ở gần bờ sông xinh đẹp, có một tòa lầu đơn giản đang giăng đèn kết hoa, chuẩn bị cho hi sự.

Kết quả, đêm hôm đó có một toán sát thủ mặc thanh y dùng mảnh xông vào, khiến cho tân lang vốn luôn bình tĩnh, lãnh đạm tức giận đến mức chửi ầm cả lên.

“Vân ca, uống ngụm trà đi.” Tân nương tìm được một ấm trà còn nguyên vẹn giữa đống hỗn độn tại hi đường, thay vị hôn phu rót ra một chén trà.

“Quả thực là khinh người quá đáng.” Không tính lần ở Mộ Dung son trang, lần thứ tám rồi, đây đã là lần thứ tám hấn thành thân, mà cái tên bất lương Thanh Y lâu chủ kia lại đến phá đám tới tám lần.

“Người không thấy kì quái sao?” Hứa Ngâm Thu mặc hi phục màu đỏ thắm ngồi ở trên chiếc ghế duy nhất còn lạnh lặn tại hi đường, mặt đầy tâm trạng tự hỏi.

“Cái gì?”

“Vì sao mỗi lần Thanh Y lâu lại khéo tìm đến như vậy?”

Một câu nói khiến người bùng tình ngộ, “Chẳng lẽ trong các có nội gián.”

Vì thế, người nào đó bị phá hôn lễ đến tám lần, hấp tấp lời theo thê tử chạy đến phân đà của Phi Oanh các hỏi cho ra lẽ.

“Bẩm thiếu chủ, bởi vì người tới đây trả giá rất cao, cho nên lâu chủ đã đồng ý cho phép bọn thuộc hạ bán tin tức.”

Phong Tế Vân sắc mặt biến đổi, nghiêng răng thật chặt. Vì bạc, phụ thân nữ bán đứng hấn!

“Thiếu phu nhân, lại uống thêm một ly sao?”

Nghe được bên kia một hỏi một đáp, người đang tức đến phát hỏa kia quay đầu lại, sau đó lại nhìn thấy một màn khiến hấn tức đến mức nắm chặt tay đến độ nổi gân xanh.

Tân nương của hấn đang cười yếu ớt uống trà, bên cạnh là phân đà chủ đứng làm chân chó hầu hạ.

Hôn lễ của họ bị người ta phá đến tám lần, thế nhưng nàng một chút cũng không thấy tức giận! “Thu nhi! Người không phải là không nghĩ muốn gả cho ta?”

“Không có a!” Nếu không thì việc gì nàng phải gả đi tới tám lần chỉ cho phiền toái như vậy chứ.

“Người cũng không thấy thương tâm.”

“Thương tâm cái gì?” Về mặt nàng trở nên mờ mịt.

“Hôn lễ của chúng ta bị người ta phá đến tám lần, là tám lần nha.” Hấn không nhịn được cất cao thanh âm.

“Hoàn hảo.”

Hoàn hảo? Hấn bắt đầu thấy hai huyết thái dương đau buốt.

“Ít nhất họ cũng không phải tìm tới giết người.”

“Thiếu phu nhân nói rất có lý.” Phân đà chủ thập phần chân chó hầu bên nàng.

“Cứ tiếp tục như vậy, khi nào chúng ta mới có thể thành thân?” Có người nhin không được, gào ầm lên.

Hứa Ngâm Thu trầm ngâm, thấp giọng nói: “Đại khái là chờ đến khi Thanh Y lâu chủ cảm thấy có thể đi.”

“ Là ta thành thân chứ không phải hấn.”

“ Nhưng là, hiện tại hấn không cho ngươi thành thân.”

“ Là chúng ta.”

“ Ta không can hệ nha.”

Về mặt không sao cả của nàng thực chọc giận Phong Tế Vân, hấn vươn tay kéo nàng vào trong lòng, hướng phân đà hậu viện mà đi.

“ Ngươi làm gì? ”

“ Động phòng! ” Nghiến răng nghiến lợi trả lời.

Phân đà chủ đang cầm ấm trà trên tay, ánh mắt bỗng sáng lên, chốc lát đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Không bao lâu sau, trong phân đà có tiếng hét lớn vọng ra, “ Tất cả các người đi chết hết đi cho ta! ”

Sau đó, một thân ảnh màu đỏ ôm theo một thân ảnh màu đỏ khác chạy trên mái nhà, nhanh chóng biến mất trong màn đêm dày đặc.

“ Để cho ta xuống đi.”

Hai người dừng lại trong rừng.

“ Thu nhi! ”

“ Ân? ” Nàng không ngẩng đầu lên, tiếp tục sửa sang lại y phục của mình.

“ Ngươi xem, trăng thanh gió mát.”

“ Có rất nhiều muỗi.” Nàng dùng tay đập bộp một cái, đang máu dính trong lòng bàn tay chia ra cho hấn xem.

Vì thế, Phong Tế Vân vốn đang tràn ngập tình ý, liền cảm thấy mất hứng trong nháy mắt. Nha đầu chẳng hiểu phong tình này...

Bốp một cái nữa, nàng nhử mày, đánh giá tình hình xung quanh, “ Chúng ta đi tìm khách điểm nghỉ trọ.”

“ Nga.”

“ Thuê một gian phòng tốt là được rồi.” Nàng không hề để ý bổ sung thêm vào.

Nguyên bản ánh mắt của ai đó bỗng sáng rõ.

“ Thật sự? ”

“ Ngươi ngủ dưới sàn.”

“ Thu nhi.” Nàng thật sự biết cách đập người ta từ trên trời cao xuống tận đáy địa ngục mà.

“ Đi nhanh đi, ta thực mệt mỏi rồi.”

“ Ta đây cũng mệt mỏi đi.”

Nàng không chút phản đối, leo lên lưng của hấn, khi hấn chạy được một lúc rồi mới bắt đầu chìm dần vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng thì Phong Tế Vân cũng thấy được động phòng hoa chúc mà hấn trông đợi đến mòn con mắt.

Người của Thanh Y lâu vẫn còn tiếp tục truy giết.

Còn có nơi cho người sinh sống thì giang hồ vẫn còn tồn tại, mà giang hồ vốn là nơi vĩnh viễn không hề yên tĩnh.

Có người nói, bởi vì Phi Oanh các thiếu chủ cướp mất người trong mộng của Thanh Y lâu chủ, cho nên Thanh Y lâu chủ mới tận lực đuổi giết hấn như vậy.

Cũng có người nói, là do Phong Tế Vân nguyên rủa Thanh Y lâu chủ, hại hấn ta không cưới được thê tử, cho nên Thanh Y lâu chủ mới có thể đuổi giết bằng được thê tử mà hấn vất vả lắm mới thủ được.

Còn có người nói...

Phiên ngoại

Về sau này, tại một trấn nhỏ có phong cảnh tuyệt đẹp, Phong Tế Vân rốt cuộc cũng gặp được nhạc phụ, nhạc mẫu của mình.

Nhìn thấy được Đệ nhất Thần Bộ năm nào, hẳn cuối cùng cũng hiểu được, vì sao khi đi tìm tông Bộ Đầu để giải quyết việc Mộ Dung Yên Dung giả mạo Thu nhi đi gây chuyện, đối phương lại nói Thu nhi rất giống phụ thân của nàng. Bởi vì ông ấy cũng có một gương mặt bình thường tới cực điểm, tuyệt đối không để lại ấn tượng sâu sắc cho người nhìn.

Mà nhìn đến nhạc mẫu của hắn, cùng với đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung phu nhân khi xưa, có thể nói là khó phân cao thấp.

“Xuất môn năm năm, cuối cùng cũng đã quay trở về.” Hà Thanh Thanh cảm khái vỗ vỗ đầu nữ nhi của mình.

“Ta đã nói rồi, nha đầu ngốc này mọi chuyện đều không thích dùng tình cảm để giải quyết, trong thời gian ngắn khó mà chọn được người thích hợp.”

“Cho dù người thắng thì đã sao? Rốt cuộc là xú nha đầu này vẫn dẫn theo trượng phu trở về trong vòng mười năm trở lại.”

Phong Tế Vân đứng một bên lặng lẽ lau mồ hôi. Mười năm!

“Xú nha đầu, nếu người đã bắt được Cảnh Lan Thành, vì sao không tiện tay giết hắn luôn? Còn để cho đồ đệ của hắn thuê người đuổi giết người khắp nơi như vậy?”

“Phụ thân từng dạy, không thể tùy tiện lấy mạng người khác.”

“Hứa Bình! Ai cho người dạy dỗ nữ nhi của ta như vậy! Cũng may là nàng bình an quay về, nếu có điều gì không tốt xảy ra, người lấy cái gì để bồi thường cho ta hả?”

Trái lại, Thần Bộ đại nhân vẫn bình tĩnh như trước, khẩu khí hòa ái dễ gần nói: “Nha đầu ngốc, không phải không cho người đi gây chuyện với người khác sao? Như thế nào lại đi gây chuyện ở Mộ Dung sơn trang?”

“Mẫu thân từng dạy, bị người ta bắt nạt thì nhất định phải đòi lại thể diện, nếu không làm sao sống yên ổn trên giang hồ được.” Hứa Ngâm Thu bình tĩnh trả lời.

“Hà Thanh Thanh, người xem, đều là do người dạy dỗ đó.”

“...”

Phong Tế Vân không nói được gì, nhìn đến nhạc phụ, nhạc mẫu, khí thế cao ngất trời, lại nhìn đến nữ nhi của họ, hẳn rốt cuộc cũng hiểu vì sao nàng lại có cá tính như bây giờ.

“Đói sao?”

“Àn.”

“Mẫu thân, nhà bếp có gì ăn không?”

“Tự nhìn đi. Họ Hứa kia, ta đã sớm cảnh cáo người, không cần luôn giáo huấn nha đầu ngốc này phải tuân thủ theo pháp luật, người thực làm lão nương ta thất vọng.”

“...”

Phong Tế Vân im lặng đi theo nương tử xuống nhà bếp, bỏ lại phía sau là mảnh sân đầy tiếng tranh cãi ầm ĩ.

“Bọn họ vẫn luôn như vậy sao?”

“Thói quen là tốt rồi.” Hứa Ngâm Thu lãnh đạm trả lời.

Quả nhiên, thói quen là tốt rồi!

Hắn đã quyết định, như một điều tất yếu, đứa nhỏ của hắn và nàng, về sau, tuyệt đối phải tránh nhạc phụ, nhạc mẫu cho thật xa mới được.

“Ăn cho no rồi chúng ta đi.”

“Ách...” Hắn cảm thấy từ sau lúc nhìn thấy nhạc phụ, nhạc mẫu, hắn vẫn luôn ở trong trạng thái mơ hồ, không rõ.

“Nếu không đi, chờ lúc họ cãi nhau xong, chúng ta muốn chạy cũng không dễ dàng gì.”

Vì thế, hắn theo nàng bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Phiên ngoại

Phiên ngoại

Về sau này, tại một trấn nhỏ có phong cảnh tuyệt đẹp, Phong Tế Vân rốt cuộc cũng gặp được nhạc phụ, nhạc mẫu của mình.

Nhìn thấy được Đệ nhất Thần Bộ năm nào, hẳn cuối cùng cũng hiểu được, vì sao khi đi tìm tổng Bộ Đầu để giải quyết việc Mộ Dung Yên Dung giả mạo Thu nhi đi gây chuyện, đối phương lại nói Thu nhi rất giống phụ thân của nàng. Bởi vì ông ấy cũng có một gương mặt bình thường tới cực điểm, tuyệt đối không để lại ấn tượng sâu sắc cho người nhìn.

Mà nhìn đến nhạc mẫu của hắn, cùng với đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung phu nhân khi xưa, có thể nói là khó phân cao thấp.

“Xuất môn năm năm, cuối cùng cũng đã quay trở về.” Hà Thanh Thanh cảm khái vỗ vỗ đầu nữ nhi của mình.

“Ta đã nói rồi, nha đầu ngốc này mọi chuyện đều không thích dùng tình cảm để giải quyết, trong thời gian ngắn khó mà chọn được người thích hợp.”

“Cho dù người thắng thì đã sao? Rốt cuộc là xú nha đầu này vẫn dẫn theo trượng phu trở về trong vòng mười năm trở lại.”

Phong Tế Vân đứng một bên lặng lẽ lau mồ hôi. Mười năm!

“Xú nha đầu, nếu người đã bắt được Cảnh Lan Thành, vì sao không tiện tay giết hắn luôn? Còn để cho đồ đệ của hắn thuê người đuổi giết người khắp nơi như vậy?”

“Phụ thân từng dạy, không thể tùy tiện lấy mạng người khác.”

“Hứa Bình! Ai cho người dạy dỗ nữ nhi của ta như vậy! Cũng may là nàng bình an quay về, nếu có điều gì không tốt xảy ra, người lấy cái gì để bồi thường cho ta hả?”

Trái lại, Thần Bộ đại nhân vẫn bình tĩnh như trước, khẩu khí hòa ái dễ gần nói: “Nha đầu ngốc, không phải không cho người đi gây chuyện với người khác sao? Như thế nào lại đi gây chuyện ở Mộ Dung sơn trang?”

“Mẫu thân từng dạy, bị người ta bắt nạt thì nhất định phải đòi lại thể diện, nếu không làm sao sống yên ổn trên giang hồ được.” Hứa Ngâm Thu bình tĩnh trả lời.

“Hà Thanh Thanh, người xem, đều là do người dạy dỗ đó.”

“...”

Phong Tế Vân không nói được gì, nhìn đến nhạc phụ, nhạc mẫu, khí thế cao ngất trời, lại nhìn đến nữ nhi của họ, hẳn rốt cuộc cũng hiểu vì sao nàng lại có cá tính như bây giờ.

“Đói sao?”

“n.”

“Mẫu thân, nhà bếp có gì ăn không?”

“Tự nhìn đi. Họ Hứa kia, ta đã sớm cảnh cáo người, không cần luôn giáo huấn nha đầu ngốc này phải tuân thủ theo pháp luật, người thực làm lão nương ta thất vọng.”

“...”

Phong Tế Vân im lặng đi theo nương tử xuống nhà bếp, bỏ lại phía sau là mảnh sân đầy tiếng tranh cãi ầm ĩ.

“Bọn họ vẫn luôn như vậy sao?”

“Thói quen là tốt rồi.” Hứa Ngâm Thu lãnh đạm trả lời.

Quả nhiên, thói quen là tốt rồi!

Hắn đã quyết định, như một điều tất yếu, đưa nhỏ của hắn và nàng, về sau, tuyệt đối phải tránh nhạc phụ, nhạc mẫu cho thật xa mới được.

“Ăn cho no rồi chúng ta đi.”

“Ách...” Hắn cảm thấy từ sau lúc nhìn thấy nhạc phụ, nhạc mẫu, hắn vẫn luôn ở trong trạng thái mơ hồ, không rõ.

“Nếu không đi, chờ lúc họ cãi nhau xong, chúng ta muốn chạy cũng không dễ dàng gì.”

Vì thế, hắn theo nàng bỏ chạy.

Cuối cùng thì Đại ôn thần cũng đã hoàn rồi. Rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong suốt thời gian qua! Hi vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ cho Uyên Thanh và Nghinh Xuân Lâu! >0<

---Toàn Thư Hoàn---

Bạn đang đọc truyện *Đại Ôn Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.